DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

YOU DID NOTHING WRONG

A Novel

CG DREWS

ST. MARTIN'S PRESS
NEW YORK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Okumaya Başla

İçindekiler

Yazar Hakkında

Telif Hakkı Sayfası

Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz.
St. Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler ve bonus içerikler almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okuma önerileri hakkında bilgiler,
Haber bültenlerimize abone olun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin:
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri almak için buraya tıklayın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yazar ve yayıncı bu e-kitabı yalnızca kişisel kullanımınız için size sunmuştur. Bu e-kitabı hiçbir şekilde kamuya açık hale getiremezsiniz. **Telif hakkı ihlali kanuna aykırıdır. Okuduğunuz bu e-kitabın yazarın telif hakkını ihlal ettiğini düşünüyorsanız, lütfen yayıncıya şu adresten bildirin: us.macmillan.com/piracy .**

Sırlarınızı bilen ev için

BİR

Onu en çok karanlıkta seviyor.

Gece çöktüğünde ikisi de bitkin düşmüş oluyor ve birbirlerinin teninde diş izleri gibi bıraktıkları sert kavgaların yerini kaçınılmaz bir yumuşaklık alıyor. O, karanlığı bir hediye olarak görüyor; karanlığın onun bileğine bir kurdele gibi dolanıp onu kendine yaklaştırmasına ve itiraz etmeden kucağına almasına izin vermesini. Bu içgüdüsel bir şey, ışıklar söndüğünde bir çocuğun rahatlık özlemi, uyku ihtimali karşısında inlemeleri, yalnızlığı. Uykunun ölüme benzediğini, bilincin kaybolması ve kontrolün kaybedilmesi olduğunu duymuştu. Dirseklerini yatağının kenarına dayayıp, çenesini yumruğuna yaslayarak, kaşlarının çatılmış halinin uykuya dalarken nasıl yumuşadığını izlediğinde, aklına gelen tek şey onun ne kadar huzurlu, sessiz ve sevimli olduğu.

Ve ne kadar kolay ölebilirdi.

Bazen ona öyle bakmaya dayanamaz ve hassas kaburgalarının neredeyse hissedilemeyecek kadar hafif iniş çıkışlarını hissedene kadar parmak uçlarıyla göğsünde dikkatlice gezinmek zorunda kalır. Nefes alışverişini onunkiyle eşleştirir, ta ki kendisinin onun ciğerleri, onun kalp atışı olduğuna kendini ikna edene kadar.

Elodie January, yarattığı bu şeyi canlı tutuyor.

Çocuğu, dünyası, Jude'u.

Zor bir gün geçirmişlerdi, ama dünkü telaşlı savaşlarla o kadar iç içe geçmişti ki, şimdi ritmik bir öngörülebilirliği vardı. Akşam yemeğinden önceki açlık krizini, pişirdiği yemeği yemeyi reddetmesini, banyoya girmeyi reddetmesini ve ardından banyodan

çıkmamayı saat gibi ayarlayabiliyordu. Yeterince sakinleşmişti ki pijamaları giymeyi kabul etmişti—çok küçük gelen itfaiye aracı pijamaları, bileklerinin üzerinde lastikli manşetleri, yıpranmış ve çiğnenmiş yakası—ve şimdi çocuk odasının rahat güvenliğinde tecrit edilmişti. Kıvırcık saçları hala ıslaktı, ayakları çıplaktı. Hem saç kurutma makinesini kullanma mücadelesini hem de çorap giydirme mücadelesini kaybetmişti.

Mavi kuş figürlü kulplu şifonyerin yanına diz çöker ve kıyafetlerini katlayıp çekmecelere yerleştirir. Yeni şeyler, pahalı şeyler. Artık onu örgülü kazaklar, kaşmirler ve organik pamuklarla, bej, kahverengi ve koyu yeşilin toprak tonlarında giydirebilir. Hayatlarının nasıl iyileştiğini umursadığı pek de belli değil. Bazen aradaki farkı anlayıp anlamadığından bile emin değil.

Küçük yünlü fareler için meşe palamudu kaplarını sıralamakla meşgul oluyor ve arada sırada onun kandırarak dahil ettiği temizlik oyununa yardım ediyor.

"Simon diyor ki…" İki çorabını eşleştiriyor. "On tane blok bul ve hepsini aynı anda kutuya at."

Meşe palamudu kaplarını bırakıp blokları aramaya başlar, önce dört, sonra altı, sonra on tanesini aynı anda ellerinde dengelemeye çalışır. Konsantrasyon yüzünden kaşları çatılır ve blokları fırlatırken dilinin ucu dışarı çıkar. Sadece ikisi ıskalar ve o da onların peşinden koşar.

Oyunlar, o henüz yürümeye yeni başlamışken başlamıştı; uykusuzluktan bulanıklaşmış beyni, bu oyunların onun için ne kadar çekici olduğunu, oyun fikrine nasıl heyecanlandığını fark ettiğinde bu duruma takılmıştı. Gerçekte ise, onu tıpkı gevşek bir kukla gibi iplerinden çekiyordu.

Henüz altı yaşında ama oyunlar hâlâ çalışıyor. Annesi de oyunların sonsuza kadar çalışmaya devam etmesine ihtiyaç duyuyor.

"Simon diyor ki…" Sesini alçaltarak, gizli bir şekilde konuştu: "Oyuncak evi gece için sıkıca kapatın."

"Ama bütün eşyaları yerde." Jude ona kaşlarını çatarak baktı ve kız ciddi bir şekilde düşünüyormuş gibi yapmak zorunda kaldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"İçine her şey konmadan kapatamazsın," diyor. "Çabuk tamir etsen iyi olur yoksa kaybedersin."

Çömelip minik tahta mobilyaları ve başparmak büyüklüğündeki kuklaları topluyor ve oyuncak evine geri yerleştiriyor; hızlı çalışıyor çünkü kaybetmekten daha çok nefret ettiği hiçbir şey yok. Onların oyunları. Onların kavgaları.

Kadında onu sinirlendiren bir şey var, adamda ise kadını çok fazla çekilmiş bir şekerleme gibi hissettiren bir şey var.

Yıllar önce bir anneler grubuna katılmayı denemişti, ancak oradaki insanların ona bakışlarından, kaşlarının kalkmasından, küçümseyici bakışlarından, kucağında bir bebekle bir genci görünce aldıkları yargıdan dolayı çok üzülmüştü. Ama bir annenin, çocuğunun sandviçi "yanlış" kestiği için yemeyi reddettiği bir hikâyeyi anlatırken kuru bir kahkaha attığını duymuştu. Kareler, üçgenler değil. O gün *mutlaka* üçgenler yemişti. Elodie'nin içini bir rahatlama kaplamıştı çünkü bu, giyinmekten yemek yemeye, oyuncakları toplamaya kadar her şeyle ilgili bu küçük kavgaların normal olduğu anlamına geliyordu. Jude üç, sonra dört, sonra beş yaşına gelene kadar yıllarca bu ana tutunmuştu. Ama krizleri hiç azalmadı ve her annenin bunu yaşadığına dair inancı yavaş yavaş çatlamaya başladı.

O, onun kavanozdaki bebek kasırgasıydı ve o bir türlü kapağını kapatamamıştı.

"Neredeyse bitirdim!" diye bağırıyor, oyuncakları telaşlı bir şekilde oyuncak evine tıkıştırırken. "Simon'ın henüz başka bir şey söylemesine izin vermeyin."

Oyuncak bebek evi, omuzlarına kadar uzanan, Gotik kuleleri, çalışan kapıları ve gerçek duvar kağıdı ve halı parçalarıyla el yapımı devasa bir canavar. Bu çocuk odasındaki her şey gibi, antika. Bu, Bren'in yenilemeyi bitirdiği birkaç odadan biri. Otantik olması için, küçük tilkiler, kirpiler ve düzgün ceketli tavşanlarla desenli 19. yüzyıl duvar kağıdını yeniden bastırmak üzere bir sanatçı bile tuttu. Yer döşemeleri bal rengi bir parlaklıkla parlıyor, maun raflar eski moda oyuncaklarla dolu ve orman hayvanları oyulmuş küçük bir yatağı restore etti. Jude, uykuya dalarken parmaklarını hayvanların

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kabartma şekillerinin üzerinde gezdirmeye takıntılı, annesi ona bunun için çok büyük olduğunu hatırlatsa da başparmağını ağzına sokuyor.

Yaşına göre ufak tefek; ama çok daha küçük davranıyor.

“Bak, bu bebek bacadan geçebilir.” Jude parmak uçlarında yükselerek, başparmağından daha küçük minik bir tahta bebeği dar bacadan aşağı indirmeye çalışıyor.

"Yapma. Sıkışır," diye uyarıyor Elodie, ama o daha Elodie uyarıcı bir bakış atmadan bebeği ağzına almaya başlamıştı bile.

Kaşlarını çatmış, sanki kız sadece onun eğlencesini bozmak için var olmuş gibi, ve bebeği devrilmiş oyuncak bebek yatağına fırlatıyor. "Sanırım ev seni daha sonra yiyebilir."

Elodie gözlerini kısa bir süre kapatır ve sormamaya karar verir. Son temiz kıyafetleri çekmeceye yerleştirir ve soğuk parmaklarının üzerine kazağının kollarını çekmeden önce çekmeceyi kapatır. Virginia'da Kasım ayı, Avustralyalı kemiklerinin hazır olmadığı, termal tayt ve çift çorap giymiş olsa bile dayanamayacağı bir soğukla vurmuştur. Bu akşam perişan görünmektedir, ama uzun bir gün olmuştur. Kıvırcık saçları kalın ve bakımsızdır, omuzlarına acı çikolata kadar koyu bir şekilde dökülmektedir ve soluk teni neredeyse saydamdır. Elodie ve Jude birbirlerine çok benzemektedirler; Jude, onun artıklarından kesilmiş, aynı kalın kıvırcık saçlara ve koyu gözlere sahip bir kağıt bebek gibidir. Narin yüzü onu ölümlüler arasında bırakılmış ince kemikli bir peri prensi gibi göstermektedir.

O günü, çocuk doktorunun muayenehanesinde, Jude üç yaşındayken ve muayene için sevk belgesinin mürekkebi henüz kurumamışken, her zaman hatırlayacak.

Ama çok tatlı bir çocuk. Böyle sevimli olduklarında yardım almanın ne kadar daha kolay olduğuna şaşırırsınız.

O zamanlar bu durumun üstesinden gelmenin yolu, hoş bir şekilde gülümsemek, yorumun durumu hafifletmek için yapıldığını, tıp dünyasının *tipik* olmayan çocuklara nasıl davrandığının iğrençliğini vurgulamak için olmadığını anladığını gösteren kibar bir kahkaha atmaktı. Ama o doktordan nefret ediyordu ve eve dönüş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yolculuğunda otobüste sevk belgesini yırttı. O zaman da, şimdi de, çocuğunun işini zorlaştıracak hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Onun için doğru olanı yapıyor.

Elinden gelenin en iyisini yapıyor.

"Simon diyor ki," diyor, "annene sarıl."

Jude oyuncak evini bitirmişti ama tereddüt ediyordu, bir ayağından diğerine sekerek yürüyordu. Onu süzüyordu, kaşlarını çatması böyle bir isteğin "Simon Says" oyununun bir parçası olup olmadığından emin olmadığını gösteriyordu ve kız da bunun akşamı mahvedecek bir hata olup olmadığını görmek için nefesini tutuyordu. Her şey çok iyi gidiyordu. Çocuk odası düzenliydi, çamaşırlar yıkanmıştı, aralarındaki mesafeyi sessiz bir dinginlik doldurmuştu.

Hızla yanına koşup kucağına tırmanıyor, topak topak bacakları her yere dağılıyor ve ona sokulurken dirseği neredeyse çenesine değiyor. Bu, Simon'ın emrettiği için oldukça iyi bir kucaklaşma.

Elodie dudaklarını onun başının tepesine bastırıp sabun, şampuan ve küçük çocuğun kokusunu içine çekti. Bu altın, kıymetli saniyeler çok hızlı geçip gidiyor gibiydi. Kalkacaktı; onu terk edecekti. Onu ikiye katlayıp göğsüne öyle derinden bastırmak istiyordu ki, kalp atışları kendi kalp atışlarıyla çarpışsın.

"Yatış vakti geldi." Parmaklarını yavaşça kıvırcık saçlarının arasından geçirerek düğümleri çözdü. "Sana bir hikaye anlatmamı ister misin?"

“Hayır.” Yarım yamalak da olsa inlemeye başlıyor; yorgun. “Duvarlarda korkunç bir şey duydum.”

"Fareler olabilir." Bu eski evin bir başka sorununa daha şahit olunca içten içe irkildi.

“Hayır! Sana *göstereceğim* .” Jude kucağından fırladı ve kadın hemen onun sıcaklığını özledi. Küçük orman yatağına tırmandı ve kulağını başlığın hemen üzerindeki duvara dayadı.

Yatmadan önce erteleme onu asla şaşırtmaz, ancak Bren'in kendi başına yenilemekte ısrar ettiği bu evin yarı yıkık hali onu pek rahatsız etmez. 1890'larda inşa edilmiş eski bir Viktorya dönemi evi, güzel ama kenarları çürümüş. Rüzgar çatlaklardan içeri giriyor, eski

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kablolar titriyor ve evde yalnızken üst kattaki döşeme tahtalarında bir ayak sesi duyduğu zamanların sayısını unutmuş. Eski bir evin numaraları bunlar. Ama bu durum onu birden fazla kez ürpertmişti ve Jude seslere ondan daha duyarlıydı.

Bu evde, bu ülkede sadece dört aydır bulunuyorlar. Tüm değişikliklerden sonra hâlâ uyum sağlamaya çalışması, hâlâ sorunlu davranışlar sergilemesi mantıklı.

Yorgun bir iç çekişle ayağa kalktı ve yanına geldi, duvara kulağını dayayarak ve bir elini dikenli çalıların ve kirpilerin desenlerine bastırarak onu taklit ederken yatağın yanına yaklaştı. Konsantre olurken kendini tahtaya daha da bastırdığında alnında bir gamze belirdi. Ona duyduğu sevgi o an çok yoğundu ve onu, en azından uydurduğu vahşi şeylerden bile olsa, koruma ihtiyacıyla boğuldu.

"Duyuyor musun?" diye fısıldadı, gözleri iri ve endişeliydi.

Duyduğu tek şey, kulağında kendi kanının uğultusu. "Bazen eski evler eski sesler çıkarır."

"Ev canlı mı?" Sesi ciddi. "Nefes aldığını duyabilmemin sebebi bu mu?"

Söyleyiş biçiminde bir huzursuzluk, kaburgalarını kemiriyor; o inatçı, çocuksu inanç, sanki onun cevabından başka herhangi bir cevap mantıksızmış gibi. En son ihtiyacı olan şey, zihninde böyle ürkütücü imgelerin yerleşmesi ve ona durmasını söyleme isteğini görmezden gelmek zor. Bunun yerine, yorgun göğsünün derinliklerinden sabır çıkarıyor ve sesinde hiçbir endişe kalmayana kadar uzun, yavaş bir nefes veriyor. "Hayır. Ev sadece bir ev. Korkutucu değil; sadece tamire ihtiyacı var."

Jude, en sevdiği peluş tavşanını kolunun altına sıkıştırıp yatakta zıplamak için dizlerinin üzerine çöker. Çok kötü bir şeydi, boynu o kadar gevşekti ki sanki sıkılmış gibiydi, tüyleri keçeleşmiş ve kulakları kemirilmişti. Eğer onu yıkarsa, dünyanın sonu gelecekti. Tavşanı farklı hissedecek, farklı kokacaktı; ona ihanet edecekti. Bunu sürekli erteliyordu, tıpkı onu daha iyi oturan pijamalar giymeye, saçını kestirmeye veya yeni bir oyun parkına gitmeye ikna edemediği gibi. Tıpkı krizlerinden birinde topuğunu karnına vurduğunda neden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gözyaşlarına boğulduğunu ona anlatamadığı gibi. Bren onu acil servise götürmüştü, ama o bunun aşırı bir tepki olduğunu söylemişti. Ama gözyaşları onu korkutmuştu; kendisini de korkutmuştu.

"Bunlar fare değil. *Yanılıyorsun* ." Jude kaşlarını çattı.

Elodie içini çekti. "Jude, lütfen. Uyuma vakti geldi."

Bal porsuğu ve tilki oymalarını okşama ritüeli her gece başlıyor; küçük parmakları, ahşaptaki tüm olukları ve girintileri dikkatli bir şefkatle takip ediyor. Elodie mantar şeklindeki gece lambasını yakıyor ve ana şalteri kapatıyor. Odaya sıcak ve rahatlatıcı bir karanlık çöküyor; gece lambasının ışığı yüzünü, çenesini, çoktan ağzına girmiş olan başparmağını belirginleştiriyor. Elini nazikçe çekiyor ve o da yerine tavşan kulağını koyuyor, karanlıkta simsiyah olmuş gözleriyle onu izlerken çiğniyor.

Jude kısık bir sesle, "Burayı sevmiyorum," dedi.

İstediği şey sıcak bir duş almak ve ardından yüzlerce battaniyenin altına kıvrılıp, gözleri kapanana kadar telefonunda gezinmek. Yorgunluk onu ele geçirmiş durumda. Bren'in sıcak bedenine yaslanmak istiyor; bedeni zaten samimi bir aşinalıkla onun bedenine uyum sağlamış olsa da, birlikte oldukları anın yeni olduğunu hissetmeliler. Onun dokunuşuna başka hiçbir şey gibi özlem duyuyor; şefkat o kadar nadir görülmüş ki, sonsuza dek ona aç kalacak.

Ses tonunu sakin tutarak, "Şey, bu evi çok seviyorum. Burada yaşayabiliyor olmamızı, kendi odalarımızın olmasını ve birçok güzel şey yapabiliyor olmamızı çok seviyorum…" diye duraksıyor. "Şimdi ailece çok eğleniyoruz, değil mi? Sen, ben ve Bren."

Kaşlarını daha da çattı ve battaniyeleri tekmeledi. "Hayır. Git buradan. Seni istemiyorum."

Artık onu etkilememeli; hiçbir anlam ifade etmemeli. Bu gece zaten kış çiçekleri kadar nadir hissettiren bir kucaklama çalmıştı. Tek yapabileceği, evin oturma sesine takılıp kalmamasını ve kendini bir çılgınlığa sürüklememesini, rahat uyumasını ve kendisini açıklanamaz şekillerde içine işleyen her keskin ve parlak şeyden sorumlu tuttuğu bir fırtına bulutu içinde uyanmamasını ummak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana böyle konuşma." Sesi sert ama umursamaz çıkmaya çalışsa da, sesindeki yorgunluğun onu ele verdiğini düşünüyor. Şu an gözyaşları çok kolay akıyor.

Adam ona sırtını dönüyor, kollarını meydan okurcasına çaprazlıyor ve kadın, adamın üzgün olduğu bir anda onu terk etme düşüncesinin boğazına kadar tırmanan kaygıyı hafifletmek için bile olsa, ona gitme dürtüsüne direniyor.

Ama o, kadını istemiyor.

"Ev de senden hoşlanmıyor." Sesi sinirli ve yorgun geliyor. "Ev kötü ve Bren'in de kötü olduğunu düşünüyor." Bir an duraksıyor. "Annemin de kötü olduğunu düşünüyor."

Tepki vermemek, gözlerindeki acıyı gizlemek için tüm gücünü kullanıyor. "İyi geceler, Jude."

Onu görmezden geliyor ve tavşanıyla ilgileniyor.

Yapacak başka bir şey yoktu, sakin bir nehir gibi çocuk odasından akıp gitmesine izin verdi, kapıyı hafifçe tık diye kapatıp alnını tahtaya yaslayarak bekledi, bakalım onu çağıracak mı diye. Hiçbir ses gelmedi —ta ki oraya kadar; sesi, anlayamadığı bulanık bir mırıltı. Dinlemek için anahtar deliğine eğildi, kendi kendine konuşmasına alışkın değildi. O, saatlerce oyuncaklarını sıraya dizerek sessizce oynayan türden bir çocuktu.

"…Annen duyamasa bile seni duyabiliyorum." Sesi yumuşak bir mırıltıya dönüşüyor. "İçeride nefes alışını duyabiliyorum."

Dilinin arkasında tuhaf bir huzursuzluk var ve kapıyı açıp içeri dalıp yalnız olup olmadığını kontrol etmemek için kendini zor tutuyor. Tabii ki yalnız. Ev karanlıkta rahatsız edici, bu yüzden hayal gücü aşırı çalışıyor. Aslında her şey normal. O, yatma vaktinden dolayı somurtan ve okulda uzun bir günün ardından yorgun düşmüş, yaramazlık yapan bir çocuk. Buradaki hayatları hala çok yeni, henüz yerleşmemiş.

Ama keşke geri dönmesi ve onu koruması için ona seslense, uyuyana kadar kollarının güvenli kıvrımına sokulmayı istese diye düşünüyor. Bunu çok özlüyor. Bazen o kadar çok ihtiyaç duyuyor ki nefes alamıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O, karanlıktan korkuyor.
Onun kendisini sevmediğinden korkuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİ

Onu uyandıran içgüdüdür, bağırsaklarına sert bir *çekişle* saplanan bir kanca gibidir; gözleri açıldığında, bağırsaklarında birikmiş ve kireçlenmiş eski kan gibi gerçeği hisseder: Jude yatağında değildir.

Paranoya olabilirdi, uykudan sersemlemiş zihni onu uyumadığı yıllara geri götürüyordu; o zamanlar en azından birkaç dakika gözlerini kapatabilmek ve dolaplara tırmanmadığından, fırın düğmelerini çevirmediğinden veya ağzına plastik sokmadığından emin olmak için araba koltuğunu içeri çekip onu emniyet kemeriyle bağlıyordu. Uykuya dalmak için çaresizce başının üzerine bir yastık bastırırdı, ama bu onun feryatlarını engellemekte pek işe yaramazdı.

Saatlerce bağırabilirdi.

Ama Virginia'ya taşındıklarından beri bunu yapmadı. Artık buna ihtiyacı yok ya da belki de çocuk odasının dikkatini çekme şekli paha biçilmez bir değer taşıyor. Bu bir rahatlama, çünkü bu, bitmemiş odalara girmeye veya Bren'in sürekli ortada bıraktığı sayısız alete kurcalamaya ilgi duymadığı anlamına geliyor.

Ama aklı işte bu yöne gidiyor:

Karanlıkta, Jude, titreyen elleriyle paslanmış döşeme tahtalarının üzerinde parmak uçlarında yürüyerek elektrikli aletlerin düğmelerini arıyordu. Bazen onun hareketsiz kalma isteği—hayır, *ihtiyacı* —onu her şeyi tüketen bir çaresizlikle sarar ve parmaklarını o kadar sıkı sıkar ki, kırıldıklarını, küçük kemik parçalarının kürdan gibi derisini kestiğini hayal edebilir.

Keşke onu dinleseydi. Keşke onun kendisini güvende tutmasına izin verseydi.

Başucu lambasını yakıp yorganın altından yavaşça çıktı; soğuk hava ve pişmanlık, kazağının yukarı kalktığı yerdeki çıplak tenine değdi. Kollarını ellerinin üzerine indirdi ve Bren'e baktı; vücudu bir dağın yamaçları gibiydi, nefesi derin ve kaygısızdı. O bir anne değildi, karanlıktaki inlemelere duyarlı değildi ve evi bir ölüm tuzağı olarak da görmüyordu. Ona göre, altı yaşındaki çocuklar talimatlara uyar ve sonuçları anlar. Jude yatakta kalacaktı çünkü oraya konmuştu.

Bren, Jude hakkında hâlâ çok az şey biliyor ve her geçen gün bu durumun böyle kalıp kalmayacağını merak ediyor.

Yatak odasından sessizce çıktı ve zifiri karanlık koridorda yavaşça yolunu bulmaya çalıştı. Saat ikiyi geçmiş olmalıydı. Karanlık şekilsiz bir şeydi ve bir köşeyi döndüğünde, ciğerlerinden tüm havayı emmeye hazır, kutsal olmayan bir ağız gibi önünde açıldı. Tökezledi ve bir an için ne zemin ne de duvarlar vardı, sadece kalbinin midesine vuran ve onu anında hasta, şaşkın ve kaybolmuş hissettiren bir şapırtı vardı. Işık, sadece *görmesi* gerekiyordu. Tahta döşemeler ayaklarının altında gıcırdadı ve oturdu, o da sonsuz karanlık koridorun devrilme hissine karşı denge sağlamak için elini duvara vurdu. Bren'in eski plastik kasayı antika pirinç olanlarını almak için büyük niyetlerle çıkardığını hatırlayana kadar ışık düğmesini aradı. Henüz almamıştı.

Kendini mimar, marangoz, iç mimar, elektrikçi sanıyor ve her şeyi kendi başına tamir etmeyi planlaması onu korkutuyor. Ancak o, mütevazı görünümünü titizlikle koruyor, göğsündeki kaygının zehirli bir döküntü gibi kangrenleştiği, cehennemden gelen özenle hazırlanmış bir slayt gösterisi gibi görüntülerin zihninden geçtiği o derin yarayı asla göstermiyor: Bren'in merdivenden düşmesi, elektrikli testereyle elini kesmesi, canlı tellere dokunduğunda tüm vücudunun kasılması. Bunların çoğu onun için bir oyun; kafelerde peçetelere planlar çizmek, antika mobilyalar almak için emlak satışlarını dolaşmak, arabası sert ağaç, yeni matkap uçları ve ahşap boyası kutularıyla dolu bir şekilde hırdavatçıların koridorlarında gezinmek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Marangoz tutabilirdi ama tutmayacak. Burası anne babasının eski evi ve onu tamir etmek onun hayali, neşesi, takıntısı. Ona karşı asla itiraf etmeyeceği nostaljik bir hayranlık var, ancak kadın bunun anne babasının ölümünün bir anısı olmaktan çok, onları hayata geri getirme yolu gibi olduğunu düşünüyor. Aslında bunu sevmeliydi; büyük bir ev, güzel bir eş, eve dönüp sevgisiyle şımartabileceği bir aile hayalini.

Üçü birlikte hâlâ çok yeni. Sabrı tükendiğinde bunun nasıl bir şey olacağını aklına sığdıramıyor, bu yüzden bunu düşünmeyi reddediyor. Bren'i kaybedemez. Eğer Jude kontrol edilemez, yanıcı bir petrol sızıntısıysa, o da onu boğmak için yapılmış bir battaniye gibidir.

Köşeyi döndüğünde, cumbalı pencerelerden sızan ay ışığı, çocuk odasının kapısının aralık olduğunu gösteriyordu. Göğsünde elektrik çarpması gibi bir panik dalgası yükseldi ve yine dengesini kaybetti, elleri titreyerek duvara tutundu ve hızla çocuk odasına doğru yürüdü. Boştu. Nefesini tuttu ve dinledi, evrene sessizce yalvararak, nerede olduğunu belli edecek herhangi bir ses, zarar görmeden onu alabilmek için bir ipucu vermesini istedi.

Sesler çok küçük, neredeyse algılanamaz. Çıplak tahta zeminde küçük ayakların çıkardığı ses. Metalik bir *tıkırtı* . Hızlı, suçluluk dolu nefesler. En ufak bir hıçkırma sesi.

Onu bulun. Hemen şimdi bulun.

Aşağıya aceleyle iner, kalbi kontrolden çıkmış bir isyan halindedir; bitmemiş yemek odasına girerken etrafını saran karanlığı umursamaz bir şekilde ilerler. Işığı açar.

Bir anda karanlık yok olur. Gölgeler dillerini ağızlarına geri kıvırır ve dünya berrak ve aşırı aydınlık bir hal alır. Gözleri yanar ve gözlerini kırpıştırır, bir eli parlaklığa karşı kalkmıştır.

Yemek odası, duvarları soyulmuş, avizenin asılması gereken tavandaki büyük delikten çıplak teller sarkmış, sehpa ve uzun merdivenlerle dolu. Zemin, boya lekeli örtüler, alet kutuları ve talaşlarla dolu. Her şey çok tehlikeli.

Belki de bazen bu evden nefret ettiğini düşünüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jude köşede çömelmiş, bir kolunun altında oyuncak tavşanı, önünde ise kocaman bir alet kutusu açık duruyor. Duvarda küçük bir delik açılmış—muhtemelen Bren kablo geçirmek için açmış—ve delikli kenarların etrafında binlerce minyatür damar gibi lifler uçuşuyor.

Kadın onu suçüstü yakalamıştı; elinde bir çekiç vardı, yarısı kim bilir nereye uzanan yumruk büyüklüğündeki tünelin içine saplanmıştı. Gözleri buluştuğu anda, kadının gözleri ani ışıkta hâlâ odaklanmamışken, adamınki ciddi ve öfkeliydi; adam çekici bıraktı.

Evin derinliklerine düşüyor. Tamamen ulaşılamaz bir yerde.

"Jude William," diye çıkıştı. "Ne *yapıyorsun* ?"

Omuzları kasıldı, vücudu küçüldü, kadın öfkeyle yanına gelip onu yukarı çekti. Tavşanı parmaklarından kaydı. Kadının tutuşu çok sıkıydı, bunu adam gerçek bir acıyla çığlık atmadan önce bile biliyordu, ama bu anda umurunda değildi. Oraya kaç tane alet düşürmüştü ve Bren onları nasıl geri alacaktı?

" *Kes şunu.* Seni yatağa yatırdığımda yatakta *kalacaksın* ve Bren'in aletlerine *dokunmayacaksın* ."

"Burayı sevmiyorum." Adamın ağzı büzülür ama kadın artık yeter demiştir.

"Ve umurumda değil!" diye çıkıştı.

Çığlık atmaya başlamadan önce motorun tekleyerek çalışmaya başlaması gibi, o iniltili ağlamaya başlıyor. Geriye kalan tek şey onu kucağına almak ve hâlâ küçük olduğu ve çırpınan bedenini sıkıca kavrayabildiği için minnettar ve *rahatlamış* olmak. Onu nasıl tutacağını, nereye bastıracağını biliyor, ama yukarı kata öfkeyle çıkarken aklından geçen tek şey şu:

Büyüdüğünde bunu yapamam.

Onu tutamıyorum, yere sabitleyemiyorum, durduramıyorum.

Yapamam.

Çocuk odasının kapısını omuzlarıyla açıp onu yatağına sertçe oturturken onu zar zor tutabiliyor. Anında üzerinden atlıyor ve onu tekrar yakalayıp oturtmak, sonra da çığlık atmaya devam ederken onu yere sabitlemek zorunda kalıyor. Zaten perişan halde, ağzından tuzlu salyalar akıyor, yanaklarından gözyaşları süzülüyor. Tüm

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bunların ortasında tek bir kelime anlamlı geliyor: *Tavşan.* Tavşanını düşürmüş. Aşağıya koşup onu alabilir ve krizini yatıştırabilirdi—ama bu teslim olmak olmaz mıydı? Çığlıklar yüzünden başı ikiye ayrılıyor, sinirleri yıpranmış. Sadece susmasını istiyor. Jude ile her şey her zaman en üst seviyede, tepkileri orantısız ve volkanik, ve o çok—yorgun.

Oğlunuzun böyle olmasının sebebi ne? Sizin neyiniz var?

Gözlerini kapatıyor, acının bedeninden akıp gitmesine izin verirken hareketsiz kalıyor. Onu yalnız bırakamadığı ama kaçmaya ihtiyaç duyduğu bu gibi zamanlarda ayakta kalmanın yolu bu. Kendini beyaz mermerden yapılmış bir heykel olarak hayal ediyor, oyma aletleri atılmış, ancak keskilerin şeklini verirken bıraktığı toz yerine, zemin kanla kaplı.

Çocuk odasının dışında ayak sesleri hafifçe duyuluyor ve sonra Bren orada, açık kapı çerçevesine garip bir şekilde yaslanmış halde beliriyor. Koridordaki yatak odası lambasının soluk sarı ışığıyla aydınlanmış olsa da, kız onu hâlâ uykulu ve onun kaybından dolayı kederli bir halde görebiliyor. Üzerindeki büyük beden Brown Üniversitesi sweatshirt'ü ve dağınık sarı saçları, onu bir muhasebeci, ev sahibi veya ebeveyn yerine hâlâ pasaklı bir üniversite öğrencisi gibi gösteriyor.

Bazen ne kadar genç olduklarını unutuyor; kendisi yirmi iki, oğlu yirmi üç yaşında ve ikisi de yetişkin gibi davranıyor. Bu gibi geceler ona, yarınki baş ağrısının çocuğunun gece yarısı histerisi yüzünden olacağını bilmek yerine, içki bardaklarının altından bakması gerektiğini hatırlatıyor. Bren'in bunu görmemesini, onu eski evinin köşeli oyuklarına çekip kulaklarını, gözlerini kapatmayı, onunla birlikte yaşamak için yalvardığında üstlendiği şeyin ne olduğunu unutmaya devam etmesini diliyor.

Jude yorulmaya başlamıştı, çığlıkları azalmış, uzuvları artık çırpınmıyordu; yatağında büzülmüş bir halde, ellerini kulaklarının üzerine koymuş, yanaklarından süzülen gözyaşlarıyla umutsuzluğa kapılmıştı. İyi bir anne kalır, onu temizler ve teselli ederdi, ama onun aklında sadece kaçmak vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elodie yavaşça ayağa kalktı ve çocuk odasının kapısına doğru sessizce ilerledi; kapıyı arkasından sıkıca kapatırken, boğazında canlı bir iltihap gibi biriken suçluluk duygusu içini kemiriyordu.

Bunu kendi kendine yaptı.

Hâlâ iyi bir anneyim.

Ben öyleyim.

Koridorda, göz kamaştırıcı ışıkta gözlerini kırpıştırıyor. Bren, kabarık altın sarısı saçlarını acı bir yüz ifadesiyle ovarken, o da çıplak ayağını soğuk bileğine sürüyor.

"Kahretsin, ne oldu?"

"Aşağı katta aletlerinizi duvardaki bir deliğe atıyordu."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neden?"

"Nedenini bilmiyorum." *Sinirlenme.* Jude söz konusu olduğunda onu hâlâ içeri almakta tereddüt ettiği için kendine kızarak yavaşça nefes verdi.

"Hey, hey, endişelenme." Arkasından yaklaştı, ellerini beline doladı ve avuçlarını karnının üzerine bastırdı.

Evde yaptığı tüm tadilat işlerinden dolayı elleri nasırlaşmış ve çatlamıştı. İşçi elleriydi bunlar, kendinden emin ve güzel. Bebeğinin yumuşak, şekillendirilebilir kafatasını öyle saygılı, her şeyi kapsayan bir sevgiyle kavrayacak ellerdi ki, bunu görünce ağlayacağını biliyordu.

Bazen onun ne kadar iyi olduğu onu hasta ediyor.

Onu kendisine aşık etmeyi nasıl başardığını anlatıyor.

“Biliyorsun,” diyor, “Ava Montessori ebeveynlik yöntemini uyguluyor… Sana bundan bahsetmiş miydim? Belki ikiniz konuşabilirsiniz.”

Elodie dişlerini sıkmamaya çalışıyor. Gece boyunca uyuyan, bebek işaret dilini bilen ve temizlik zamanını en sevdiği aktivite olarak gören melek gibi iki yaşındaki kız kardeşiyle bir kez daha karşılaştırılmaya ihtiyacı yok.

“Ona mesaj atacağım.” Atmayacak. “Ama Jude'a yakında söylemeliyim.” Sözleri zorlama çıkıyor, Bren'in dokunuşuyla kazandığı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kısa süreli rahatlık çoktan kayıp gidiyor. On altı haftalık hamile, karnı belirginleşmeye başlıyor. “Bunu iyi karşılamayacak.”

“Hey, belli olmaz.” Bren kendini toparlayıp elini tutarak onu koridordan yatak odasına götürdü. “Heyecanlanmış olabilir. Geçen hafta sonu o evcil hayvan dükkanının önünden geçerken hatırlıyor musun? Yavru kedilere bayılmıştı.”

Onun iyimserliğine karşılık vermeyi çok isterdi ama "Kedi yavrusu doğurmayacağım" derken daha iltifat dolu bir şey söyleyemezdi.

“Pekala, ama konsept şu—”

“Bren.”

Ona somurtkan bir yüz ifadesi takınıyor ama aslında şaka yapıyor. Jude bir çıkmazdan kurtulamazken, Bren konu değiştirmede son derece hareketli. Acı bir tat veya kötü bir gün üzerinde asla uzun süre durmaz; gergin bir durumu yatıştırmak için her zaman araya sıkıştırabileceği bir şaka veya fırtınalı bir gökyüzünü aydınlatabilecek bir gülümseme vardır.

Hayatında yaptığı tek hata onunla evlenmekti.

Onu eskiden olduğu gibi sevmek mümkün değil, sadece olacağı gibi sevebilir ve o da kendisini onun istediği güzel eşe dönüştürmeye kararlı. Artık farklı; yepyeni. Onu Avustralya'yı ziyaret ederken bulduğu güzel bir şey olarak görüyor ve o da bunun böyle kalmasını çok istiyor.

Devasa maun dört direkli yataklarında, bacakları örtülerin altında birbirine dolanmış, Jude'un ağlaması yavaş yavaş azalırken kadın dudaklarını erkeğin dudaklarına bastırıyor. Sese susamış büyük bir ev burası ve bir kapıyı kapatıp sessizliği bir kefen gibi üzerine çekmek çok kolay.

Bren'in parmakları koyu kıvırcık saçlarının arasına kayarken, dudaklarına fısıldadı: "Birlikte halledeceğiz. Her şeyde yanındayım." Dirseğinin üzerine doğruldu, parmakları hala saçlarındaydı ve ona baktı. "Biliyorum, ev bir çocuk için biraz ürkütücü, ama bittiğinde muhteşem olacak. Temelleri sağlam ve çok fazla kişiliği var. Hissediyorsun, değil mi?" Yüzünü omzunun girintisine, ağzını köprücük kemiğine bastırdı. "Aile kurmak için mükemmel bir yer."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen mükemmelsin," diye fısıldıyor.

Bren o kadar içten, o kadar tatlı, düşünceli ve nazik ki, kazağını yukarı çekip avucunu karnının çıplak teninde gezdirdiğinde, onun hayranlığının ağırlığının tadını çıkarmaktan kendini alamıyor. Bu, onu lezzetli altın bir sıcaklıkla dolduruyor, kaslarının gerginliğini başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde gevşetiyor. Onun kollarında, güneşle yıkanmış bir gökyüzü gibi onu içine çeken, tam açmış bir çiçek gibi.

Kadın ona takıntılı, adam da doğmamış çocuklarına takıntılı.

Bu sefer daha iyi bir anne olacak; mükemmel olacak.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇ

“ Buna izin verilmemeli.” Alnından öpülerek ve yatağının yanına konmuş bir fincan kahveyle uyandırıldığı bu masalsı sabahlara asla alışamayacak. Uzuvları uyuşuk, yüzü uykudan şişmiş hissediyor, ama yatağın yanından geçen Bren'i yakalamak için güçsüzce uzandığında, gözleri ona karşı yumuşak bir hayranlıkla dolu.

Pantolonunun kemer halkalarından kemerini geçirmeye yarıda kalmış, işe gitmeye hazırlanırken şimdiden sınırsız bir enerjiyle dolu. "Hangi kısmı? Sabah yedi mi, yoksa genel olarak bilinç hali mi?"

“Sabah insanı olmana rağmen yatağın sensiz soğuk kalması meselesi.” Battaniyeler yüzünün etrafına buruşmuş olsa da, adam yine de eğilip burnunun ucundan öpüyor. “Bir de üstüne kıyafet giymen gerekiyor.”

"Sana karşı işlenmiş hain suçlar." Bren onun boynunu öpmeye başlar. "Nasıl cüret ederim?"

"Nasıl cüret edersin?" Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Ne kadar soğuk bir kurbağasın sen. Değilsin ki…” Gözlerini aramak için geri çekilirken sesine tereddüt karıştı. “Ev özlemi çekmiyorsun, değil mi?”

“Hayır.” Bunu sert ve kararlı bir şekilde söylüyor ve karşılığında yüzünde beliren o çocuksu neşeyle kalbini ısıtıyor. “O lanet yere asla özlem duymayacağım.”

"Güzel, çünkü bir daha asla oraya geri dönmeyeceksin," diyor Bren soğukkanlı ve gerçekçi bir kesinlikle. "Yatakta kalmak ister misin? Ben Jude'u okula hazırlayabilirim."

Elodie'nin iyi ruh hali kanlı bir şekilde ağzından süzülüp gidiyor. Dün gece omuzlarında bir hayalet gibi duruyor ve kalkıp o dünyayı yerle bir eden çöküşün sonuçlarıyla yüzleşmesi gerektiğini biliyor. Eğer Bren şu anda çocuk odasına girseydi, Jude bunu bir ihanet olarak görürdü; düşmanı gönderip sabah rutinini alt üst etmesi olarak algılardı. Yatağı ıslak olurdu. Oyuncaklar etrafa saçılmış olurdu. Duygularını tekme ve ısırıklarla ifade etmeye hazır olurdu.

Bren'in bunu görmesine izin vermemek en iyisi. Dün gecenin o tatsız karmaşasını ve banka hesabı boşken yerine yenisini almayı teklif etmesinin saçma olacağı kayıp aletleri unutmasına izin vermek en iyisi. Her zaman istediği her şey için ödeme yapmaya can atan, cana yakın bir hevesle dolu olduğu için, parayı düşünmemeye kendini zorluyor. Ama işte tam da böyle zamanlarda, ona bu kadar bağımlı olduğu gerçeğiyle ilgili midesinde rahatsız edici bir dönme hissi başlıyor. Bu saçma, temelsiz bir korku.

Ona her şeyini vermek istiyor. Endişelenecek bir şey yok.

“Onu yakalayacağım.” Elodie’nin gülümsemesi solgundu ve Bren, ütülü beyaz gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bitirmek için geri çekilmeden önce alnına son bir sevgi dolu öpücük kondurdu. “Sen dayanılmaz derecede neşeli bir sabah insanı olmaya devam edebilirsin, belki bu bana da bulaşır.”

"Ooo, artık imkansıza mı inanıyoruz?" diye sırıttı Bren ve ona bir yastık fırlattı.

Kahvaltıyı hazırlamak için odadan ıslık çalarak çıktıktan sonra, kendini zorla ayağa kaldırıp koyu renk bir kot pantolon ve lüks siyah bir balıkçı yaka kazak giydi. Kıvırcık saçları, eskiden dans ettiği günleri hatırlatan bir topuzda toplandı. Şimdi eski ısınma rutinlerinin yerini, yatak odasında dolaşmak, çamaşırları toplamak ve perdeleri açmak almıştı. Şöminesi ve şömine rafı yenilenmiş, maun dört direkli yatağı mükemmel bir şekilde parlatılmış odaları çok güzeldi. Zemin döşemesi henüz yapılmamıştı ve halı olmamasından ve sabahları grileşmiş, büzülmüş tahtaların arasından sızan soğuktan şikayet etmemek için çaba sarf ediyordu, çünkü Bren'in onu sabırsız, nankör veya beklemekten sıkılmış biri olarak düşünmesini istemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona ilk kez ailesinin kendisine bıraktığı bu evin fotoğraflarını gösterdiğinde, evin sadece ona ait olduğuna inanamamıştı. Kız kardeşi mirasın bu kısmıyla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu; ailesinin birikimlerinden daha büyük bir paya sahipti, ancak küçük kardeşinin tadilat masraflarını karşılayacak kadar parası olduğundan da emin olmuştu ve Bren tüm evde istediği gibi hareket edebiliyordu. Sonra Elodie içeri girdi ve durumu anladı.

Ev çok büyük ve antika mobilyalar, süslü ahşap işçiliği ve orijinal oyma pervazlarla dolu olsa da, acilen restorasyona ihtiyacı var. Bren muhasebe ofisinden hafta sonları boş kaldığında ve birlikte talaş ve boyaya bulanabildikleri zamanlarda ilerleme kaydediyorlar, ancak iş yükünde neredeyse hiç azalma olmadı. Uzun vadeli bir proje; bunu anlıyor. En azından ellerini beline koymuş, tişörtünün kollarının altında ter lekeleri, alet kemeri belinde düşük bir şekilde sarkmış ve kot pantolonu yatakta ona fısıldadığı kelimeler kadar kirli olan Bren'i seviyor.

Çocuk odasına girmeye hazır hissetmeden önce çamaşır makinesine bir yük çamaşır atıyor. Kapı kolunu çevirmenin, süt dişlerinden ve çıplak parmak kemiklerinden oluşan, onu kanatana kadar kesecek, tırmalayacak ve ısıracak bir yaratığı serbest bırakacakmış gibi davranan bir korkak. Ama bazen Jude'la birlikteyken böyle hissediyor.

Ormanın küçük yatağında hareketsiz yatıyor, sabah güneşi ince tül perdelerden süzülerek kurumuş gözyaşları ve sümükle yapış yapış olmuş yanaklarına vuruyor. Uzuvları yumuşak yeşil odun gibi bükülmüş, başparmağı ağzında, ama kapının sesiyle gözleri birden açılıyor.

"Tavşan."

"Hadi giyinelim ve onu bulmaya gidelim," diyor.

Karnı titriyor ve hıçkırıkları ağlıyor, o da onu giydiriyor; aslında bunu kendisi yapmalıydı ama zaten geç kalmışlardı ve onun pantolonunun bir bacağını giymesi için on dakika harcamasını izleyecek vakti yoktu. Çocuk odasının karşısındaki devasa cumbalı pencerelerden, devrilmiş bir boya kovası kadar mavi, parlak bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gökyüzü görünüyordu. Burası çok güzeldi, renkler sıcak ve rahatlatıcıydı ve o, neden duvarlarında ürkütücü bir şey varmış gibi yaparak bunu bozmaya çalıştığını anlamıyordu.

Eve ilk girdiklerinde Jude ona yapışmış, mızmızlanıyordu. Havaalanındaki felaket bir öfke nöbetinden dolayı ellerinde diş izleri vardı ve bavullarla uğraşırken onu taşımaktan kolları kurşun gibi ağırlaşmıştı. İçeri girdikten sonra Bren onları doğruca çocuk odasına götürdü. Odaya yaptığı her şeyden - taklit duvar kağıdından, tozlu antika oyuncaklardan, restore edilmiş orman temalı yatağa - bahsetmekten kendini alamıyordu. Jude'un yatağa sığmayacağından endişelenmeye başlamıştı çünkü yatak, beşik ile yetişkin yatağı arasındaki o garip zamanı doldurmak için yapılmıştı, ama Jude sığdı.

O her zaman yaşına göre ufak tefek olmuştur.

Elodie, Jude'un onu düzeltmek için araya girmeyeceğini bilerek, "Yemek yemeyi bıraktı," demişti. "Bu aralar sadece tel peynir ve kraker yiyor."

Bu, onun duygularını dile getiremediği, yaşıtlarının söyleyeceği şeyleri söylemediği için ilk kez minnettar olduğu zamandı.

O sırada Bren, kreş turundan o kadar heyecanlıydı ki, Jude'un saçlarını tekrar tekrar karıştırıp, gerekirse ağzını kapatmak için ellerini yüzüne yaklaştırmak için her türlü bahaneyi kullandığını fark etmemişti.

Bren, raflardan oyuncak dolu kutuları alıp büyük bir heyecanla Jude'a gösterdi. "Ne düşünüyorsun? Gelmiş geçmiş en havalı oda, değil mi Jude?"

Oyuncaklar sınırsızdı. Bir harikalar diyarıydı, sonsuz sihir kapasitesine sahip dipsiz bir kuyu gibiydi. Bir duvar boyunca uzanan raflar, gizli hazinelerle dolu kutularla doluydu. Hiçbiri yeni değildi. Parlak plastikler veya en yeni filmlerden aksiyon figürleri yoktu; bunlar yüzyıllara yayılan antikalardı. Teneke askerler. Oyma ahşap hayvanlar. Alfabe blokları. Kar küreleri. Cam gözlü porselen bebekler. Orijinal kızılçam Lincoln Logs oyuncak trenleri. Eski model tren setleri. El yapımı tahta bebekler ve yüksük büyüklüğünde porselen kediler. Bir sallanan at. Devasa bir ahşap oyuncak ev.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jude'un yüzü birden aydınlandı.

Babasının evinden ayrıldığından beri ilk defa Elodie rahat bir nefes alabilmişti. Jude'un oyundan daha çok sevdiği bir şey yoktu ve bu onu meşgul edip susturacaktı.

Bu çocuk odasında ürkütücü hiçbir şey yok, tıpkı evde de tuhaf bir şey olmadığı gibi; tek umudu Jude'un dün geceki histerik hayallerini unutması.

Giyindikten sonra, kadın burnuna bir mendil tutarak burnundan silmesini söyler.

"Artık gözyaşı yok, tamam mı?" diyor. "Yaramazlık yok, geceleri evin içinde dolaşmak da yok."

Alt dudağı titriyor.

"Kendine zarar verebilirsin," diyor. "Aletler oyuncak değildir. Bren'in eşyalarını mahvettiğin için özür dilemelisin, sonra da tavşanını aramaya gidebilirsin."

Ayağa kalkmaya çalışır ama adam onu yakalar ve bir an için kalbi onun sarılmak istediğini düşünerek kabarır—ama yumruğu kıvırcık saçlarını sıkıca kavramış ve başını yana doğru çekmektedir. Gerginliği azaltmak için adamın bileğini tutar ama gözlerinin ardında acı bir yanma hisseder. *Bunun canını acıttığını belli etme. Parmaklarını ayır. Tepki verme.* Ama içinden geçen öfke, deriyi kemikten ayırabilecek kadar şiddetli bir yangın gibidir.

"Jude," diyor, sesindeki titremeyle öfkesini zorlukla gizleyerek, "anneyi bırak."

Ona bakışındaki çocukça, öfkeli bakış o kadar şiddetliydi ki, kız neredeyse Bren'den özür dileme kısmını atlamış olmayı diledi.

Kontrolü ele almalı. O çocuk; o ise kendi parçalarından onun ciğerlerini, kalp atışını inşa eden anne. Eğer bağırırsa, kaybeder.

"Jude," diyor. "Hadi bir oyun oynayalım."

Bırakıyor.

* * *

Kapıdan çıkmak için son bir gayret sarf ediliyor, her şey bir anda olup bitiyor. Elodie ve Bren, eşyalarını kapmak, programları onaylamak ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

serin sabah havasına doğru koşmak için adeta bir takım yarışına giriyorlar. Araba anahtarları ve termoslar el değiştiriyor. Elodie, Bren'in kravatını düzeltirken, Bren de onun ensesindeki gevşek buklelerle oynuyor. Bugün Bren, saygın bir muhasebecinin resmi gibi: ütülü pantolonu, parlak Oxford ayakkabıları, ütülü beyaz gömleğinin kolları kıvırılmış, ancak Elodie'nin köprücük kemiğinin zirvesini, kaslı vücudunu ve pürüzsüz tenini görebilmesi için gömleğinin düğmelerini açık bırakmış.

Bir şekilde hâlâ balayı dönemindeler. Bunun kanıtı, tezgahın ortasında duran antika süt sürahisindeki yıldız çiçekleri; çünkü o, güzel kadınların güzel şeylerle çevrili olması gerektiğini söylüyor. Bunun kanıtı, mutfakla ilgili fikirlerini bir kenara bırakıp her şeyi zeytin yeşili ve koyu ahşap tonlarında yapması; çünkü o da bunu beğendiğini söylemişti. Bunun kanıtı, bazen o kitap okurken yatak odalarına girmesi ve sadece "Üzerini çıkar" demesiyle onun hiç tereddüt etmeden çıkarması.

Adam şık siyah SUV'una binerken kadın, "Belki de bir televizyon almalıyız," diyor. "Onun dikkatini dağıtıyor."

Ava, ekran başında geçirilen zamanın çocuklar için iyi olmadığını söylüyor.

Gözlerini kapatıyor ve sakinleştirici, nazik şeyler düşünmeye çalışıyor; çocuğunun oyalanmasını ve böylece beş dakika bile olsa kendine vakit ayırabilmesini umut eden bir annenin yorgun ve umutsuzca televizyon kurulumunu beklediği gibi değil.

"Ava'nın bu konuda uzman olduğu açıkça belli," diyor.

“Evet, öyle.” Bren, onların aynı fikirde olmasından memnun görünüyor. “Telefona bağlı olmamak daha iyi. İnsanların çocuklarının beyinlerinin televizyon karşısında pelteye dönüşmesine izin vermeleri ve bebek fotoğraflarını herkesin görebileceği şekilde internete yüklemeleri çılgınlık. Bizim böyle bir şey yapmadığımıza sevindim.”

Eskiden öyleydi. Jude'un krizlerini hafifletmek için uyanık olduğu her dakika televizyon açıktı ve diğer bekar anneleri bulma umuduyla, "Bebeğiniz çok güzel!" gibi yorumlar alacak ve başarısız olduğu korkusunu yatıştıracak kişiler bulmak için, kendi fotoğraflarını ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onun fotoğraflarını paylaşıyordu. Ama Bren'in profillerini silme önerisine itiraz etmedi. Hatta silmek istedi.

Bu sayede kimse onu arayamaz.

SUV'si garajdan çıktıktan sonra, Bren arkasını dönüp Jude'u inceledi; Jude, ön basamaklarda somurtkan bir şekilde oturuyordu ve yine kolunun kıvrımında keçeleşmiş, pis kokulu küçük tavşanını tutuyordu. Bren'den özür dilemeye gerek duymadı; bir öfke nöbetine daha katlanamazdı.

Yapmacık bir gülümsemeyle, "Simon diyor ki... arabaya atla." dedi.

Ve öyle de yapıyor, çünkü bu bir oyun ve kazanması gerekiyor.

Kaloriferleri sonuna kadar açıyor, çünkü Bren etrafta olmadığı için Virginia soğuğuna alışmış gibi davranmaya zahmet etmiyor. Sedan yeni değil, ama sahip olduğu ilk araba; Bren, ona ihtiyacı olduğuna karar verdiğinde, arabayı alma konusundaki tereddütlü reddini neşeyle görmezden geliyor. Gelirinin çoğu tadilatlara gidiyor, ama eğer onun bir şeye sahip olmasını istiyorsa, ona sahip olmasını sağlıyor.

Arabanın ısınmasını beklerlerken, "Bugün öğleden sonra bir randevum var," diyor. "Okul sonrası bakım merkezinde birkaç saatin olacak." Onu yabancılarla bırakmaktan ne kadar nefret ettiğini kelimelerle ifade edemez, ama o onlarla konuşmaz; zaten nadiren ondan başka biriyle konuşur. "Simon, ellerini gözlerinin üzerine koymanı söyledi."

Evet, öyle. Dünyanın kaybının, duyularına yönelik bunca ezici saldırının ortadan kalkmasının, vücudundaki gerginliği nasıl azalttığını görebiliyor.

Kalp atışları hızlandı, avuç içleri direksiyon simidinde birden terledi ve ona söylemekten kaçınmak için aklından yüzlerce bahane geçti. Başka bir öfke nöbetiyle uğraşmak onu ikiye bölecekti. Tek istediği, onun heyecanlanması, neşeyle konuşması, tıpkı Bren'in ona söylediğinde olduğu gibi bu habere takıntılı olmasıydı.

“Jude.” Sesi, denizin altındaki sonsuz karanlık kadar yumuşak. “Bir erkek kardeşin olacak.” Nefesini tuttu, yumruğunu ciğerlerine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıkıca bastırdı.

Arabada sessizlik hakim.

Kasları gerildi, dilinin altında zift gibi bir korku birikti ve dikiz aynasına bir bakış atmaya cesaret ettiğinde, artık gözlerini kapatmıyordu. Küçük yumrukları kucağında sıkılıydı ve gözleri öfkeyle doluydu. Gözleri, kafatasını delip geçiyordu adeta.

Sonra vahşice ve ani bir tekme atarak iki ayağını da sandalyesinin arkasına çarptı. Sandalye darbeyle sarsıldı ve tekmeyi doğrudan omurgasında hissetti. Bunu tekrar yaptı. Tekrar tekrar. Aklında sadece dün gece o tahta bebeği acımasızca ve küçümseyerek oyuncak evine geri fırlatması vardı.

Peki ya bebek yumuşak, tüylü bir deriden ve şekillendirilebilir bir kafatasından, boynu ise bir dilek kadar kırılgan olsaydı neler yapardı?

Arabanın kapalı alanında feryadı kulakları tırmalıyordu. " *Bebek istemiyorum* . *Oyun* oynadığımızı söylemiştin. Ben oyunu oynamak istiyorum! *Kazanmak* istiyorum!"

Uzun bir dakika boyunca, öylece oturup, adamın koltuğunun arkasına indirdiği tekmeleri yutuyor ve kaburgalarının arasına saplanmış bıçağın tanıdık acısının dinmesini bekliyordu. Okuldaki öğretmenlerin önünde değil de burada yorulana kadar beklemek en iyisiydi.

"Evet, kazandın," diyor ve arabayı vitese takıyor. "Bu sefer gerçekten kazandın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

DÖRT

Ev, gün ortasında, sadece onun çıplak duvarlar arasında var olduğu, geçiş alanı gibi bir his uyandırıyor . Ayak sesleri yüksek ve yankılı. Banyo musluğundan akan su, yoğun ve sümüksü bir kıvamla fırçasının üzerinden akıyor ve neredeyse ağırlıksız hissediyor. Ya da belki de bu, uyku yoksunluğundan kaynaklanıyor.

Jude olmadan her şey daha kolay, çünkü artık onun peşinden koşmasına, onunla kavga etmesine veya onu binlerce kez kontrol etmesine gerek yok.

Jude olmadan her şey daha zor; bir sürü yabancı tarafından görülüp yargılandığını ve yetersiz bulunduğunu biliyor.

Onu koruma, kollama, onunla dünya arasına incecik bir perde çekme ve onun altında onunla yatma ihtiyacı onu sonsuza dek boğuyor. Güven içinde bir kozanın içinde olacaklardı; o, kollarında tatlı ve huzurlu bir şekilde uyurken, o da yüzünü saçlarına yaslayıp o sıcak, güzel bebek kokusunu içine çekecekti. Ancak o artık bir bebek değil ve hızla kollarını aşıyor.

Bu tür kasvetli anılar ona hiç iyi gelmiyor. Muhtemelen daha iyi bir öğle yemeği yemeli ve daha uzun süre uyumalı ki, ebe sorduğunda "Evet, kendime iyi bakıyorum" diyebilsin.

Bu bebeğe o bakıyor.

Ebeye söylemeyeceği şey ise, bu onun ikinci çocuğu olmasına rağmen, ilk kez doktor randevularına gittiği, hamileliğini küçük uygulamalarla takip ettiği, takviye gıda aldığı ve ne yediği konusunda endişelendiği gerçeğidir. İlk ultrasonun çıktısı Bren'in cüzdanında saklı. Hatta aynanın karşısında çıplak fotoğraflarını çekiyor,

vücudunun tıpkı meşhur karpuz çekirdeğini yutmuş ve kök salmış gibi nasıl şiştiğini takip ediyor.

Bu sefer doğru olan her şeyi yapıyor.

Bu sefer her şey mükemmel olacak.

Hafif bir inilti başını aniden kaldırmasına neden oldu, eski evin oturmasından kaynaklandığını bilmesine rağmen kalbi ağzına kadar atmaya başladı. Yalnız olmak, bir ayak sesi, bir iç çekiş, dişlerin şıkırtısını hayal etmeyi kolaylaştırıyordu. Yine de musluğu kapattı ve dinlemeye başladı.

Yine o ses. Bu sefer bir nefes veriş sesi, tüylerini diken diken eden bir şekilde duyuluyor. Zihninin derinliklerinde, Jude'un rahatsız edici küçük fısıltısı boğazına kancalar gibi saplanıyor. *"İçeride nefes alışını duyabiliyorum."*

Ama saçmalıyor ve hiçbir şey duymadı. Boya çözücüsü havayı yakıyor ve dumanları beynini bozuyor olmalı. Bebek için iyi olamaz.

Ona yardım etmesinin tek nedeni Bren'i etkilemek, onun ilgi alanlarını özümsemek ve böylece daha da yakınlaşmak, diş köklerinin iç içe geçmesi ve çene kemiklerinin birbirine kaynaşması. Onun tarafından o kadar derinden istenmeye ihtiyacı var ki, başka hiçbir şeyin önemi kalmasın. Yine de, bazen, onun tadilat planlarına aşırı heyecanla odaklanmasını izlerken, sanki onun sevgisi için evle yarışıyormuş gibi hissediyor.

Elodie, fırçayı kurutmak için lavabonun kenarına bırakır ve ardından ıslak ellerini kot pantolonuna silerek oturma odasına doğru yürür. Hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için bunu yapmıyormuş gibi davranır. Talaşlar zemini tozlandırır ve üzerinde çalıştığı mutfak dolaplarının kapakları yeni boyalarıyla parıldar. Karşısında, duvarın büyük bir bölümü delinmiş, ahşap direkler yırtık sıvanın arasından kaburga kemikleri gibi dışarı fırlamıştır. O ve Bren, bu evi acımasızca yırtıp, delip, testereyle keserek, benekli, kanlı eti kemikten ayırarak güzel bir şeye dönüştürmeye çalışan kasaplardır.

Elodie, yırtık pırtık deliğe bakarken keyifsizce içini çekti. Aralıktan sızan rüzgar muhtemelen "nefes alma"nın sebebiydi, ama sanki nefes vermesini bekliyormuş gibi, elini duvarda gezdirmekten kendini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

alamadı, duyuları tetikteydi. Saçma. Ama tüm pencerelerin kapalı olduğunu ve havanın durgun ve cansız olduğunu fark etmişti.

Parmakları duvardaki ıslak bir şeye dokunuyor.

Şık, ferah ve sıcak.

Keskin bir nefes alarak elini hızla geri çekti.

İlk düşüncesi mantıklı: üst kattaki banyoda bir sızıntı. Hızla atan kalbini görmezden gelmek ve daha yakından bakmak için çaba sarf etmesi gerekiyor. Başını ve omuzlarını sıvadaki delikten içeri sokuyor, bu duvarların içinde ne kadar çok yer olduğu konusunda huzursuz, sanki koca bir insan rahatlıkla buraya sığabilirmiş gibi. Kırık tahtaya dikkat ederek nem veya küf arıyor, ama hissettiği tek şey boynunda durgun bir nefes. Bir cereyan mı? Görmeye çalışırken daha da yaklaşıyor, bir yandan da mantıksız davrandığı için kendini azarlıyor. *Çürüme yok, sızıntı yok. Ve kesinlikle duvarlar nefes almıyor, Elodie. Kendine gel —*

Elini aşağıya doğru çevirerek bakıyor.

Kırmızıya bulaşmış.

"Kahretsin." Elodie geriye doğru sıçradı ve kafasını deliğin sert kenarına çarptı. Acı bir an için görüşünü bulanıklaştırdı ve dişlerini sıkarak aceleyle bir bez kapıp kesiğe baskı uyguladı. Neden hissetmediğini ya da kokusunu almadığını bilmiyordu. Bakır kuruşların kokusu her yeri sarmış, midesini alt üst ediyordu.

Mutfakta, kanı temizlemek için musluğu sertçe açıyor, ancak boya bezini açtığında eli temiz görünüyor. Açık yara yok, kesik yok.

Ama kırmızı leke hâlâ bezde kalmış. O halde boya.

Telefonu arka cebinde titreyince irkildi ve sinirli bir şekilde başını salladı. Bugün çok fazla gergindi. Telefonu açarken bezi çöpe attı.

"Heyyy." Bren'in tatlı, yavaş konuşması adeta bir kucaklama gibiydi. "Biliyorsun, ana caddede sevdiğimiz o küçük kafeyi?"

Sesini duyduğunda hissettiği rahatlama onu eritti. Terli bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Belki."

"Orada buluşalım ," demesini istiyor. *"Ebe randevusunda seninle birlikte olmak istiyorum."*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Ava saat üçte orada olacak ve kesinlikle ona katılmalısın! Bugün onunla konuştum ve seni daha yakından tanımak istiyor. Zamanlama uygun, değil mi? Randevun geç saatte değil mi?”

Kardeşine tam olarak ne anlatıyor? Jude hakkında olmasın sakın. Elodie, buruşmuş kazağının kolundaki boya lekesini kaşıdı. "Bilmiyorum..."

"Sana yeni doğan bebek kıyafetleri almış! Hadi gel canım. Yalnız olduğundan endişeleniyorum."

“Yalnız değilim.” Sinirlenmek istese de sesini hafif tutuyor. “Beni meşgul edecek çok şey var.”

Eğer duvarda olmayan kan izlerinden bahsederse, muhtaç, sessiz bir evde birkaç saat geçirdikten sonra aklını yitiren yalnız bir insan gibi görünecek. Unutacak. Belli ki hiçbir şey değildi. Ama kalbi hâlâ çok hızlı atıyor, nefesi biraz düzensiz.

"Ava seni *çok seviyor* ." Bren bunu içten bir güvenle söylüyor. "Ona, biliyorsun... tüm bunlarla nasıl başa çıktığı hakkında sorular sorabilirsin. Yani, saat üç civarı iyi olur, değil mi?"

"Üç civarı," diye tekrarlıyor kadın ifadesiz bir şekilde, ama adam bunu bir onay olarak algılıyor.

“Tamam, harika. Eve geç geleceğim çünkü hayatım evrak işleriyle dolu. Seni o kadar çok seviyorum ki, seni her düşündüğümde kalbim patlıyor.”

Sesindeki yapmacık gülümsemeyi duyabiliyor, kendi abartılı, coşkulu onaylamalarından dolayı gülünç derecede memnun göründüğünü hayal edebiliyor. En azından yüzünü göremediği için ağzındaki ekşi ifadeyi gizlemek zorunda değil.

"Ben de seni seviyorum." *Ama şu an o kadar değil.*

Ona haber vermeden her şeyi nasıl düzenlediğine, onu kendi genç hamile kadının ne yapması gerektiği hakkındaki fikrine uyan kutulara nasıl düzgünce yerleştirdiğine, sanki o, oyuncak evinde çok uzun süre yalnız bırakılmış bir kuklaymış gibi davrandığına sinirlenmek istiyor.

Ama bu, ilgi görmek değil mi zaten? O, anne babasının sessizliğinden, ona bakmamalarından, ağladığında yanından geçip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gitmelerinden, yaklaştığında geri çekilmelerinden kurtarılmıştı. Bren'e kadar kimse onu düşünmemişti.

Artık her zaman onu hatırlıyoruz.

★ ★ ★

Farrows'un şehir merkezi, eski kır evleri, antika dükkan cepheleri ve kiremit çatılarla dolu, şirin, kutu gibi bir yer. Sarmaşıklar tuğla kiliselerin üzerini kaplıyor ve tüm pencerelerde çok yıllık çiçeklerle dolu saksılar açıyor. Adında hiçbir leke olmayan, pitoresk ve birbirine sıkı sıkıya bağlı bir topluluktur.

Farrows'a gelin. Ailenizi burada büyütün. Burada hiçbir şey ters gitmedi.

Elodie, cuma öğleden sonrasının diken gibi soğuğundan kızarmış yanaklarıyla küçük kafeye girer. Duş almış, saçlarını gevşek bir topuz yapmış, evlilik yüzüğünü takmış ve Bren'in ona verdiği gümüş kolyeyi boynuna takmıştır. Siyah palto, uzun çizmeler, pahalı koyu renk kot pantolon ve elmacık kemiklerini çerçeveleyen iki bukleyle böyle sert görünmesi gerektiğini biliyordu. Ocak ailesinin pastel tonlarının arasında her zaman ince bir ay ve gece yarısı parçası gibi hissediyordu.

Ava, kafenin tenha bir köşesinde, küçük çocuğuyla oturuyor; ikisi de lavanta ve limon sarısı tonlarında giyinmiş, birbirine uyumlu bir çift gibi. Bren'in heyecanlı, coşkulu enerjisi ve marangozluktan çatlamış, kızarmış elleri varken, kız kardeşi narin yapraklar ve inciler gibi; sarı saçları omuzlarına kadar uzanıyor ve gülümsemesi utangaç ve tatlı. Altı yaş büyük ve Bren on yaşındayken anne babaları öldükten sonra onun için anne rolünü üstlenmiş. İşte bu yüzden Bren ona tapıyor, bu yüzden o da ona düşkün. Uzun süre birbirlerinden başka kimseleri yoktu ve Bren bu konuda fazla konuşmasa da, kız kardeşi, anne babasının başına gelenlerin göğsünden kopmuş bir kurşun yarası gibi olduğunu ve kanamasının asla durmayacağını biliyor.

Ava, iki yaşındaki Poppy'yi dantelli çoraplar ve beyaz Mary Jane ayakkabılarla birlikte işlemeli bir tulum giydirmiş ve el işlemeli

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yakasında tek bir kırıntı veya kalem lekesi bile yok.

Elodie, keskin kenarlı bebeğini, yağlı saçları ve siyah düğmeler gibi gözleriyle Ava'nın kollarına yerleştirmeyi hayal etmeye çalışır. Bu bebeğin altın sarısı January bebeklerine hiç benzemeyeceği kesindir. Jude paramparça olmuş bir aynadır, her bir parçası annesinin yüzünü yansıtır ve yeni bebek de aynı olacaktır.

“Ah, Elodie, ışıl ışıl parlıyorsun.” Ava ayağa kalktı, kollarını açarak Elodie'yi hafif bir kucaklamayla sardı. “Üşüyor musun? Hamilelik beni de sürekli üşütüyordu.”

Elodie gülümsemeye çalıştı ama bu güzel, narin kadının karşısında kendini uzun bacaklı bir leylek gibi hissetti. "Ah, palto sadece Queensland'li olduğum için."

Ava'nın kibar ama biraz şaşkın gülümsemesi, Elodie'ye buradaki çoğu insanın Avustralya hakkında klişelerin dışında hiçbir fikri olmadığını hatırlatıyor: Sidney Opera Binası, zehirli yılanlar, sonsuz yazlar. Zaten ülkesi hakkında daha az konuşmalı, aksanını bastırmaya devam etmeli. Ortama uyum sağlamak istiyor.

"Gel otur!" diyor Ava, herhangi bir garip sessizliği önlemek için hızla. "Senin için fazladan bir çay fincanım var. Sanırım bebek için kafeinden vazgeçiyorsun."

Elodie kahvesiz yaşayamazdı. Tam anlamıyla ölürdü. "Elbette," diyor. "Bebek için."

Kafe, sevimli bir çiftlik temasına sahip: beyaz hasır sandalyeler, sarkık çiçeklerle dolu sepetler, arka planda çalan country müziği, inek şeklinde süt sürahileri ve gümüş havuçlarla süslenmiş kaşıklar. Ava, gül desenli bir çay fincanından yudum alıyor ve Poppy ile paylaşmak için minik bir limonlu kek parçasını bölüyor.

“Bu pastalar sana iyi gelir mi? Brendan senin mide bulantısı yaşamadığını söyledi.” Ava’nın gülümsemesi o kadar içten ve sevimli ki, Elodie’nin dişleri sanki çok tatlı bir şey ısırmış gibi acıyor. “Poppy’ye hamileyken çok bulantım olmuştu ama yine de seve seve yapardım. Hala bir tane daha deniyorum ama… henüz şansım yaver gitmedi.” Elini dalgın bir şekilde düz karnına koyuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elodie, *"Bir erkekle iki dakika bile birlikte olsam hamile kalırım"* demek istiyor ama Ava'nın onu sevmesi gerekiyor. Son dört aydır Jude'u olabildiğince gözlerden uzak tuttu ama davetler gelmeye devam ediyor: aile barbeküleri ve doğum günü partileri, ev açılışı, evlilik yıldönümü. Şimdi Şükran Günü yaklaşıyor, hemen ardından da Noel. Evde kalmak için bahaneleri ortadan kalkacak ve Bren'in teyzelerinin, büyükanne ve büyükbabasının ve kız kardeşinin oğlunu gerçekten görmelerine izin vermek zorunda kalacak. Ve onu da.

"Benim hamileliklerim genellikle kolay geçiyor," diyor. "Şans ve genetik."

"Brendan'ın o evle seni yormasına izin verme." Ava bardağını bırakıp dudağını ısırdı. "Ona bebeğin doğmasından önce hazır olması gerektiğini söyledim."

Elodie hafifçe güldü. "Bu bir mucize olurdu. Tam bir felaket."

"En azından çocuk odasını bitirmiş."

"Burası Jude'un odası." Elodie pastadan bir ısırık alıyor ve aralarında yine garip bir sessizlik oluştuğunu fark etmesi biraz zaman alıyor.

"Bebeği oraya koymak istemiyor musun?" diye soruyor Ava tereddütle. "Brendan bana bu inanılmaz orman beşiğini restore ettiğini söyledi."

Elodie, Jude'un küçük yatağının, çocuğun büyümesine göre katlanabilen korkulukları ve alçaltılabilen bir yatağı olan bir beşiğe dönüşmesi gerektiğini fark eder. Ama Bren ona bunların hiçbirini söylememiştir ve Jude odaya, yatağa, oyuncaklara takıntılıdır. Bebeğe karşı gösterdiği öfkeli tepki, Elodie'yi düşünmek bile istemediği şekillerde sarsmıştır ve eğer bu yüzden eşyalarından vazgeçmek zorunda kalırsa bu durum yüz kat daha kötü olacaktır. Kıskanç çocukların nasıl olduğunu bilir.

Poppy tam o anda bir bebek işaretiyle daha fazlasını istiyor ve Ava, onun iletişiminden gurur duyarak, onu ödüllendirip, cesaretlendirip ve kucaklayarak onunla ilgileniyor.

Ava sözlerine şöyle devam ediyor: "Brendan baba olacağı için *çok* heyecanlı. Bazı erkeklerin tereddüt ettiğini biliyorum ama o on iki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yaşından beri baba olmak istiyordu. Çok tatlı biri. Gerçekten çok özel biri." Sesinde duygusal bir ton var. "Bu bebek şimdiden kalbini çaldı ve *eminim* ki her şeyi doğru yapacak."

Elodie'nin aklında sadece kendisi, yalnız başına, onu yiyip bitirirken, dişlerini Bren'in açık, atan kalbine saplamış, onun için duyduğu tapınmanın hiç bitmeyen bir şekilde devam ettiği ve kanının dilini lekelediği bir görüntü var. Bu görüntü iç parçalayıcı, heyecan verici ve Elodie bundan şok olmuş durumda. Kendi kendine şok olmuş. Hızlanan nefes alışverişini gizlemek için çayına uzanıyor ve bu düşünceyi zihninden uzaklaştırıyor.

"...ve ben de senin için buradayım. Ne zaman ihtiyacın olursa, her zaman yanımda olurum. Ailen doğuma gelecek mi?" diye soruyor Ava.

Elodie, gözlerinin altında şişkin patlıcan torbaları ve solgun tereyağı gibi yüzleri olan anne ve babasını düşünür. Elodie konuştuğunda, onlar hemen odadan çıkarlardı.

Boğazı düğümlenmiş olmasına rağmen çayından bir yudum alıyor. "Yakın değiliz."

Çaylarını bitirirler ve Ava, Elodie'nin peşinden arabalarına doğru yürür. Poppy kollarında neşeyle cıvıldar ve Elodie, Jude'un öğleden sonraları her zaman ne kadar zor ve yorgun olduğunu, onu yanında getirseydi kıyafetlerinde meyve suyu lekeleri ve kek kırıntıları olacağını ve muhtemelen elinden kurtulup otoparka doğru koşacağını, kendisinin de kalp krizi geçirip peşinden koşacağını düşünmemeye çalışır.

Ava'nın bagajında yeni doğan kundak ve tulumlarla dolu iki hasır sepet duruyor ve bunları Elodie'nin arka koltuğuna aktarıyorlar. Hediye değil, ödünç verme. Ava'nın bebek özlemi tarif edilemez ve Elodie'nin tüylerindeki hafif kabarmaya bakışı açlık dolu, sanki hastanede Elodie'nin bacaklarının arasına girip bebek doğar doğmaz onu kapmak istiyormuş gibi.

Ava, Poppy kucağında oyalanırken, Elodie arabasına biner.

"Bir şeyden bahsetmek istedim," diyor Ava.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elodie'nin yüz ifadesini nötr tutması, yorgunluk veya endişe belirtisi göstermemesi büyük çaba gerektiriyor. Bren'in ailesinin yanında olduğu her an, onların tatlı bir gülümsemeyle keskin bir yargıda bulunmalarını bekliyor, çünkü her zaman kibar olacaklar ama Elodie onların ne düşündüğünü biliyor.

Onu bu duruma kandırdı.

Bakın ne kadar çabuk hamile kaldı.

İlk çocuğunda ne sorun var ?

Son.

Altın arayıcısı.

Kötü anne.

Hiç şüphe yok ki ailesi ondan nefret ediyor, onun altın oğullarının üzerinde kara bir leke olmasından nefret ediyor, ülkeyi bir kızı ziyaret etmek için terk edip hamile bir eşle geri dönmesinden nefret ediyor.

"Bence aile kurarken eşinizle aynı fikirde olmak faydalı." Ava, göz teması kurmadan, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Erken öğrenme programları, uyku düzenleri, sütten kesme ve... şey, disiplin. Brendan—" Duraksıyor, gece boyunca motoru buzlanmış bir araba gibi yeniden başlıyor. "Bir şeyleri tamir etmeyi seviyor."

Elodie araba anahtarlarını tırnağının ucuna saplıyor. Ava'nın Bren hakkında konuşma şekli garip bir şekilde tereddütlü, oysa normalde tek yaptığı onun hakkında coşkuyla konuşmaktır.

"Yani..." diyor Ava. "Oliver ve ben Poppy'yi dövmemeye karar verdik. Şahsen bunun çocukların gelişimine çok zararlı olduğuna inanıyorum ve çocuklar ancak ihtiyaçları karşılanmadığı veya büyük duyguları yönetme becerisine sahip olmadıkları için böyle davranıyorlar. Sadece... zor durumlarla nasıl başa çıkacağınız konusunda ikinizin de hemfikir olduğundan emin olun."

Elodie, "Baba olma fikrine çok düşkün," diyor. "Hiçbir şey için sinirlendiğini görmedim ve bir bebeğe vurmak isteyeceğini de sanmıyorum." Bunu güven verici bir şekilde söylemeye çalışıyor.

Ama Ava'nın gülümsemesinde tuhaf bir şey var, derinin kemiğe çok gergin görünmesine neden olan bir gerilme. "Ah. Bebekten bahsetmiyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elodie'nin içini bir huzursuzluk hissi kemiriyor ve Ava daha bir şey söyleyemeden araba kapısını sertçe kapatıp oradan hızla uzaklaşma isteği duyuyor. Bugün zaten çok fazla şey yaşamıştı ve Elodie'nin içini kemiren yeni endişelere ihtiyacı yoktu.

"Jude'un bazı zorlukları olduğunu biliyorum." Ava, her kelimeyi son derece dikkatli seçiyormuş gibi geliyor. "Ama endişelenecek bir şey yok. Çocukların hepsi kendi yollarında özeldir."

Ah, Elodie kocasının kız kardeşine Jude hakkında söyledikleri yüzünden onunla *tartışacak* .

"Sana anne babamızın nasıl vefat ettiğini tam olarak anlattı, değil mi?" Ava, Poppy'yi kalçasında düzeltip gözlerindeki acıyı gizlemek için başka yöne baktı. "Bren oradaydı. Her şeyi gördü. Bu onu gerçekten etkiledi. Yani, nasıl etkilemesin ki? Anne babamızı çok, çok seviyordu ve belki biraz katıydılar ama ikimize de çok değer veriyorlardı. Bir zamanlar travma geçirmiş küçük bir çocukken çok yol kat etti, ama biliyorum ki en büyük hayali anne babamızın izinden gitmek. İkimiz de çok kibar, çok düzenli, çok… saygılı yetiştirildik. Eminim kendi çocukları için de bunu isteyecektir."

Elodie *, "Neyse ki Jude onun değil o zaman," diye* patlamamak için kendini zor tutuyor. Bunun yerine, ince bir gülümsemeyle, "Eminim çocuğumuza mükemmel bir baba olacaktır," diyor. Belki de tek bir *çocuğa* çok fazla vurgu yapıyor, ama Ava, sanki iletmeye çalıştığı gizemli mesaj başarıyla iletilmiş gibi rahatlamış bir şekilde başını sallıyor.

Elodie kendini çok yorgun ve sinirli hissediyor. Jude'u değiştirmek mümkün değil; tek yapılması gereken, öfke nöbetleri geçene kadar hayatta kalmak. Bren, kendi oğlunu yetiştirme biçimine karışacağına dair hiçbir işaret vermedi ve eğer Jude'u dövmeye kalkışsaydı, Elodie buna asla izin vermezdi.

Bren onu dinleyecek; ona bayılıyor.

O endişeli değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BEŞ

Okulun neredeyse boş otoparkına girerken gökyüzü, ezilmiş bir hurma kabuğuna benziyordu . Kapılardan geçerken attığı her aceleci adımda, göğsünde keskin, acı bir sancı saplanıyordu; sanki dikiş iğneleri ve makaslar yutmuş ve bunlar onu içeriden dışarıya doğru parçalamaya çalışıyormuş gibiydi.

Son birkaç saattir Jude'u okuldan almayı ertelemek, onu sepette saatli bomba gibi taşımadan market alışverişi yapmak ve acele etmeden bir kitapçıda dolaşmak iyi gelmişti. Her şey Bren'in kartıyla alınıyordu ve Bren ona istediği zaman istediğini almasını söylemiş olsa da, o dikkatliydi. İyi bir eş tutumludur. İyi bir eş sadece kocasına da fayda sağlayacak şeyler satın alır. Kitapçıya uğramanın kendisi için değil, bebek için olduğunu savunabilirdi. Dalgın dalgın ebeveynlik kitaplarını karıştırırken, başka bir hamile anne ona baktı ve gülümseyerek, "İlk çocuğunuz mu?" dedi.

Evet.

O sadece yalanın tadının nasıl olacağını, lezzetlerin sade, narin ve kolay sindirilebilir olup olmayacağını bilmek istiyordu.

Şimdi suçluluk duygusu onu ele geçirmişti, ancak görünürdeki tek kusuru, çocuğunu okul sonrası bakımından en son alan ebeveyn olmasıydı. Kitapçı olayını kimse bilmeyecek. Bren'le kanepede uzanıp, başını onun göğsüne yaslayıp, kalplerinin uykulu bir sakinlik içinde senkronize olduğu, onun da tek çocukları için isimler düşündüğü o bir dakikalık zayıflık anını kimse bilmeyecek.

O, bir şeyleri tamir etmeyi sever.

Sözler onu derinden etkilemişti ve Ava ile yaptığı tüm konuşma hakkında ne hissettiğini bilmiyordu. Konuşmayı bir kenara bırakıp her şeyi görmezden gelmeye karar verdi.

Okul sonrası bakım için kullandıkları sınıfa girdiğinde, aceleyle ve telaşla gelmiş gibi görünmemek için bir an durup kendini toparladı, nefes alışverişini düzenledi. Siyah paltosunun düğmeleri çenesine kadar iliklenmişti ve saçları topuzundan sanki geceden gelmiş bir karga gibi dökülüyordu.

Bakıcılardan biri -mor polo tişörtündeki isim etiketinde LIZ yazıyor- Jude'un çıkış işlemlerini imzalayan Elodie'yi karşılamak için telaşla yanına geliyor.

“Geç kaldığım için çok özür dilerim,” diyor Elodie. “Ebe randevum vardı.” Bu saatler önceydi, ama bu sempati toplamak için mükemmel bir yalan.

Liz, "Maalesef gecikme ücreti uyguluyoruz," diyor. "Ama tebrikler! Bebeğiniz ne zaman doğacak?"

“Mart.” Elodie’nin gülümsemesi zayıf.

“Çok çabuk geçecek.” Liz neşeli ve konuşkan biri gibi görünüyor ve Elodie şimdiden kaçmak istiyor, ama odayı tararken diğer bakıcıların eşyaları toplamak ve temizlik yapmakla meşgul olduğunu fark edince Liz bir adım daha yaklaşıyor ve sesini alçaltıyor. “Jude bugün gerçekten çok iyi vakit geçirdi. Çok etkilendik.”

Elodie, Jude hakkında konuşulmaya başlandığında kaçınılmaz olarak gelen *"ama* " kısmını bekliyor. Yüzündeki endişe açıkça belli oluyor çünkü Liz konuşmaya devam ediyor.

“Genellikle bir köşeye oturur ve katılmayı reddeder, ama bugün”—el işi masalarına doğru yol gösterir—“yaratıcı olmaya karar verdi. Buna bayılacaksınız.”

Jude, boya lekeleriyle kaplı bir resim önlüğü giymiş, kazağının kolları kıvrılmış ve yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesiyle küçük yeşil plastik bir sandalyede oturuyor. Kendi yarattığı bir kasırganın ortasında: etrafını yırtılmış kağıtlar ve altlarında yapışkan boya birikmiş fırçalar sarıyor; tutkal kaplarının yanında simli ponponlar ve yün iplikleri dolu yoğurt kapları var. Çenesinde boya izleri, kot

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

pantolonunda ise konfeti gibi kağıt parçaları var; tüm bunlar Elodie'nin ona neden el işi yapmasına izin vermediğini hatırlatıyor. Dağınık. Beceriksiz. Ağzında bir özür var ama bakıcı neşeli görünüyor.

Jude bir ev inşa ediyor.

Duvarlar dondurma çubuklarından, çatı ise kartondan. Yapıştırıcı çatlaklardan sızıyor ve her an ıslak bir yığına dönüşecek gibi görünüyor. Ama bir anlamı var; belki bir yanıt, onun ne düşündüğüne açılan bir kapı ve bunu görünce kalbinin bir kısmı sevinçle doluyor.

Çömeldi. "Merhaba bebeğim. Bu harika görünüyor. Hepsini kendin mi yaptın?"

Jude onu görmezden gelerek fırçasını sulu kırmızı boya dolu bir kaba batırdı ve duvarlara boyayı sürdü. Dondurma çubukları, sert fırça darbeleri altında eğildi.

Liz, yüzü ışıldayarak, "Öğleden sonra boyunca bağımsız olarak çalıştı," diyor.

"Eşyalarımızı toplamamız gerekiyor, tamam mı Jude?" diyor Elodie. "Akşam yemeği için eve gitme vakti geldi."

Ama Jude, sanki o orada yokmuş gibi, inatla ve odaklanmış bir şekilde resim yapmaya devam ediyor ve kadın bu işin nasıl sonuçlanacağı konusunda kötü bir hisse kapılıyor. En azından, köşede oturup bir elinde tavşanını, diğer elinde açılmamış bir meyve suyu kutusunu tuttuğu günlerde, kurtarılmak için çılgın bir rahatlamayla ona doğru koşuyor. Onu kapıdan çıkarmak için ikna etmeye gerek yok. Aktivitesini değiştirmesi için gergin girişimlere gerek yok.

Elodie, midesi bulanarak ayakta duruyor ama izleyen herkesin hatırına gülümsüyor.

Bakıcının sesi biraz alçalarak yaklaştı. "Ayrıca formlarıyla ilgili de sizinle görüşmek istedim. Yönetim işlerinde yeniyim ve biraz dosyalama yapıyordum, Jude'un birinci sınıfta olduğunu fark ettim. Onu bunca zamandır anaokulu çocuklarıyla eşleştiriyordum ve kendimi çok kötü hissediyorum. Çok ufak tefek, değil mi? Ama eminim çocuk doktorunuz bununla ilgileniyordur."

Elodie, yorumun altında yatan suçlamanın ağır bastığını düşünüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Liz, sesindeki neşeli ton yerini dikkatli bir ifadeye bırakarak, “Ayrıca, tavırları da bana çok daha genç olduğunu düşündürdü. Formlarına başka bir şey daha not etmemiz gerekip gerekmediğini merak ediyordum. Yani, dikkate almamız gereken özel bir durum var mı?” diye devam etti.

“Öyle sanmıyorum,” diyor Elodie sakin bir şekilde. Jude’un bundan nefret ettiğini bilmesine rağmen, parmaklarını Jude’un kıvırcık saçlarının arasından geçirmeye başlıyor. “Hadi bebeğim, eşyalarımızı toplamamız gerek.”

Jude kamburlaştı, yumruğunu fırçaya o kadar sıkıca kenetlemişti ki, eklemleri bembeyaz olmuştu. Elodie, Liz'in nasıl soru soracağını bilemeden garip bir şekilde bir adım geri atmasını bekledi. Sonra Elodie eğildi ve ağzını Jude'un kulağına yaklaştırdı.

"Çikolata ister misin?"

Berbat bir anne. Çocuğuna rüşvet veriyorsun. Kötü alışkanlıklar kazandırıyorsun. Her zaman istediğini elde eden bencil bir velet yetiştiriyorsun .

Jude ona hızlıca bir bakış attı ama resim yapmayı bırakmıştı. Kadın hızla fırçayı elinden aldı ve onu sandalyeden çekti; dikkat dağıtmanın işe yaradığına ve yerde çığlık atarak yere yığılmayacağına minnettar kaldı.

Kadın onu yıkayıp temizlerken, önlüğü katlayıp bir kenara koyuyor; bu sırada dondurmadan yapılmış evin çökmeden arabaya kadar dayanıp dayanamayacağını merak ediyor. Jude, kadının görebilmesi için telden yaptığı bir çöp adam figürünü yukarı kaldırıyor.

"Bu çok tatlı," diyor Elodie.

“Ben,” diyor. “Artık bu evde ben yaşıyorum. Sizin o berbat evinizde değil.”

Sırt çantasını omzuna astı ve ıslak boyadan yapış yapış olmuş parmaklarıyla, dondurmadan yapılmış o ucube şeyi tereddütle aldı. Onu kapıya doğru yönlendirmek üzereyken, "Bu sensin," diye ekledi.

Yere doğru işaret ediyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Linolyum zemin üzerinde, bir ceset şekli zar zor seçilebilen, buruşmuş bir yığın boru temizleyici duruyor; top haline getirilmiş. Kadın izlerken, adam tüm vahşi, minik gücüyle üzerine basıyor.

Ne diyeceğini bilemiyor. Başka kimse fark etmedi; kimse bunun önemini anlayamadı. Ona yukarıdan baktığında, gamzeli çenesinde meydan okuyan bir ifade var.

Elini kapar ve kapıya doğru ilerlerken, küçük evi duvarları çökene kadar sıkıca kavrar. Adam inlemeye başlayınca, çok sert davrandığını anlar ama otoparka varana kadar pes etmez.

Arabanın kilitleri yanıp sönüyor ve kadın onun kapısını sertçe açıyor. "Hadi bin." Sesindeki keskinlik, işlenmemiş bir buzulun dilimi gibiydi. Onu emniyet kemerine bağlarken ve küçük evini kucağına sertçe bırakırken hiç de nazik davranmıyor.

Sürücü koltuğuna oturduğunda, motoru hemen çalıştırmadı. Soğuk ve sessiz bir ortamda oturdular, otopark etraflarında kararmaya başlamıştı ve kadın dikiz aynasından baktığında, adam elindeki çantayı sıkıca tutmuş, kadının arkasına dik dik bakıyordu.

Ne yapması gerekiyor ki? Ona çıkışsın ve karşılığında ilgisiz bir bakış mı alsın? Önce Bren'in aletlerini kaybetti, şimdi de bu. Bren hakkında, onun hakkında, yeni hayatları hakkında ne düşündüğünü bilmesini istiyor.

"Çikolata?" diyor ve kadının kararlılığı kırılıyor.

Çok çabalıyor. Ona *her şeyini* veriyor. Onu asla anlayamayacak, göğsüne maket bıçağı saplayıp içini açsa bile, çocuğunda neyin bu kadar *yanlış* olduğunu göremeyecek.

Gözlerinin arkasında bir sıcaklık hissi beliriyor ve hızla gözlerini ovuşturuyor, arabayı vitese takıyor ve kendine bunun hormonlardan kaynaklandığını, sadece *hormonlardan olduğunu* söylüyor, çünkü en çok istediği şey sevgi olduğunda onun kendisini sevmemesine alışmış durumda.

Onu öylesine acı bir yoğunlukla seviyor ki, ciğerlerinde delikler açılıyor.

Arabayla eve vardıklarında, ev eriyen karanlıkta şekilsiz bir şekilde önlerinde beliriyor. Pencerelerden hiçbir ışık sızmıyor ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bren'in SUV'si henüz dönmemiş. Evin, Bren'in sedandan inişini izlerkenki dişli tavrında bir şey var; sanki ağzının pekmez gibi boşluğuna taze et girmesini ve yutulmasını bekliyormuş gibi. Onlarınki yolun sonuncusu, asfalt yavaş yavaş çakıla dönüşüyor ve ardından karanlığın içinden kalın ormanlar yükseliyor. Sokağın geri kalanı pembe bir parıltıyla aydınlanmış, yenilenmiş Viktorya dönemi evleri ve daha yeni tuğla evler, ailelerin yemek masalarının etrafında toplanıp güzel günlerine dair hikayeler anlattığı davetkar bir sıcaklıkla ışıldıyor.

Bren'in evi perili bir yerden fırlamış gibi, harap halde görünüyor.

Kapısını sertçe kapatıp Jude'un emniyet kemerini çözmek için etrafından dolanır, ancak onun kapısını açtığında içini soğuk bir hayal kırıklığı dalgası kaplar.

Arabanın arka koltuğuna boya dökülmüş, Jude'un pantolonuna yapış yapış ve taze bir şekilde bulaşmış, bacaklarının arasında birikmişti. Loş araba ışığında bile kırmızı, parlak, canlı ve acımasızdı, sanki kesilmiş bir hayvanın boğazından dökülmüş gibi parıldıyordu. Bu mümkün değildi. Küçük ev bu kadar çok boya sızdırmış olamazdı —ve sonra Jude'un elinde sulu boya şişesini gördü. O fark etmeden çalmış olmalıydı.

"Bitiriyordum." Sesi tizleşiyor, endişeli bir tonda. "Tam bitiriyordum."

Hareket edemiyor. Arabanın kapısı kırmızı parmak izleriyle kaplı, lüks döşemede boya lekeleri var. Giysileri mahvolmuş. Araba...

"Evinizi beğenmedim." Alt dudağı titriyor. "Yeni *evimi* beğendim. Bitiriyordum ki—"

"Dur *artık* ." Emniyet kemerini koparıp onu arabadan dışarı fırlattı, neredeyse kafasını arabanın tavanına çarpıyordu ve ıslak evin elinde ezilmesini engelleyemedi. Arabanın kapısını öyle bir şiddetle çarptı ki adam ağlamaya başladı, ama kadın çoktan evi elinden çekip almış, diğer elinde araba anahtarları şıkırdayarak evin yanından öfkeyle uzaklaşmıştı.

Duvara yaslanmış, Bren'in çöpleri kaldırıma taşımasını bekleyen çöp kutularına doğru ilerlerken gözlerinin ardında çarpık, statik bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

his kükrer. Kapağını açar ve dondurma evini içeri fırlatır.

Jude *çığlık atıyor* .

Adam ona doğru atıldı, yumruklarını sıktı ve kollarını dövdü. Kadın onu omuzlarından yakaladı.

"Kes şunu." Kelimeler tiz ve titrek bir sesle ağzından döküldü. "Bren'e ne kadar *kötü* davrandığını anlatmamı ister misin?"

İkisinin de nereye varacağını bilmediği bir durumda yapılan bu tehdit boş bir tehditti, ama adam omzuna iyi bir yumruk indirmişti ve omzu zonkluyordu, kasları acı içinde kıvranırken adamın çırpınan bedenine tutunmaya çalışıyordu. En yakın komşularına bir bakış, verandadaki ışığın yandığını ve perdenin dalgalandığını gösteriyordu. Jude bağırmaya devam ediyordu, ayakları toprağa gömülmüş, omurgası geriye doğru yay gibi bükülmüş, kadının kollarında boğuşuyordu. Gürültüsüyle gökyüzünü yarıp geçecek, bir fırtına koparıp onları boğacak ve herkes onun bu durumu ne kadar kötü idare ettiğini görecekti. İlk çocuğu bu kadar vahşi, kontrol edilemez ve asi iken, nasıl olur da yeni bir çocuğu hak ettiğini soracaklardı.

"Arabasını mahvettin," diye çıkıştı. "Sen... Jude, *beni dövmeyi bırak* ."

"Sadece bitirmek istedim!" Gözlerinden yaşlar süzülürken histerik bir haldeydi.

"Her istediğine sahip olamazsın işte." Kadın onun bileğini yakalamaya çalışır ama adam anahtarları elinden kapar.

Koşuyor.

“Jude!” Ona doğru uzandı ama Jude çevik ve hızlıydı, kurumuş otların üzerinden eğilerek verandadaki basamaklardan yukarı çıktı.

Jude'un dokunuşuyla devasa maun kapı ardına kadar açılıyor ve Jude'un aklından geçen tek şey *"Kahretsin, kahretsin,* kilitlemeyi unuttum!" oluyor. Her şey kafasında bulanık bir şekilde birbirine karışmış halde, verandadaki merdivenleri hızla tırmanıyor ve tam kapıya ulaştığı anda Jude içeri dalıyor.

Kapı arkasından korkunç ve gürültülü bir şekilde çarparak kapanıyor ve kadın, parmaklarının kırılmasını önlemek için son anda kolunu geri çekiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kilit *boğuk* bir sesle dönüyor.

İpeksi bir sessizlik çöker, tek ses Elodie'nin düzensiz nefes alışverişidir. Bir an içini yakıp kavuran bir anlayışla olduğu yerde donakalır. Bunu bu kadar çabuk yapmış, anahtarları bulmuş ve kilidi çözmüş olamazdı. Sanki ev onun yerine yapmış gibiydi.

"Jude! Bunu hemen aç!" Kapı kolunu salladı ama dönmedi. Sesi çaresizlik içinde fısıltı-bağırış şeklinde çatladı. " *Jude William.* Seni uyarıyorum."

Anahtarlar onda.

Anahtarlar onda.

O, ışıklandırılmamış, bitmemiş bir evin sonsuz karanlığında yapayalnızdır ve kadın ona ulaşamaz. Kadın, evin dişlerinin arasında sıkışmış atıştırmalıktan duyduğu kibirli memnuniyeti neredeyse hissedebilir.

"Jude. Şu lanet olası kapıyı aç. HEMEN ŞİMDİ." İki yumruğunu da kapıya vurur, nefesi karanlıkta beyaz bir küre oluşturur, ama diğer taraftan duyabildiği tek şey kaçanların ayakkabılarının hafif sürtünme sesidir.

Kalbi ağzına gelmiş, nabzı o kadar hızlı atıyor ki tam nefes alamıyor. Hiperventilasyon geçiriyor. Panik içinde. Bu evden ne kadar korksa da, onun yanında bir saniye daha kalmaktansa burayı seçti.

Ellerinde hâlâ boya vardı ve bu boya, kanlı kırmızı lekeler halinde kapıya bulaşmıştı; o anda duyabildiği tek şey, kanın sıcak, bakırımsı kokusuydu.

Oğlu gitti. Oğluna ulaşamıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ALTI

Soğuk Elodie'yi perişan etmişti ve beynini yavaş yavaş uyuşturan sis yüzünden düşünemiyordu. Ön paspasın altında anahtar yoktu ve evin etrafında hızlıca bir tur atınca arka kapının da kilitli olduğunu fark etti. Isınmak için arabaya oturmaya ve Bren'i aramaya karar verdi; ancak araba kendi kendine kilitlenmişti. Telefonu bardak tutacağından alaycı bir şekilde ona bakıyordu.

Avucunu cama sertçe vurdu.

Karanlık ve boğucu bir örtü dünyayı kaplamışken, kadın kollarını ovuşturarak ve sıcaklık düştükçe dişlerinin takırdatmasını durdurmaya çalışarak verandadaki basamaklardan yukarı koşuyor. Kapı kolunu sallamak hiçbir işe yaramıyor, Jude'a bağırmak ise daha da az işe yarıyor. Küçük ayak sesleri duyulmuyor. Hiçbir ışık yanmıyor. Eğer kendine zarar verirse, onu teselli edemez. Eğer aletlerle, bıçaklarla veya elektrik prizleriyle oynamaya başlarsa, onu güvenli bir yere götüremez.

Panik yapma. Hiçbir işe yaramayacak. Ama Bren'in eve geç geleceğinden bahsettiğini belirsizce hatırlıyor ve burada soğukta sonsuza dek beklemek düşüncesi, durumu öyle acımasız bir kesinlikle daha da kötüleştiriyor ki ağlamaya başlıyor. Gözyaşları, biriken öfkenin, sıcak ve vahşi bir yansıması ve zaten soğuk olan yanaklarını daha da soğutmaktan başka bir işe yaramıyor. Komşunun kapısını çalarsa, durumu açıklamak zorunda kalacak —*oğlum beni dışarıda kilitledi çünkü onu kontrol edemiyorum* —ve sonra Bren'i aramak için telefonlarını kullanamayacağını, çünkü numarasını bilmediğini itiraf edecek. *Evliler* . Neden numarasını ezberlememiş?

Bren'in onun olması, pahalı bir aile yadigarı yüzüğü parmağına takıp tereddüt etmeden onunla kaçması hâlâ gerçek gibi gelmiyor. Vize durumu hâlâ karmaşık, kalıcı oturma izni için başvurular ve evrak işleri bitmek bilmiyor, ama Bren hiç etkilenmiyor ve zamanın her şeyi yoluna koyacağına ve onun ülkesinde kalacağına dair güvence veriyor. Hayat boyu birbirlerine bağlandılar, boğazlarından iğne ve kanlı kırmızı bir iplik geçirildi. Şimdi onun hayatı, onun adı var.

Elodie January.

Sevgili eşim, kusursuzluğun zerresi.

O, buz gibi soğukluğa bürünmüştü. Bir aşağı bir yukarı yürümek bile bağırsaklarından geçen buz gibi soğukluğu dindirmiyordu, bu yüzden ön kapının yanında çömeldi, bebeğe ek bir yalıtım katmanı sağlamak istercesine kollarını beline doladı.

Bir saat geçtikten sonra tüm kapıları, pencereleri tekrar deniyor ve bebeğin yüzünün simsiyah buzla kaplı, donmuş halini hayal etmeye başlıyor. Nefes alamıyor. Göğsüne elini bastırdığında, telaşlı, hızlı bir nabız bekliyor ama hiçbir şey yok.

Farların ışıkları yüzüne vurduğunda, ön basamaklarda hareketsizce oturuyordu; bir kolu dizlerinin üzerinde gevşekçe sarkmış, diğer kolu çenesini destekliyordu. Bir araba kapısı açıldı, müzik geceye yayıldı ve sonra sustu, anahtarlar şıkırdadı. Bren'in ıslığı neşeliydi. Neredeyse yanına varmıştı ki, şaşkın bir çığlıkla durdu.

"Elodie! Ne oluyor? Neden dışarıda bekliyorsun?"

Adam ellerini kendi ellerine alıp çenesini yukarı kaldırırken, başparmağı yanağında küfrederken, kadın onun varlığını hissedemiyor.

"Donuyorsun. Neden dışarıdasın? Neden—" Onu yarı taşıyarak ayağa kaldırdı ve ön kapıya kadar götürdü. "Ne oldu?"

"Jude beni dışarıda kilitledi." Sesi uzaktan geliyor, her kelime sanki bir buz bloğundan koparılmış ve erimesi için önüne serilmiş gibiydi. Telaşlı ya da en azından öfkeli olması gerekirdi ama teninin üzerinde kristalleşmiş buz tabakasını kıramıyordu. "Arabanı mahvetti. Her yer boya içinde."

Bren'in yüzü asıldı, gözleri panikle parlıyordu, kadının soğuk ellerini avuçlarının içine aldı. "Arabayı boş ver, seni ısıtmamız gerek."

Cebinden anahtarları çıkarıp ön kapı kolunu çekiştiriyor, takılıp kalınca küfrediyor ve Elodie acı dolu, uzun bir saniye boyunca kapının açılmayacağını düşünüyor. Ev de açılmasını *istemiyor* . Eğer böyle düşünüyorsa, soğuktan aklını kaçırmış olmalı, ama bu düşünce beynini acımasız bir kıskaç gibi sarmış ve kurtulamıyor. Sonra kapı açılıyor ve Bren onu içeri sürüklüyor, telaşı kesik kesik adımlarla dışarı akarken bulabildiği her ışık düğmesine basıyor. Ön kapıyı sertçe kapatıp sonra paltosunun düğmelerini çözüyor ve onu kendine doğru çekiyor, sanki sadece o onu çözebilirmiş gibi. Onu hiç bu kadar endişeli, bu kadar üzgün görmemişti.

“Sıcak bir duşa ihtiyacın var. Ve çorbaya. Ya da belki çay daha hızlı olur. Hayır, hayır, çorbayı ısıtacağım. Kahretsin, hastaneye mi gidiyoruz?” Ellerini karnının üzerinde gezdiriyor ama dokunuşu sert ve titrek.

Beynini saran bulanık sisten, uzuvları ve parmakları arasındaki kopukluktan kurtulamıyor. Adam ayakkabılarını çıkarıp soğuk avuçlarını öperken ve her şeyin yoluna gireceğini söylerken, kadın donakalmış bir şekilde öylece duruyor.

"Jude'u bulmalıyım." Sesi yavaş yavaş yumuşamaya başlamıştı, hafif bir rahatsızlık tonu da kendini gösteriyordu.

"Onunla ben ilgilenirim. Hadi seni ısıtalım."

Onunla ilgilenin.

Kadın, inen bir el, bir darbe hayal ediyor. *Adam ise tamir işleriyle uğraşmayı seviyor.*

“Yapmalıyım.” Ama yavaş hissediyor, Bren şakağına bir öpücük kondurup ardından merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, “ *Jude!* ” diye bağırarak sesindeki otoriteyi dile getirdiğinde itiraz edemiyor.

Uyuşmuş bacaklarıyla merdivenleri sürünerek çıkarken, Jude'un saatlerdir yalnız ve gözetimsiz olması düşüncesi boğazında bir sel gibi yükseliyordu. Eğer yaralandıysa— Ama önceden korkuya kapılmamalıydı. Kendini zorlayarak koridordan hızla çocuk odasına doğru ilerledi; Bren kapıyı ardına kadar açmıştı.

İçeri baktığında hem rahatlama hem de hayal kırıklığı aynı anda hissetti. Rahatlama, çünkü Jude akşamı odasında, güvende, oyuncaklarıyla oynayarak geçirmişti. Hayal kırıklığı ise, o dışarıda donakalırken Jude'un burada eski Nuh'un gemisinden tahta hayvanları sıraya dizmiş olmasıydı. Saatlerce kesintisiz oyun mu? Belli ki hayatının en güzel zamanını geçirmişti.

Çocuk odasının ortasında çömelmiş, boya bulaşmış kıyafetlerini bir kenara atmış, sadece iç çamaşırı ve termal tişört giymiş. Özgür, sakin ve hiçbir şeyden rahatsız olmamış.

Bren kravatını hızla çıkarır ve yüzü asık, sinirli görünür; onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştir. "Jude, annene böyle *davranamazsın* ."

Jude, minyatür çay fincanlarını yerleştirmekle meşgul olduğu için ikisine de bakmadı bile. Umurunda da değil.

Bren, Jude'un kolunu yakalayıp onu oyunundan uzaklaştırır ve Elodie, Jude'un öfke dolu çığlığının ağzından çıkmadan önce yükseldiğini hisseder. Jude bağırır ve yumruk atar ama Bren onu sıkıca tutar.

"Başın büyük dertte, genç adam," diye çıkıştı Bren.

"Bırakın ben onunla konuşayım," diyor Elodie.

Bren, Jude'u ayağa kaldırmaya çalışır ama Jude'un tüm uzuvları lastik gibi olmuş, kemikleri gevşemiş haldedir ve çığlıkları Elodie'nin başa çıkacak enerjisinin olmadığı bir sinir krizine dönüşmektedir.

“Sanırım şöyle yapmalıyım—” diye başlıyor ama Bren elini sallayarak onu susturuyor ve bu da göğsünde çirkin ve keskin bir acıya neden oluyor.

“Biraz mola vereceksin.” Bren, Jude’un başının üzerinden Elodie’ye şöyle bir baktı. “Birlik olmalıyız, tamam mı? Git sıcak bir duş al. Ben hallederim.”

"Hayır, olmaz!" diye hırlamak istiyor ve bu dengesiz öfkeyi bastırmak için devasa bir çaba sarf etmesi gerekiyor. Böyle hissetmemeliydi. Şimdiye kadar Bren, Jude ile ne kadar etkileşim kuracağı konusunda temkinli davranmış, Elodie'nin öncülük etmesine izin vermiş ve oğlunu eğlendirmek için aptalca tiyatrolar yapmadan

önce izin beklemişti. Jude'un onunla hiçbir ilgisi olmaması veya Elodie'nin aralarındaki etkileşimi teşvik etmemesi de işleri kolaylaştırmıyordu. Bağlantılarını teşvik etmeliydi, buna *ihtiyacı vardı* , ama bu onun içinde çirkin bir şeye, bir gün oğlunun Bren'i sevebileceği, üstelik onu sevmediği bir korkuya yol açıyordu.

Ama bu, Bren'in babalık rolünü oynamayı, ortalığı toplamayı, disiplini sağlamayı öğrenmesi için mükemmel bir fırsat; bu sırada kendisi de geri çekilebilir. Jude çırpınırken, bağırırken ve tırmalarken onu tutmak zorunda kalmadığı için rahatlamış olmalı. Bren, Jude'un bileklerini tek eliyle tutarak annesini neden dışarıda kilitlediğine dair bir açıklama istediğinde çok daha güçlü görünüyor.

"Ben kilitlemedim!" diye bağırdı Jude. "Ben kilitlemedim!"

"Artık yalan yok." Bren, Jude'un yüzüne doğru sertçe parmaklarını şıklatırken çenesi sıkıydı. "Annene bu kadar kötü davrandığın için başın büyük belada. Gördün mü? Çok yaramaz olduğun için seninle birlikte olmak bile istemiyor."

Jude'u kollarından kapma isteği, boğazında sıkışmış ters bir çığlık gibiydi, ama bir şekilde kendini çocuk odasından çıkarmayı ve omurgasının kırılgan kemiklerine tuğla gibi çarpan "Anne! *Anne!* " histerik çığlıklarını görmezden gelmeyi başardı. Adam histerik ve acı içindeydi. *Ya Bren vurursa*— Hayır *, vurmaz. Mola verdi. Jude'un sonuçları olmalı, yoksa asla anlamayacak.*

Uzaklaşmak, kalbine saplanan ve " *Bu adamı neredeyse hiç tanımıyorsun ve öfkelendiğinde nasıl biri olduğunu kesinlikle bilmiyorsun" diyen bıçakları görmezden gelmek bilinçli bir çaba gerektiriyor.*

Bren'i hiç kızgın görmedi. Hayatları mükemmel.

Yatak odasının banyosunda küveti dolduruyor, suyu iyice *ısıtıyor* ve sonra rahat bir nefes alarak içine giriyor. Belki de su çok sıcak. Bu bebek için kötü, değil mi? Çenesine kadar suya batıyor, gözlerini kapatıyor ve bebeğin dondurucunun derinliklerinden çıkarılan çiğ tavuk parçası gibi çözüldüğünü hayal ediyor. Evin derinliklerinden hafif ağlama sesleri geliyor ve omzundaki, boynundaki, omurgasındaki gerginliği zorla gevşetmek zorunda kalıyor.

Ciğerlerine buhar doluyor.

Nefesini dışarı veriyor.

Rahatlıyor.

Bren içeri girip nemli buklelerinin tepesini öpene kadar sanki sonsuza dek sürecekmiş gibi geliyor. İş kıyafetlerini çıkarıp çamaşır sepetine atıyor, eşofmanını giyip küvetin kenarına oturuyor ve elini suya sokarak çıplak karnını okşuyor.

Çenesinde diken gibi, rahatsız edici bir sinir bozukluğu beliriyor; acaba üşüdüğünü umursuyor mu, yoksa bu sadece bebeğinin sağlığı için bir risk mi diye düşünüyor. Adamın yaptığı tek şey karnına dokunmak. Ona durmasını söylemek için hırlama isteğine karşı koyuyor.

"İyi olduğundan emin misin?" Yüzünde hüzünlü, yavru köpek bakışları var; endişeli ama dikkatli. Eğer parmaklarını şıklatsa, koşup istediği her şeyi getirebilirdi. Sıcak çorba, sıcak su torbası ya da belki de cebine koyması için tüm güneşi getirebilirdi.

"İyiyim," diyor. "Jude nerede?"

"Merdivenlerde mola veriyoruz. Bazen onunla ilgilenmeme izin vermelisin, tamam mı?" diyor. "Seni çok yoruyor ve bu bebek için iyi değil. Çocuklar konusunda tamamen cahil değilim, biliyorsun. Belki henüz baba olmaya uygun değilim ama deniyorum."

“Harika bir babasın.” Elini uzatıp yanağına bastırdı, sesi yumuşadı ve içindeki birikmiş öfke biraz azaldı. “Özür dilerim. Müdahale ettiğin için çok memnunum. Onun hakkında ne yapacağımı bilmiyorum.”

"Tek yapmanız gereken bana yardım etmeme izin vermek. Bunu tamamen kendi başınıza yapmak zorunda değilsiniz. Özellikle de iki kişi olduğumuzda."

"Bu arada, bir erkek çocuğu." Bunu sessizce söylüyor, ona sadece göz ucuyla bakıyor, ama yüzündeki saf ve katıksız sevinç parıltısı, buz gibi kalbinin içindeki bir şeyin erimesine neden oluyor.

“Aman Tanrım.” Yüzünü kendine doğru çekip uzun ve yavaş bir öpücük kondurdu. “Bir oğlumuz olacak!” Aptalca, sevimli ve mutlu bir şekilde sırıtmaktan kendini alamıyordu. “Randevu hakkında her şeyi bana anlatmalısın, ama önce sana bakmaktan aklımı kaybetmeden

önce arabaya ne yaptığını görmeye gitmeliyim. Çok güzel görünüyorsun, Elodie January.”

Ona solgun bir gülümsemeyle baktı. "Arabanın döşemesini yenilemek zorunda kaldıktan sonra hâlâ aynı şekilde düşünüp düşünmeyeceğine bak."

★ ★ ★

Işıklar açık olsa bile, Elodie koridorda ilerlerken evin içi bomboş ve soğuktu; bir eli destek almak için duvar kağıdındaydı. Eşofmanının altına termal içlik ve Bren'in bol kapüşonlu kazağını giymişti; gerçek anlamda ısınmaya başlamıştı, ama bu teninde yapay bir sıcaklık değil, kömürleşmiş kömürlerin arasında derine gömülmüş kemiklerinin sıcaklığıydı. Ensesindeki bukleler banyodan sonra hala ıslaktı, kolyesinin tokası ince saçlarına takılmıştı. Daha sonra yatağa girdiklerinde Bren'den tokasını çözmesini isteyecekti, sonra elini onun boxer şortunun bel kısmından içeri kaydırıp onu sadece kendisini düşünmeye sevk edecekti. Mutfakta eşyaları fırlatma şeklinden, arabanın bu kadar hasar göreceğini beklemediğini biliyordu ve bebeğin cinsiyetini söylemenin de yeterince dikkatini dağıtmadığını anlamıştı.

Bu durumu idare etmesi gerekiyor. İki oğlunu da idare etmesi gerekiyor.

Bir dakika boyunca merdivenlerin tepesinde durup, Jude'un saygısızca cezasını çektiği yere bakıyor. Asıl sürpriz, sınırları zorlayıp tam bir ayağı son basamakta olacak şekilde tahtaların üzerinde yatmasına rağmen orada kalmış olması. Hâlâ ağlıyor, göğsünü sarsan ve yarım yamalak görünen, yerleşmiş, ıslak hıçkırıklar bunlar; ama onu izlediğini görünce, yeni bir feryat dalgasına başlıyor.

Yavaşça aşağı iner ve onu yerden kaldırıp en alt basamağa oturtur. Sadece iç çamaşırıyla titreyen adamın ıslak yanaklarını kadın avuçlarıyla okşar. Bu haldeyken, bitkin, kızarmış yanaklarıyla, gözleri opal havuzları gibi yansıtıcı, yas tutan bir tablo kadar güzelken, adamda acı dolu bir keder vardır.

“Jude.” Sakin ve kontrollü bir anne rolü üstlenmeye çalışarak sesini alçak tutuyor; bu rolü bir türlü beceremiyor gibi görünüyor. “Evde yalnız kaldığında endişelendim.”

Mırıldanarak ve güçsüzce kendini kurtarmaya çalışıyor, yanaklarından taze gözyaşları süzülüyor.

“Güvenli değil,” diye devam ediyor. “Yaralanabilirsin ve annen gelip sana yardım edemeyebilir.”

“Ev bana zarar verebilir.” Küçük göğsü hıçkırıklarla sarsılıyor, nefesleri çok kısa ve hızlı.

Kadın tam "evet" diyecek, aletlerin güvensiz olduğunu, döşeme tahtalarının çürüdüğünü ve duvarlarda delikler olduğunu *tekrar* açıklayacakken, Jude tiz bir korkuyla titreyen sesiyle aceleyle konuşmaya devam etti.

“Çünkü ev beni tamamen *yutabilir* .” Elleri endişeyle hızlı ve sert bir şekilde çırpınıyordu. “Çok aç uyanıyor ve bütün dişlerimi söküp diğerleriyle birlikte duvar kağıdına yapıştırmak istiyor.”

Ne sikim diğerleri? Elodie ona dik dik bakıyor.

“Beni içten dışa çevirecek ve tüm o küçük et parçalarım nefes alıp verirken duvarlara yapışacak. Beni yemesini istemiyorum!” Çığlığa dönüşüyor. “Beni yemesini istemiyorum!”

Ani bir coşkuyla kendini merdivenlerden aşağı atıp kadının kollarına atıldı, kollarını boynuna doladı, bacaklarını beline dolayarak tutunmaya çalıştı, böylece kadın ayağa kalktığında çaresiz bir maymun gibi ona yapıştı kaldı. Kadının boynuna doğru ağladı ve kadın onu kucaklarken bir o yana bir bu yana sallandı.

Zihni karmakarışık, ağzında yapışkan, ekşi bir tatla bu çılgın patlamayı çözmeye çalışıyor. Bu, duvarların içindeki şeylere dair korkularının hızla tırmanması. "Bunu sana kim *söyledi* ?" Endişe, saklamaya çalışsa da sesinden çıkıyor.

Bu fikirleri bir yerlerden almış olmalı. Belki okuldan. Ya da Bren'den... Ama kadın bu fikri kararlı bir şekilde bir kenara atıyor. Bren bu evi büyülü bir harikalar diyarı olarak görüyor ve Jude'u yaramazlık yaptığı için korkutmak amacıyla ürkütücü hikayeler anlatmak aklından bile geçmiyor.

Ama sonra Jude'un gözyaşlarıyla dolu dudakları onun kulağına yaklaştı, fısıltısı nefes nefese ve yapış yapıştı. "Yatağımın altında fısıldadığını duydum."

Sırtından aşağıya doğru ürpertici bir his yayıldı. Korkusu dilindeydi: titreyen, tuzlu, iğrenç, endişeli terle dolu. Bunu durdurması, hayal gücünün yapıştığı bu tuhaf, ürkütücü fikirleri, böcekler gibi kendi derisinin altına yuva yapmadan önce söndürmesi gerekiyordu. Ama o, titreyen parmaklarını kazağına sıkıca geçirmiş, sanki asla bırakılmak istemiyormuş gibi ona sokuldu.

Kalbi açlıktan ve boğucu bir sevgiyle dolarken, yanağını onun başının tepesine bastırıyor. Şu anda bundan daha çok ihtiyacı olan hiçbir şey yok; çocuğu kollarında, çılgın bir ihtiyaçla ona yapışmış halde, kulağına yumuşak teselli sözleri mırıldanıyor.

Korkudan dolayı ona karşı bir arzu duymaya başladı.

Bu parlak, suçluluk duygusuyla karışık rahatlama belirtisi için, kendi kendine şiddetle, "Ben berbat bir anne değilim," diye söylüyor.

YEDİ

Bren evde olduğunda, hafta sonu sıcak ve sakin bir şekilde önlerinde uzanıp, yapacak hiçbir şeyleri olmadan sadece kendi karmaşık heveslerinin peşinden gittiklerinde evi en çok seviyor . Sabah ışığı köprücük kemiklerinde birikip parmaklarının arasından kurdeleler gibi kayarken saatlerce yatakta uzanacaklar, birlikte konuşacaklar, plan yapacaklar ve hayal kuracaklar.

Ev hakkında, gelecek hakkında ve birbirimiz hakkında.

O erken saatlerde, sanki zaman şekilsiz, zengin ve sonsuz bir şeymiş gibi, onu sonsuza dek huzurlu bir kozanın içindeymiş gibi hissettiren bir şey var; onun kollarındayken onu boşa harcamak günah değil. Parmakları saçlarında, ağzı boğazında; ona, ayı şekerlenmiş elma gibi bir çubuğa takıp dişleriyle kırabileceği bir şey vereceğine dair verdiği sözde, tapınma dolu bir şefkat var.

Tenlerinin ısındığı, ağızlarının açık olduğu ve adamın kadının içinde olduğu bu anlarda, geçen haftanın tüm çirkinliklerini unutmak çok kolay.

“Yarın buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta bir ev eşyası satışı var.” Yastıklara geri yaslanıyor ve nefes nefese kalmamış gibi davranıyor. Kadın onu çok sevimli buluyor ama aynı zamanda çok fazla enerjisi var. “Sence, eee, bebeği rahatsız ettim mi?”

Neredeyse gülecekti. "Sen tam bir aptalsın."

“Yani, aptalca bir soru mu bu? Sanki sormamışım gibi davran.” Onu kollarına çekti ve kadın da ona sokuldu; tenleri çarpışmanın verdiği gerilim ve sıcaklıkla birbirine karıştı, kadının yumuşaklığı adamın sert göğsüne yapıştı.

Gülümsemesi sevgi dolu ama aynı zamanda yaramazlık da içeriyor. "Ama senin cinsel eğitiminden bahsetmek istiyorum. İyi bir kahkahaya ihtiyacım var." Yanağına hafifçe dokunuyor ve çocuk ona dilini çıkarıyor; bir an için ciddi ve sorumlu olması gereken bir anne ve eş değil; sadece yirmi iki yaşında ve utandığında sevimli bir şekilde kızaran güzel, aptal bir çocuğa aşık.

"Konuyu değiştirmek zorunda kaldığım için üzgünüm," diyor rahat bir şekilde, ama kulakları hala pembe. "Eşya satışları." Dağınık, nefes nefese ve o an çok, çok genç görünüyor ve kadın ona karşı bir yumuşaklık hissetmeden edemiyor. "Satış neredeyse hiç reklamı yapılmadı, bu yüzden çok fazla insan gelmeyecek ve ben gerçekten bu 1890'lardan kalma kanatlı koltuk takımını istiyorum çünkü ebeveynlerimin zaten sahip olduğu güneş odası koleksiyonuna mükemmel uyacak. Ayrıca, çok fazla gereksiz şey almamam için bana söylemen gerekiyor."

"Karamsar da olsa aklın sesi olmayı çok seviyorum." Kadın ondan uzaklaşarak yuvarlanır ve adam onu kovalayarak, yüzünü köprücük kemiğine yaklaştırıp öpmek için üzerine doğru yükselir.

"Öğleden sonra dışarıda öğle yemeği yiyebiliriz. Gerçekten çok güzel bir yere."

Elodie kaşını kaldırır. "Jude'u lüks bir yere götürmeyeceğiz. Bunun yerine şunu hayal edin: McDonald's."

"Şöyle düşünüyordum"—Bren, öpüşleriyle kadının göğüslerine doğru inerken—"Jude'u bir günlüğüne Ava'ya bırakabiliriz. Biz ikimiz asla yalnız dışarı çıkmayız."

Elodie'nin dudaklarının kenarında beliren uykulu, rahat gülümseme kaybolur. Ona hafifçe bir itme verir, böylece adam üzerinden yuvarlanıp sırt üstü yatağa düşer. Surat asması oyunbazdır, ancak mantıklı planını neden reddettiği konusunda kafası karışıktır.

Ava mükemmel; çocuğu da mükemmel. Jude ile bir saat geçirdikten sonra Elodie'nin berbat bir anne olduğunu, Jude'un kontrolden çıktığını, nefret edileceğini ve onun nefret edilmesine dayanamayacağını anlayacak.

Elodie, "Böyle kısa bir sürede bunu yapamam," diyor. "Ava'ya haksızlık olur. Jude da bensiz bir güne hazır değil. Üstelik bu hafta gerçekten zor geçti ve hâlâ bu ülkede olmaya alışmaya çalışıyor."

"Hey. Hey." Bren elini kaldırıp parmaklarını birbirine kenetledi. "Sorun değil, Jude'u biz götürürüz. Ailecek dışarı çıkarız. Üçümüz, *dörtümüz* ."

Nefesini dışarı veriyor. Gerilim, boğazını saran yanmış parmaklarını çözüyor.

"Ama"—sesinde bir tedirginlik var—"Ava onun nasıl biri olduğunu biliyor."

Elodie, Ava ile yaptığı son konuşmanın teninde ısırgan otu gibi batmasıyla, aniden yukarı baktı. "Onunla neredeyse hiç görüşmedi."

Son birkaç aydır akrabalarıyla pek fazla etkileşim kurmadan evde kapalı kaldılar; Bren'in bundan rahatsız olmadığı ve Elodie'nin de buna sonsuz minnettar olduğu görülüyor. Hala yerleşmeye çalışıyorlar. Tadilatla meşguller. Ava geldiğinde -genellikle bir güveç ve herkesin nasıl olduğunu sorarken sıcak bir gülümsemeyle- Elodie, Jude'u çocuk odasında saklıyor. Ava'nın kusursuz evini ziyaret ettikleri birkaç seferde, Elodie, Jude'un telefonundan videolar izlemesine izin veriyor; bu, televizyonu olmadığı için nadir bir zevk ve onu sessiz ve meşgul tutuyor.

Yaptığı hataların keskin kenarlarının görünmemesi için fazladan mesai yaptı ve Bren her şeyi alt üst edecek. Ona çıkışma isteği dilini yakıyor.

Elini yatağından kalkmadan önceki saçlarının arasından geçirdi, yüzünde buruk bir gülümseme vardı, kadının rahatsızlığını umursamıyor gibiydi. "Yani, ona bazı şeylerden bahsettim ama önemli bir şey değil. Ava dünyanın en tatlı insanı. Anlıyor."

Oğlum hakkında ağzını bir kenara bıraksan nasıl olur? Ama o bunu söylemiyor. İçindeki öfkenin yatışmasını, sakinleşmesini bekliyor, çünkü öfkelenen, sinirlenen, acımasız ve kinci bir insan olmasına izin verilmiyor. Artık değil. Kocası için o yeni biri.

Bren, çocuğunu arkasından eleştirmiyor; hayatını her zaman onu seven ve ona bakan, şimdi de Elodie ve Jude'a önem veren kız

kardeşiyle paylaşıyor.

Mükemmel Ocak ayları.

"Benim ailem sizinki gibi değil." Bren'in sesi o kadar tatlıydı ki, gözlerinin ardında titrek bir duygu seli belirdi. "Hayatım üzerine yemin ederim, kimse sana ya da Jude'a zarar veremez. Bana güveniyorsun, değil mi?"

Yanağından hain bir gözyaşı süzülür ve o da bu gözyaşını bir öpücükle siler. Kadın uzun, zarif kollarını adamın boynuna dolayarak onu sıkıca, sert ve vahşice kendine çeker.

Boğma.

Onun gitmesine asla izin vermek istemiyor.

★ ★ ★

Göğsündeki o kıymetli sıcaklık hissi bütün sabah sönmedi. Sabunlu bulaşık suyuna dirseklerine kadar batmış olması, bu mutlu parıltısını söndürmeliydi ama o, sanki yüzlerce muhteşem çiçek saçlarının arasında açmış gibi, kendini enerjik, canlı ve bereketli hissediyor.

Şimdi şairlerin kelimeleri güzel buketler haline getirip, sevgililerini etkilemek için pencerelerin altında soneler söylemelerinin nedenini anlıyor. Bu coşku açıklanabilir. Karnı doymuş; dünyanın zirvesinde. Birbirlerine baktıklarında—o, kalçalarına kadar sarkmış kot pantolonu ve elinde alet çantasıyla yemek odasında çalışmaya giderken; o ise kıvırcık saçları başında topuz yapılmış, yanakları pembeleşmiş, hâlâ onun kazağını giymiş halde—ikisi de tıpkı birbirlerine not paylaşmış utangaç okul çocukları gibi gülümsüyorlar.

E, B'yi seviyor.

Bu duygunun asla soğumasını, aralarındaki yakınlığın karı koca adı altında yapılan sıradan bir eyleme dönüşmesini istemiyor. Her zaman onun kendisini baştan çıkarmasını ve kendisinin de onun kalbini yiyip bitirmesini istiyor.

Sabah on bir, kahvaltı bulaşıklarını yıkamak için geç bir saat, ama bugün alt kattaki kaosun tam tersi, sakin bir vaha olan güzel

mutfağında keyifli, telaşsız bir tembellik günü. Burada, her şeyin yerli yerinde olduğu, yeni dolap kapaklarının yeni boyanmış, zeminin cilalanmış ve temiz olduğu, rüya gibi bir evdeymiş gibi davranabilir. Sadece köşeyi dönüp boya kutuları, testere sehpaları, talaş yığınları ve halının söküldüğü yerlerdeki kalın kir tabakasıyla dolu koridora girme gerçeğini görmezden gelmesi gerekiyor.

Kahvaltıyı yeni bitirdiler ve o, öğle yemeğinde ne yapacağına henüz tam olarak karar verememişti. Belki de yumurta salatası yapardı ki bozmasın. Ama bunu çok seviyor: kocaman bir pencerenin önünde bulaşık yıkamak, dantelli perdelerin dalgalanması, pencere pervazındaki güzel saksılarda otlar, lavabonun el boyaması ayçiçekleri, laleler ve kadife çiçekleriyle süslü zarif çanak çömleklerle dolu olması. Bir masal kitabının, bir peri masalının içinde ve uyanmak istemiyor.

Jude'un daha sakinleşmiş olması da işe yarıyor.

Gece gezintileri resmen sona erdi çünkü evin küçük erkek çocuklara ihtiyacı olduğuna karar vermişti ve onun hoşuna giden şekilde yapışkan davranıyordu. Suçluluk duygusu onu rahatsız ediyordu ama ona bu korkunç hikayeleri *anlatmadığı* gerçeğiyle bu duyguyu bastırıyordu. Sadece bunun sadeliğinin tadını çıkarmalıydı: onun peşinden dolanması, elini eline alması, bir kedi gibi bacaklarının etrafında dönmesi ve o çalışırken oyuncak tavşanını ayaklarının üzerinde dans ettirmesi. Mutfak zemininde oynuyor, bir kolunu bacağının etrafına dolayarak sevgi gösterisinde bulunuyor ve tavşanını yıpranmış kulaklarından birinden döndürüyordu. Etrafında hiçbir öfke nöbeti belirtisi olmadan ona yaslanmasının verdiği his, bugün ne kadar mutlu olduğunu daha da artırıyordu.

O, halinden memnun.

"Bir şey görüyorum," diyor, çünkü sıra tekrar ona gelmişti. "Krem renginde bir şey."

"Dondurma," diyor Jude.

"Şu anda dondurma görebiliyor musunuz?"

“Hayır.” Alt dudağı öne doğru büzüştü. “Çok sert yapıyorsun.”

Yemek odasına açılan sürgülü kapıların diğer tarafında bir şey kırılır ve Bren küfreder, ardından daire testere yüksek bir vızıltıyla çalışmaya başlar. Elodie, Bren'in yaptığı veya yapacağı bir şey hakkında heyecanlı bir şekilde mutfağa dalıp söylenip söylenmeyeceğini görmek için bekler, ancak onları yalnızca yeni kesilmiş tahtanın yere düşme sesi karşılar.

Elodie bir sonraki ayçiçeği kabını sabunluyor. "Tahmin etmeye devam et."

Jude sesini alçaltarak, "Siktir?" dedi.

" *Jude.* Bu bir renk değil."

"Bren ilk söyledi!" Yere yığılmış yerden fırladı ve yanağını bacağına sürdü.

"Bir tahmin hakkın daha var, yoksa kaybedersin." Ses tonunu sertleştiriyor ama yalnız olduklarında küfretmesine takılmıyor; çünkü ebeveynliğini yargılayacak kimse yok.

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde mutfağı telaşla taradı. " *Buzdolabı* !" Buzdolabına koştu ve iki avucuyla kapısına sertçe vurdu.

O, krem rengi, mandalina ve elmalarla dolu meyve tabağını düşünüyordu, ama adam sevinçle zıplayıp dururken o kadar mutlu görünüyordu ki, kadın gülümsedi ve adam kazandığını anladı. Sonraki oyunda "lideri takip et" oynayacaklar ve adam, kadın çamaşır yıkarken ve haşlanmış yumurtaları soyarken onu taklit edecek; böylece kadın onun nerede olduğunu, güvende, kontrol altında ve mutlu olduğunu bilecek.

Ondan uzak kalmaktan korkması her şeyi kolaylaştırıyor.

Bu ürkütücü eski ev belki de iyi bir şey.

Yeter ki onun söylediklerini fazla kafaya takmasın. Güneşin ulaşamadığı koridor duvarlarına yapışmış jelatinimsi loşluğa doğru mutfaktan çıkan kemerli geçide bir bakış attı. Kalp atışlarını bir huzursuzluk sardı. Hiçbir şey değil, kelimenin tam anlamıyla sadece karanlık bir koridor, ama eski duvar kağıdı pul pul dökülen deri gibi görünüyordu ve midesi bulandı.

Rahatsız edici, karıncalanma hissini üzerinden atıp kirli suyu boşalttıktan sonra evlilik yüzüğünü tekrar parmağına taktı. Yüzüğün

parmağına nasıl oturduğuna bir an gülümsedi, sonra Jude'un sessizleştiğini fark etti. Döndüğünde onu mutfak masasının altında, çenesini dizlerine yaslamış, sallanarak altında sakladığı bir şeye bakan, kirli küçük bir cin gibi çömelmiş halde buldu.

"Hadi, lideri takip etme oyunu oynayalım." Elini masanın altına uzatıp kaburgalarını gıdıklamak istedi ve o sırada adamın telefonunu elinde tuttuğunu fark etti. "Hey." Kaşlarını çattı ve elini uzattı. "Bunu yapmana izin yok ve bunu biliyorsun."

Sızlanmaya başlıyor. "Bir şeyler izlemek istiyorum."

Onun için ekranlardan uzak durmak ona her zaman gereksiz gelmişti, hele ki kendisi mola vermeye ihtiyaç duyduğunda bu durum oldukça sinir bozucu oluyordu, ama Bren'le bu konuda tartışmak istemiyordu.

"Simon diyor ki"—dikkatini çekmek için sesi fısıltıya dönüşüyor —"mutfakta altı tur dön."

Gözleri kararmış ve nemli bir halde onu izliyor, ama sonra telefonu bırakıp masanın altından hızla çıkıyor. O dönerken, kadın da sinirlenip telefonu kendisi almak zorunda kalıyor; kavganın büyümemesine sevinse de bir yandan da rahatlıyor. Ekranda bir uyarı bildirimi var. Bildirimin titrediğini duymuş olmalı ve onu kendine çekmiş, tatlıya olan düşkünlüğünü gideren bir bal gibi.

Şimdiye kadar, internette anne babasının adlarının geçmesi durumunda kendisine bildirim gönderecek bir uyarı ayarladığını unutmuştu. Buraya ilk taşındığında, korkudan yaptığı dürtüsel bir şeydi bu; çünkü eski hayatıyla ilgili her şeyi çürümüş etten donmuş yağ gibi kesip atmış olsa da, bir yanı onlardan bahsedilip bahsedilmediğini bilmek istiyordu. Kendisinden bahsedilip bahsedilmediğini.

Belki de artık bilmek istemiyordur.

Bildirimi silmek üzereyken tereddüt etti. Kendini gizemli, sessiz ve bulunması imkansız bir şeye dönüştürmek için çok çalışmıştı; geçmişe bakmak, midesine sert bir yumruk yemek gibiydi. Anne babası hiç kimseydi; *o da* hiç kimseydi. Sıradan, bilinmeyen.

Kimsenin onlar hakkında konuşmaya bile tenezzül etmemesi gerekiyordu.

Makaleyi açmak için ekrana dokunuyor.

Yakında yayınlanacak bir podcast var, gerçek suç olayları ve tatmin edici olmayan sonlarla sonuçlanan çözülememiş davalar hakkında. Yazarlar genç ve heyecanlı görünüyor, içerik adına mezarlıkların alt üst olmuş topraklarını kurcalamaya hevesliler ve nedense ebeveynlerinin isimleri de makalede geçiyor. Bilgiler yetersiz. Bu amatör dedektifler neredeyse hiçbir şey bilmiyorlar, ama spekülasyon yapmaktan zevk alıyorlar. Şişmiş bir leşin üzerindeki kara sinekler gibiler.

…cinayet mi, intihar mı? Çift, yıllar önce küçük oğullarını kaybetmişti ve komşular, büyük kızlarının da haber vermeden evden kaçtığını söylüyor. Bu kadar acımasız darbeler onları uçurumun kenarına getirmiş olabilir…

Dünya altüst oluyor. Baş dönmesinin etkisiyle boğazında yakıcı bir acı tad hissederken, sırtını dolaplara yaslayıp alnını dizlerine bastırarak oturuyor. Jude meyve tabağından bir elma kapmış, ısırmış ve sonra tükürmüş; ıslak, reddedilmiş parçayı ona uzatmaya çalışıyor, o tepkisiz oturdukça huzursuzluğu artıyor.

"Anne, bunu sevmiyorum. Açım. *Anne.* "

Elleri titriyor, ciğerlerinde simsiyah buz çatlakları oluşuyor. *Nefes al.* Ama alamıyor.

Eski hayatını bir daha düşünmek istemiyordu ve şimdi yara yeniden açılmış, yara dokusu iplik gibi çözülerek mutfak fayanslarının her yerine kan bulaştırıyordu. Dağınıklık inanılmazdı, her türlü şiddetin yaşandığı bir kıyamet gibiydi ve dilinin ağzındaki kökünün gevşediğini hissedebiliyordu. Dudaklarını araladığında, uzun ve esnek bir sosis gibi dışarı kayacak ve döşeme tahtaları boyunca sürünerek uzaklaşmasını izleyecekti.

"Sen *oynamayı* bıraktın. Ben oynamak istiyorum."

O makaleye hiç bakmamalıydı. Ocak ayında doğmuş, kocası, evi ve yolda olan yeni bebeğiyle her şeyin güzel olduğu bu yeni hayata kendini kapatmaya devam etmeliydi.

Bileğinden öyle keskin bir acı geçti ki, irkilerek çığlık attı. Elini hızla çekti ve düzgünce sıralanmış diş izlerine baktı. Jude yanına çömeldi, gözleri iri ve ciddiydi.

" *Beni ısırdın* mı?" Elodie, acı çığlığının ardından pişmanlık ve anlık suçluluk gözyaşları görmek isteyerek ona şaşkınlıkla bakar, ama adam sadece elmayı ona uzatmaya çalışır.

"Hoşuma gitmiyor."

Gözlerini kıpkırmızı bir dalga kapladı ve bir anlığına, onu cezalandırmanın sıkıcı ve acı verici sürecine girmek yerine, ağzına bir tokat atmanın ne kadar iyi olacağını düşündü; çünkü bu durumda onun öfke nöbeti onu kendisinden daha çok cezalandıracaktı.

Ağzında hâlâ safra var. Onu yutuyor.

Bu onun düşüncesi değil; ona asla böyle bir şey yapmazdı.

Kadın, bileğindeki diş izlerine bakarken, Bren talaşla kaplı, terli alnına kadar itilmiş güvenlik gözlükleriyle sürgülü kapılardan içeri daldı.

“Az önce çığlık mı attın? Ne oldu?” Aceleyle yanına gidip çömeldi, kirli elleri yüzünde, başparmağı yanağını okşuyordu. “Solgun görünüyorsun. Aman Tanrım, sen— Bunlar diş izleri mi?”

Yeniden ayarla. Yönlendir. Ama dolaplara yığılırken, ipleri kopmuş bir kukla gibi hissediyor.

“Bekle, seni ısırdı mı *Jude* ?” Bren’in şaşkınlığı sert bir bakışa dönüştü, Jude’a bakarken çenesindeki kaslar gerildi. “Başın büyük dertte, genç adam.”

Jude'un dudaklarının kenarları aşağı doğru kıvrılır ve kendini onun kolunun altına sokmaya çalışır. Bren sonunda elindeki telefonu fark edip makaleyi okumaya başladığında, kadın onu itmek için kendini çok özgür, itiraz edecek kadar da bitkin hisseder.

Önce izin isteyebilirdi. Telefonunu hiç kullanmadığı halde, onun telefonunu çıkarmış olmasına odaklanmak yerine, konuşmaya hazır olmasını bekleyebilirdi.

“Neler oluyor? Bu neyle ilgili— Durun bir dakika. Bu ne?” Okurken gerçekten şaşkın görünüyor, sonra gözleri kocaman açılıyor.

Bileği, Jude hâlâ onu tutuyormuş gibi zonkluyordu. "Elimden bir şeyleri *çekip* alamaz mısın?" Neden ona çıkışıyordu? Bu şekilde öfkesini kaybedemezdi, dişlerini gösteremezdi. "Özür dilerim..." Parmak uçlarını şakağına bastırdı. "Sanırım şoktayım."

“Elodie, sorun yok.” Bren kaşlarını çatarak makaleyi tekrar taradı. “Yani, elbette panikliyorsun. Hiçbir fikrin yok muydu?”

Uyuşukluk vücuduna yayılıp her köşesine yerleşti. Jude kucağına kıvrıldı, kollarını boynuna doladı ve göğsüne yaslanarak ıslak ıslak hıçkırıklar çıkardı; bu, normalde kalbini hoplatacak bir şefkatti, ama biliyordu ki Bren'le başının belaya girmesini engellemek için ağlıyor ve acınası bir halde davranıyordu. Mesele asla onunla ilgili değildi. Eğer onu yakında cezalandırmazsa, yaramazlık ile sonuçlar arasındaki bağlantı kopacaktı.

Kalk ayağa. Sorumlu ebeveyn ol.

Orada oturuyor.

"Bu ne kadar zaman önce oldu?" diye soruyor. Şimdi onun telefonundan Google'da arama yapıyor.

“Bilmiyorum.” Kafası boşalmış, öfke dalgası dinmişti.

İçten içe, kendisi yumurtalı salata sandviç yapmak isterken hepsinin mutfak lavabosunun başında kriz geçirmesinin saçma olduğunu düşünüyor.

“ *Dört ay önce* diyor…” Bren endişeyle yukarı bakıyor. “Bu, biz ayrıldıktan hemen sonra olmuş olmalı. Ve kimse sizinle iletişime geçmedi mi?”

"Nerede olduğumu kimse bilmiyor."

“Annenin, birlikte intihar edebilmek için çorbalarına zehir kattığını düşünüyorlar—” Hâlâ okuyor, başını sallıyor, ama sonra Jude'un dinlediğini yeni hatırlamış gibi ağzı birden kapanıyor.

Onları izliyorum.

Isırdığı elmayı yere düşürdü ve elma mutfak zemininde yuvarlandı.

“Şey.” Bren, ona endişeyle bakarken sesi alçalıyor. “Bunu ona açıklayalım mı?”

“Hayır, anlamayacak.” Elodie sonunda uzuvlarını nasıl kullanacağını hatırladı ve kollarını Jude'un etrafına sardı. *Harika. Cezalandırılmak yerine kucaklanacak. Yine kazandı.* Başparmağı ağzında, yanağını göğüs kemiğine yaslamış, ona sokulurken, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde endişeyle ona ve Bren'e baktı, sanki onların sıkıntılarını içine çekiyormuş gibi.

“Üzgünüm bebeğim.” Bren, pantolonundan dökülen talaşlar temiz mutfak fayanslarına yayılırken, ağır bir şekilde yanına oturdu. “Ama senin gözyaşlarını hak etmiyorlar, bunu biliyorsun, değil mi? Sana yaptıklarından sonra.” Sözünü kesti ve parlak mavi gözlerinde alışılmadık bir öfke belirdi.

“Üzgün değilim.” Yumruklarını gözlerine bastırıyor ama ağlamıyor. Kafası bomboş. “Sadece, onları bir daha asla düşünmemeye karar vermiştim ve bu her şeyi yeniden hatırlattı.”

“'Kaçtığın' için üzüldüklerini ima etmek saçmalık. Tanrı aşkına, bugünlerde herkes internette saçma sapan şeyler uyduruyor. Hiçbir şey yanlış yapmadın.” Ellerini tutuyor, her bir parmağının boğumunu öpüyor; inancı o kadar güçlü ki, mutfağa taşarak her şeyi silip süpürüyor.

Jude onu izlemeye devam ediyor, bu onun için rahatsız edici bir sessizlik, sanki hâlâ onun sırları ağzında, yanaklarının arasına misketler gibi sıkışmış durumda.

SEKİZ

Arabanın bu pürüzsüz orman geçidinden süzülmesinin verdiği huzur duygusunun gözlerini kapatmasına sebep olduğunu sanıyor . Kırsal Virginia, özellikle sonbaharın bu son altın aylarında, manzara ceviz ağaçları, kızıl akçaağaçlar ve çam ağaçlarıyla kaplıyken, yaprakların masmavi gökyüzüne karşı renk cümbüşü oluşturduğu zamanlarda, daha güzel olamazdı. Bren, rüya gibi, rahat ve kendinden emin bir şekilde araba kullanıyor; elleri direksiyonda rahat bir şekilde duruyor, bilekleri pahalı deri kayışlarla kelepçelenmiş ve zeytin yeşili kazağı da tam oturuyor. Ona yan gözle baktığında, gülümsemesi sonsuz derecede tatlı ve anlayışlı.

Dün gece uyuyamadı ve göz altındaki makyaj kalın ve yapış yapış hissediliyor. Şu anki yorgunluğunun asıl sebebi ise arka koltukta, çocuk koltuğuna bağlanmış halde, son kırk beş dakikasını ağlayarak geçirdikten sonra ancak sessizliğe bürünmüş durumda.

Kırk beş dakika. Alnını cama çarpmayı düşündü. Onun alnına çarpmayı düşündü.

Ama bu yorgunluğun etkisi, onun değil; çocuğuna asla zarar vermezdi.

Dünkü kötü olaydan sonra bitkin düşmüş ve Jude'u idare edememesinden dolayı hayal kırıklığına uğramıştı. Bren, çok istediği kanatlı koltuk takımını almak için emlak satışına erken gitmek istemişti, ama tabii ki Jude her adımda ona karşı çıktığı için saat ondan çok sonra yola çıkabilmişlerdi. İçindeki sessiz, kasvetli bir ses bunun sadece farklı bir şey yapmaktan, bilinmeyen bir yere gitmekten korkmasından kaynaklandığını düşünüyordu, ama dün

mutfakta ona nasıl baktığını hatırlıyordu. O simsiyah, sıvı gibi bakışlar ruhunu delip geçiyor, soğuk ve affetmezdi.

Kötü anne.

kötü

kötü

kötü

"Belki biraz uyuyakalır," diye mırıldanıyor Bren.

“Sanmıyorum.” Sesini alçak tutarak, omzunun üzerinden Jude'un arabanın kendi tarafında çoktan devre dışı bıraktıkları elektrikli cam düğmeleriyle oynadığını izledi. Aniden kolu çektiğinde, sanki emniyet kilidi bozulacak ve kızıl bir sonbahar yaprağının kıvrımı gibi ormana uçacakmış gibi hissettiğinde, kalbi hâlâ yerinden fırlıyordu.

"Anne babanızın neden böyle bir şey yaptığını düşünüyordum," diye devam ediyor Bren, hâlâ sessiz bir şekilde.

Anne ve babasının intiharlarını Jude'un hassas kulaklarından saklamak için biraz geç kalınmış olsa da, Jude bu çabayı takdir ediyor.

“Sanırım vicdan azabı onları yakaladı.” Arabayı viraj için yavaşlatıyor ve kadın, onun güzel, sakin ellerine, kollarındaki nakış ipliği gibi kıvrılmış damarlara bakmaktan kendini alamıyor. “Sana ve Jude'a nasıl davrandıklarından pişman oldular ve sonra bunu seçtiler. Ama *seçtiler* işte.” Ona tekrar bakıyor, sesi kendinden emin. “Senin mutluluğun verebileceğin en büyük ‘siktir git’tir—” Yüzünü buruşturuyor. “Şey, özür dilerim. Yani, kocaman bir ‘lanet olsun sana’.”

Elodie karnını kapatıyormuş gibi yapıyor. "Bebeğin ilk kelimesi *anne* ya da *baba* olmayacak. *F* harfiyle başlayacak."

"Evet, tamam, tamam, deniyorum."

“Çabaladığın zaman güzelsin.” Başını cama yaslıyor ve bir dakika boyunca, derisini soyup çürümüş, kirlenmiş eti geride bırakmayı, kas ve yapışkan organ sıvılarının vahşi bir yeniden doğuşuyla yeni bir şeye dönüşmeyi düşünüyor. Geçmişi olmayan bir kadın, anıları olmayan bir kadın. Kocasının sözlerini tiksintiyle, endişeyle tartmak ve normal bir şekilde nasıl tepki vereceğini düşünmek zorunda

olmayan bir kadın. Normal olmalı. “Küçük kardeşim öldükten sonra asla eskisi gibi olmadılar. Etrafta olup olmadığımı neredeyse hiç umursamadılar, bu yüzden bunun benimle hiçbir ilgisi yok.” Bunu, içten içe hasta hissetmesine rağmen, gözlerinden yaşlar süzülerek söylüyor.

Elini kadının uyluğuna uzatıp sıktı. "İhtiyacın olan şey, sürekli bunu düşünmek zorunda kalmaman için bir dikkat dağıtıcı şey. Ve neyse ki"—neşeli bir ses tonuyla—"ruhlarımızı arındırmak için bir yolculuğa—hayır, bir *maceraya* —çıktık."

"İşe yaramayan ıvır zıvır satın almak istiyorsun."

“Evet, işe yaramaz ıvır zıvır almak istiyorum.” Bren neşeyle gülümsüyor. “Ayrıca, şimdi kim küfür ediyor, hımm?”

Ona dilini çıkarıyor ve dünyanın kenarları biraz daha az yıpranmış gibi geliyor.

Eski malikâne, gotik bir peri masalı kitabının yırtılmış bir sayfasına benziyor. Viktorya dönemi evi, taş bir kemerin ardında, yoldan oldukça uzakta ve bakımlı bahçelerle çevrili; çimenler yemyeşil bir deniz gibi uzanıyor. Koyu renkli çatı ve kuleler eve kasvetli, içine kapanık bir hava katıyor ve Elodie, mekana bakarken huzursuz hissediyor. Çimlere saygı göstermek için çakıllı araba yoluna sıralanmış parlak arabalar ve çimenlerin üzerine kurulmuş, antika ve biblolarla dolu uzun masaların etrafında onlarca insan dolaşıyor. Daha büyük mobilya parçaları dışarı taşınmış ve her şey inanılmaz derecede muhteşem ve pahalı görünüyor.

Bren, parlak bir Cadillac'ın yanındaki park yerine yanaşırken kadın, "Burası perili gibi görünüyor," diyor. "Bir hayalet boğazımdan aşağı kayıp bebeğimizi ele geçirdiğinde, bu senin suçun olacak."

"Bebek cadı şapkasıyla doğabilir," diyor Bren. "Bu harika olurdu."

Parmaklarıyla onun yüzüne doğru ürkütücü bir hareket yapıyor.

İşte aradığı her şey bu: aralarındaki rahat şakalaşma, mizah anlayışlarının uyumu, kelimelerinin birbirine akıcı bir şekilde yansıması. Adam sürücü koltuğundan fırlayıp kapısını açmak için koştu, sonra da kadının arabadan inmesine yardım etti ve açık ağzına sert bir öpücük kondurdu.

Jude'un kapısını açarken gülümsemesi yerini derin bir iç çekişe bıraktı. Kollarını kavuşturmuş, ona bakmıyordu. Siyah kazağının kolu yukarı kalkmış, dünden beri lekeli ve sararmış olan ısırık izini gösteriyordu. Onu arabadan yarı kaldırıp yarı sürükleyerek çıkarırken, Jude bu iz ilgiyle ona baktı. Burnu akan yüzünü bir mendille silmeye çalıştı ama Jude birden kurtulup koşarak araba yoluna çıktı. Ancak şimdi ayakkabı giymediğini, kot pantolonunun düştüğünü ve buruşuk, çizgili kazağının ters giyilmiş ve kırıntılarla kaplı olduğunu fark etti.

Elodie dişlerini sıkarak, "Çok yorgunum," diyor.

"Seni koruyorum." Bren, emlak satışına doğru yürürken kolunu onun beline doladı. "Onu da koruyorum, ne kadar değerliyse o kadar."

“Harika. Bir dahaki sefere ısırılmayı hak ettin.”

Masalara ulaştıklarında dikkatleri dağılıyor ve şekerci dükkanındaki çocuklar gibi farklı yönlere doğru dolaşıyorlar. Avlanmanın heyecanı sinirini yatıştırıyor ve antika mutfak eşyaları, narin porselenler ve altın varakla işlenmiş vazolar onu kendine çekiyor. Nefes kesen oymalarla bezeli devasa maun dolaplar, orijinal kemerli yemek sandalyeleri ve kıvrımlı işlemelerinde minik kuşlar oyulmuş zarif bir yazı masası var. Her şeye dokunmak, sınırsız paraları olsaydı evlerinde farklı parçaları nereye koyacağını hayal etmek istiyor.

Bren sandalyelerini bulmuş ve sahibiyle heyecanla konuşuyor, hareketleri coşkulu ve ifadesi aşırı heyecanlı bir yavru köpek gibi. Ona, bir şeyi ne kadar çok istediğini gizlemeyi öğretmek gerekiyor ki, fazla para almasın. Gerçi bu, onun Bren'e aşık olmasının nedenlerinden yarısı; çok açık, dürüst ve gerçek biri ve bu da onu sonsuz derecede sevimli kılıyor. Çimenlerin üzerinden ona gülümsüyor, sonra Jude'un nereye kaçtığını kontrol ediyor.

Ortancaların ve özenle budanmış çalılıkların bulunduğu bahçe yataklarının etrafını küçük taş duvarlar çevreliyor ve Jude şu anda duvarın tepesine tırmanıp aşağı atlıyor. Elodie onu durdurmak için

yanına gitmek üzereyken küçük bir kız çocuğu koşarak yanına geliyor ve onun yanına tırmanıyor.

Elodie tereddüt eder, gözlerinin arkasında endişeli bir uğultu vardır ve Jude'u oyununun kesintiye uğramasına vereceği mantıksız tepkiden kurtarmak için çimenlerin üzerinden hızla koşarak onu oradan uzaklaştırmayı düşünür. Ama hiçbir şey olmaz. Jude küçük duvarın tepesinde durur ve başparmağını ağzına sokarak kızın sevinç çığlığıyla aşağı atlamasını izler. Kız peri kanatları ve tütü giymişti.

"Onu 'peri prenses kraliçe' kıyafetinden başka bir şey giymeye ikna edemiyorum."

Elodie dönüp küçük peri kraliçesinin annesi olduğu sanılan kadını bulur. Kadın, boynunda inciler olan lavanta rengi kaşmir bir hırka giymiş, tırnakları bakımlı, soluk tenine göre hafif bir makyaj yapmıştır. Elodie, siyah kot pantolonu ve siyah kazağıyla kendini bir bataklık cini gibi hisseder; kazağında, Jude'un giydiğiyle aynı kırıntıların olduğunu fark eder.

Gülümseyerek, sanki sıcak bir gülümsemeymiş gibi, sadece yorgun görünmek istemeden, gizlice ortalığı toplamaya başlıyor.

“Sadece üzerindeki kıyafetleri çıkarmaya çalışıyorum.” Elodie şakayı söyler söylemez pişman oldu, çünkü alnına “özensiz ebeveyn” etiketi yapıştırmak zorunda kalacağını hiç düşünmüyordu.

Ama kadın gülüyor. "Ah, ben de aynı durumdaydım. Kaç yaşında o? Maeve daha altı yaşında ve söz veriyorum, bu huyundan vazgeçiyorlar."

“Dört.” Bu cümle Elodie'nin ağzından o kadar kolay çıkıyor ki, yalanı bu kadar rahat uydurabilmesine kendisi bile şaşırıyor. En azından suçluluktan kızarması gerekirdi ama bir şekilde ifadesini nötr, hoş tutuyor ve rahatlama, gün boyu taşıdığı kötü hissin üzerine serin bir merhem gibi geliyor. Jude'un davranışları, boyu, başparmağını ağzına sokması, bir okul öncesi çocuğu için alarm zilleri değil ve en çok istediği şey, kimsenin oğlunu yargılamaması.

Bu yalanı daha önce düşünmeliydi.

İki çocuk da artık duvardan atlamayı bıraktı ve küçük kız Jude'un elini tutarak onu etrafta gezdirmeye, bir şeyleri göstermeye ve

saçlarını okşamaya başladı. İzlemesi hem çok sevimli hem de inanılmaz: Jude hiç karşı koymadan, isteyerek etrafta gezdiriliyor. Tavşanı kolunun altında çırpınıyor ve Jude onu düşürdüğünde küçük kız hemen onu yerden alıyor.

"O yaşta çok meraklı oluyorlar. Maeve tam bir anne gibi." Kadının gülümsemesi anılarla dolu. "Yakınlarda mı oturuyorsunuz? Hemen yolun aşağısındayız."

"Aslında Farrows." Elodie el aynasını bırakıp yaldızlı bir mücevher kutusu alıyor. "Buradaki evler inanılmaz."

"Kocam bu yer için teklif vermek istiyor ama…" İçini çekip parmaklarını dalgın bir şekilde boğazına götürdü. "Geçmişi beni pek memnun etmedi. Önceki sahibinin oğlu satışı organize ediyor—şu oradaki kişi—ama anne babasının evde öldüğü söyleniyor. Bir cinayet-intihar. Çorbalarına fare zehri koymuşlar."

Elodie nefes alamıyor.

Göğsüne o kadar sert bir darbe almış ki, ciğerleri içeri doğru kıvrılmış, kaburgalarının parçalanmış kalıntıları tarafından delinmiş. Parçalanmış bir kağıt bebek gibi. Bakır, dilinin üzerinden kayıyor, dudaklarının arasından bir makara gibi açılıyor.

"Ne dedin?" Bu, bir nefes, bir fısıltı, patlayan bir karahindiba çiçeğinin başı gibi çıkıyor ağzından.

"…Maeve'in okulundan çok uzakta— Ah, saçmalıyorum. Yüzün bembeyaz olmuş. İyi misin? Oturman gerekiyor mu?" Kadın endişeli görünüyor, nazikçe Elodie'nin kolunun kenarına dokunuyor. Isırık izini, sararmış morluğu görmüş olmalı, çünkü dokunuşu hemen geri çekiliyor.

"Hayır, iyiyim. Nasıl öldüler dediniz?" Ağzının tadı berbat, safrayı zar zor yutmuş, dilinin üzerinde hâlâ bir tabaka kalmış.

"Yaşlı bir beyefendiydi," diyor kadın. "Sanırım uykusunda vefat etti. Üzgünüm, sizi üzdüğümü hissediyorum."

Yanlış duymuşum. İçine bir rahatlama hissi doldu, sevinç o kadar hızlı yayıldı ki sanki sular altında kaldı. Gülümsemeyi başardı, kendi aptallığına başını salladı, kadına her şeyin yolunda olduğunu, sadece

hamilelikten dolayı dalgın olduğunu ama yine de gidip oğlunu kontrol etmesi gerektiğini söyledi.

Antika eşyaların sergilendiği masaların arasında dolaşırken ve mobilya sıralarının arasına sıkışırken bacakları titriyordu. Alnı ince bir ter tabakasıyla kaplıydı ve ateşinin olduğunu, mide rahatsızlığı geçirdiğini ya da belki de ilk kez bulantı yaşadığını düşündü. Bu, bebeğin işi olabilirdi; etli pembe düğümü vahşice daireler çizerek iç organlarını bir girdaba dönüştürüyordu.

Aklını kaybetmiyor.

Jude ve küçük kız çimenlerin üzerinde çömelmiş, şişman yeşil bir yaprağın üzerinde yürüyen bir uğur böceğini izliyorlar. Kız, böceğin yaşam döngüsü hakkında bir şeyler anlatırken bir yandan da Jude'un yanaklarındaki kırıntıları silmek için uzanıyor. Elodie, Jude'un buna katlanıp katlanmadığını veya bundan zevk alıp almadığını anlayamıyor. Belki de bu, onun için bir gelişimsel dönüm noktasıdır; diğer çocukların tahmin edilemez, gürültülü, korkutucu yaratıklar yerine oyun arkadaşı olabileceğini fark etmesidir.

Elodie yaklaşırken ikisi de başlarını kaldırır, Elodie yapmacık bir gülümsemeyle yere çömelip onlara katılmaya çalışır, ancak Jude tavşanını yere bırakıp ondan kaçar.

Elodie, sanki her şey bir oyunmuş gibi küçük kıza göz kırptı. "Ona karşı nazik olduğun için teşekkür ederim. Tütününü çok beğendim."

Küçük kız ışıl ışıl parıldayan eteklerini düzeltiyor. "Ben bir erik perisi şeker prensesi kraliçesiyim ve o da benim prensim olabilir."

İyi şanslar. Elodie solgun bir gülümsemeyle Jude'un tavşanını çimenlerden alıp onu yakalamaya koştu. Eğer pahalı bir şeyi devirirse, aklını kaybedecek.

Dün Jude'un kısa süreli yapışkan sevgi gösterisi böylece sona erdi, ancak ailesi hakkında duyduklarına verdiği tepkinin bu olabileceği düşüncesi göğsünde bir endişe dalgası yaratıyor. Onun ne düşündüğünü bilme ihtiyacı onu öylesine şiddetli bir çaresizlikle sarıyor ki başı dönüyor.

Jude'u, verandaya yaslanmış, eski evlerin tadilatı hakkında, bir yabancıyla birkaç dakika içinde kolayca sohbete dalabilen dışadönük

bir insanın rahatlığıyla konuşan Bren ile birlikte bulur. Şok edici olan, Jude'un koşup kollarını Bren'in bacaklarına dolamasıdır. Bren bile irkilir ve konuşmayı bırakır, Jude'a bakarken gözleri şaşkınlıkla açılır. Malikanenin sahibi "ne yakışıklı bir oğlunuz var" diye bir espri yapar ve Bren onu düzeltmez. Sadece Jude'u kucağına alır ve sanki bunu binlerce kez yapmışlar gibi kalçasına oturtur; oysa gerçekte bunu asla yapmazlar. Jude, Bren'in ona dokunmasını asla istemez.

Elodie birkaç adım ötede aniden durdu, parmakları tavşanının kirli tüylerini yoğuruyordu. Midesi hala rahatlayamamıştı; kulaklarından, burnundan, gözlerinden delik deşik olmuş bir endişe sızıyordu, ta ki bu dünyadan kopmuş, paramparça olmuş bir korkunçluğa dönüşene kadar.

Jude, gözlerini kısarak Elodie'ye kısa bir bakış attıktan sonra yanağını Bren'in omzuna yasladı.

Boğazından vahşi, iğrenç bir kükreme yükseldi. Bu, daha önce hiç hissetmediği, hatta ilk kez bu dünyaya pençeleriyle çıktığında onu ikiye böldüğü zamanki gibi saf, katıksız bir acıydı. Kıskançlık ağzında bir canavar gibiydi, elleri titriyordu ve oraya gidip onu alıp götürme isteğini nasıl bastıracağını bilmiyordu.

Bunun yerine, sessiz ve ihtiyatlı bir şekilde ona daha da yaklaşır, küçük oyuncak tavşanını bir sunu gibi öne doğru eğik tutar. Ama Jude arkasını döner ve yüzünü Bren'in boynuna yaslar.

Bren, Elodie'ye bakmak için konuşmasını tekrar yarıda kesiyor. Yüzünde Elodie'nin daha önce hiç görmediği kadar büyük bir sırıtış beliriyor ve Jude'u daha sıkı tutarken hafifçe başparmağını kaldırıyor. Bir atılım yaptıklarını ve hayatının en güzel kucaklaşmasını yaşadığını düşünüyor.

Burada olan tek şey Elodie'nin cezalandırılması. Terk ediliyor. Dişlerinin arasından bir çığlık yükseliyor ve kalbi göğsünde ikiye ayrılıyor.

Yapmacık bir gülümsemeyle, boğazındaki kesikten fışkıran kanı içlerinden birinin fark edip etmeyeceğini merak ediyor.

DOKUZ

Öğleden sonra midesinde yapışkan, tuzlu bir kalıntı vardı , sanki eski bir boya kutusunun kuru kabuğunu soyup yavaşça ağzına tıkmış gibiydi. Akşam yemeği hazırlamak, iyi bir günde bile ev işlerinin sıkıcılığıyla dolu gelir, ama şu anda bu eylemden tiksiniyordu. Bıçağıyla salatalıkları kesiyordu, ama bıçak tahtaya değdiği anda salatalıklar kıvranan bahçe salyangozlarına benzemeye başladı, iç organlarından beyaz irin akarak taze marulunun üzerine yayıldı. Öğürme refleksi anında geldi. Lavabonun üzerine eğildi, musluğa yapışmış parmak boğumları bembeyaz olmuştu, sonra bir yudum su içip kendine toparlanması gerektiğini söyledi.

Emlak satışından döndüklerinden beri kendini buruk ve incinmiş hissediyor. Altı yaşındaki bir çocuğun reddinin duygularını bu kadar incittiğini düşününce gerçekten utanç verici. Ya da belki de emlak satışındaki kadının sahibinin ölümünden bahsettiğini yanlış anlamasıydı. Bu Elodie'nin sinirlerini kemiriyor.

Onun neyi *yanlış* ki? Bu o değil. Zihninin böyle kontrolden çıkmasına, sefil ve dengesiz yerlere doğru tünel kazmasına izin vermez. Herhalde stres yüzündendir, hepsi bu, biraz uykuyla düzelmeyecek bir şey değil.

Bren'e kendini iyi hissetmediğini söyleyebilirdi... Ama bunu yapamazdı, ona endişelenmesi, yakından bakması, ortada bir sorun yokken onu neyin sarstığını sorması için bir sebep veremezdi.

Artık her şey mükemmel olmalı.

Eve döndüklerinde Jude'a öğle yemeği hazırlamadı. Tabii ki, isteseydi hazırlardı, ama Jude tavşan oyuncağını çiğniyordu ve inatla

ondan uzaklaşıyordu, bu yüzden yukarı çıkıp biraz uyudu.

Ama o hâlâ yorgun.

Salatalığın tamamını çöpe atıyor.

Saatlerdir bu mutfakta ve hiçbir şey başaramadı. Ne yapıyordu acaba? Şakağına parmağını dayaması ağrıyı hafifletmiyor.

Onda, bu yemekte, bu gecenin tamamında bir sorun var. Bren'den dışarıdan yemek sipariş etmesini istemeliydi ama yemek yapamaması onu içten içe rahatsız ediyorsa, bu durum onu hâlâ endişelendiriyor. Eskiden yaşadığı küf dolu garajda, sandviç hazırlamaktan ve konserve çorbaları ısıtmaktan başka bir şey yapacak yer yoktu. Şimdi düzgün bir mutfağı ve dolu bir kileri olsa bile, besleyici ve doyurucu bir yemek hazırlama fikri onu hâlâ baskı altında ve endişeli hissettiriyor.

Bren bu konuda Ava'ya şikayet etmeli, çünkü Ava haftada birkaç kez devasa bir tavuklu erişte güveci veya lazanya ile gelip, kapağının üzerine düzgünce basılmış ısıtma talimatlarını da getiriyor; çünkü belli ki sevgili kardeşi, hiç beklemediği bir yerden bulduğu bu garip kadının entrikalarına bırakılırsa açlıktan ölecek.

Lavaboda bir Tupperware kutusu dolusu acı biberli yemek çözülüyor, ancak Elodie kapağa yapışmış buzları silkelediğinde, içindekiler ters dönmüş bir midenin bulanmış kalıntılarına benziyor. Eh, Jude bunu asla yemez. Kilerden bir kutu SpaghettiOs alıyor, konserve açacağıyla kapağını açıyor ve içindekileri mikrodalgaya koymak için bir kaseye boşaltıyor. Ona öğle yemeği yedirmediği için küçük bir suçluluk duygusu içini kemiriyor, ama eğer aç olsaydı sorardı—herhangi bir çocuk sorardı.

Sadece onunki saatlerce tek başına oynamak için odasına kapanıyor, kimseye ihtiyaç duymuyor, hiçbir şey istemiyor.

Evin bir yerinde, elektrikli testere vızıldayarak çalışmaya başladı ve tahta parçaları çatırdadı. Elodie'nin çenesi seğirdi.

Bren yemek odasını bitirmesi gerekiyordu, ama tabii ki yeni kanatlı koltuklarını alması onu heyecanla "planı" ve "vizyonu" olduğunu ve ilk işi "birazdan" bitireceğini anlatarak tekrar oturma odasına yönlendirdi. Elodie'nin ruh halinin üzerine küflü, erik rengi bir

bulut çökmüştü, ama eğer Bren sadece bir şeyi bitirmeye *odaklanıp* bu evi yaşanabilir hale getirseydi, harika olurdu. Her yerin üzerindeki ince talaş tabakasından bıkmıştı.

Biraz öfkeyle ayaklarını yere vurarak Jude'un yanına yukarı çıktı; onun, *akşam yemeği* gibi korkunç, acımasız ve baskıcı bir şey için oyununu bırakma önerisine karşı yaşayacağı kaçınılmaz öfke patlamasını hayal ediyordu. Çocuk odasının kapı koluna elini koyarak derin bir nefes aldı, boğazında biriken yakıcı sıvıyı bastırdı. Sakin okyanuslar, sakin gökyüzü. O çocuk; o yetişkin. *Kontrolü ele al.*

Kapıyı hızla açıyor.

Dağınıklık beklenirdi, ama bu bambaşka bir seviyede; sanki bütün oyuncakları etrafa saçmış gibi. Kemiklerine işleyen yorgunluk onu baş döndürüyor. Bütün bunları temizlemek ve yeniden düzenlemek zorunda kalacak olan kendisi. Tek başına. Ve suçlayacak kimse yok, sadece kendini suçlayabilir. Keşke Bren'in Jude'a yardım etmesine izin verseydi... ama yapamaz. Çocuk odasını toplamak bir şey olurdu, ama diğer durumlarda kalbini eriten, ama konu kendi çocuğu olunca onu tedirgin eden o saf neşesiyle daha fazlasını isteyeceğini hayal edebiliyor.

Jude onun sorumluluğunda ve yardıma ihtiyacı yok.

Jude onun.

Elodie içini çekip, onu oynarken çocuk odasının kapı çerçevesine yaslandı. Felaket fırtınasının ortasında, sadece çorapları, iç çamaşırı ve beyaz termal tişörtüyle, kucağında uyuz tavşanıyla, önünde dizilmiş minik tahta hayvanlarla, her birini ince kağıttan bir battaniyeyle örterken oturuş biçiminde yumuşak bir şey vardı. Sırtı ona dönüktü; içeri girdiğini duymuş olmasına rağmen dönmedi. Onun fısıldadığını duyabiliyordu: "Biri senin için, biri senin için..."

Göğsündeki kaynayan iğrençlik azalıyor.

Anne babasının evinden ayrıldıkları o günü, ölümlerini düşünmeyi bırakmalıydı. Jude zaten hatırlamazdı, o kadar şaşkın ve ateşliydi ki, dehşet içinde kollarının arasına tırmalamaya çalışmıştı. O gün geçmişte kaldı ve o da bu durumu atlatmak için durmadan çalıştı.

Onun tek derdi, bir annenin yapması gerektiği gibi, oğlunu korumak.

“Jude,” diyor usulca. “Hadi bir oyun oynayalım.”

Adam arkasını döndü, kaşlarını çatmış ifadesi meraka dönüştü, kadın ise onu cennetinden uzaklaştırmak için ayı avına çıkmakla ilgili küçük bir tekerleme söylemeye başladı.

Odayı terk ederken adımlarını abartıyor ve sanki bir bando yönetiyormuş gibi kollarını sallıyordu. *"Ayı avına gidiyoruz. Büyük bir ayı yakalayacağız."*

Çocuksu, nefes nefese bir sesle mısraları tekrarlayarak onun peşinden koşmak için aceleyle dışarı fırlıyor. Bu basit bir oyun, onu bir yerden bir yere götürmesi gerektiğinde ortaya çıkardığı bir oyun. Doğrudan mutfağa gitmek en kolayı olurdu, ama o, onu evin her yerinde bir keşif gezisine çıkararak oyun oynama ihtiyacını karşılıyor.

“Üzerinden geçemeyiz. İçinden geçmemiz gerekecek!” Ve o, büyük dört direkli yatağındaki çamaşır yığınının üzerinden tırmanırken, Jude da heyecanlı bir köpek yavrusu gibi nefes nefese, gevşek uzuvlarıyla onun peşinden tırmanıyor.

O, onu böyle seviyor, dört ayak üzerine çöküp aptalca hareketler yaparken; o da onu böyle seviyor, onu taklit ederken, ona doğru uzanırken ve yakın olmak isterken.

Daha fazla engelle karşılaştıkça tekerlemeyi tekrarlarlar; kapalı bir kapı, Bren'in henüz taşımadığı paketleme kutuları, unutulmuş odalardaki çarşaflarla örtülü mobilyalar... Eşyaların altından, içinden ve üstünden geçerek ilerlerler, ta ki adam kıkırdayıp kadının kemer halkalarına tutunarak arkasından zıplayıp durana kadar.

Onu mutlu edebilmenin bir gücü var; bunda bir huzur var. Dünyada hiç kimse onu onun gibi kahkahadan çığlık atana kadar döndüremez.

Önden koşup tozlu bir bezle örtülü antika bir masanın altına sürünerek girdi ve küçük çoraplı ayakları kaybolurken kıkırdadı. Yukarıda, eski bir demir lamba titreyerek yanıyordu; tek çalışan ampulde bir güve kendini öldüresiye dövüyordu. Elodie bunu

görmezden gelmeye çalıştı ve bunun yerine Jude'u arıyormuş gibi yaptı.

"Hım, acaba nerede *olabilir ki* …" diye kükreyerek çarşafı hızla geri çekti, ama masanın altı boştu. "Jude?" Şaşkın bir gülümsemeyle ayağa kalktı, çünkü diğer taraftan bu kadar çabuk nasıl çıkmış olabileceğinden emin değildi. Ama diğer tarafta değildi.

Burası, Bren'in tadilatlarından etkilenmemiş, eski, durgun bir oda; çıplak tahta zemin ve zamanla kararmış, soyulmuş duvar kağıdıyla. Elodie bir an orada durdu, ışık kısılırken dünya yana doğru bükülüyormuş gibi görünürken gözlerini kırpıştırdı. Güve ampule gittikçe daha sert vuruyor, küçük kanatlarının çılgınca çırpınışı dişlerini sıkmasına neden oluyordu. Neden bu odada oynuyorlardı ki? Jude'u evin tehlikeli odalarına sokmamalıydı.

Ama buraya girmeye karar verdiğini hatırlamıyor.

Avuç içlerini gözlerine bastırarak, bir giderden aşağı akan bayat pekmez gibi sarmal şeklinde akan düşüncelerinin akışını yavaşlatmaya çalıştı. "Jude? Çık dışarı, çık dışarı, neredeysen orada ol." Sesini neşeli tutmaya çalıştı ama odanın sessizliği kulaklarına vuruyordu, bunaltıcı ve boğucu bir şekilde, ve aniden nefes alamadı.

Oğlu nerede?

Oğlum nerede Allah aşkına ?

"Jude." Elodie örtüyü masadan çekip aldı ve örtü yere yığıldı; on yıllık toz yüzüne doldu ve öksürdü. "Jude? Annenin şimdi onu kovalamanı istiyor." *Panik yapma.* Ama kalbi göğüs kafesine vurmaya başlamıştı ve dönerken teninde etli, hayvansal bir terin lekelendiğini hissedebiliyordu.

Işık çılgınca titriyor, odayı tiz bir vızıltı dolduruyor.

İsmi yine ağzından dökülüyor, bu sefer neredeyse çığlık atacak şekilde.

Ama çığlık atan güveydi. Bunu derisinin altında, kulak zarlarının derinliklerinde hissedebiliyordu. Düşünemeden ellerini kulaklarının üzerine koydu, çılgın, vahşi bir acı gözlerinin arkasına sıcak beyaz iğneler saplıyordu. *Gitmeliydi.* Gitmesi gerekiyordu. Burada, evin bu bölümünde olmamalıydı. Güvenli değildi; güvenli değildi—

Bir şey *kopuyor* .

Kıvılcımlar tiz bir çığlıkla patladı.

Elodie yana doğru irkildi, tam o sırada lamba devrilerek tam da durduğu yere çarptı. Kavisli demir kollar bıçak uçları gibi döşeme tahtalarına saplandı.

Bir an için, şok onu dondurdu, kalbi ağzına geldi, ona bakakaldı. Sonra korku onu bir balık gibi yararak, düşünemez hale gelene kadar titreyerek geldiği yöne doğru geri koştu. Az kalsın *ölüyordu* . Yukarıda, armatürün eskiden olduğu delik, ona siyah bir ağız gibi bakıyordu; alçıdan yapılmış dudakları, yere damlayan yağlı, sızan bir sıvıyla çevriliydi. Sanki ona susuyordu.

Ona bakakalmış, hâlâ o kadar şiddetli titriyordu ki dişleri birbirine çarpmaya başlamıştı, kalbi göğsünden fırlayacak gibi atıyordu. Ağzında Bren diye bağırma isteği vardı, ta ki minik bir miyavlama duyup arkasına dönene ve kapıda Jude'u görene kadar.

Onun, kadının görmeden sessizce çıkıp gitmesinin imkanı yok. Kadın *tam orada* duruyordu.

Kadın hızla yanına koşup onu kucakladı ve tavanındaki deliğin açlıktan zevk alarak büyüdüğü o korkunç odadan geri çekildi.

"İyi misin?" diye fısıldadı Jude'un saçlarına, onu sertçe öperken.

“Bunu görmek hoşuma gitmiyor.” Jude’un ağzının kenarları aşağı doğru kıvrılıyor.

“Neye bakıyorsun bebeğim?” Odanın kapısını kapatıp koridorda hızla yürümeye başladı, nefes alışverişini yavaşlatmaya çalışsa da panik hala damarlarında cıva gibi akıyordu. Eğer yavaşlarsa, *sakinleşirse* , evin bitmemiş bir bölümünde bulunmasının tamamen kendi hatası olduğunu anlayacaktı.

Sadece neden orada olduğunu hatırlamıyor, sanki zorla oraya çekilmiş gibi...

"Duvarlardaki şey." Jude inleyerek yüzünü onun omzuna bastırdı, bu sırada kadının midesi alt üst oldu.

Onun saçma sapan küçük korkularının aklını karıştırmasına izin veriyor işte, ama o ıslak, simsiyah ağzın ve ona açgözlü bakışının görüntüsünü aklından çıkaramıyor.

Belki de Jude'a çocuk odasında yalnızken böyle bakıyor.

Ona bakamıyor. Senin derdin ne?

Çocuk taşıyan biri için merdivenlerden çok hızlı iniyor ve oturma odasına açılan kemerli geçitte aniden durduğunda nefes nefese kalmış durumda.

Bren, tüm korku ve sıkıntılardan habersiz, bir duvarı yıkıp geçmek için canla başla çalışıyor. Elodie'nin geçen hafta kafasını soktuğu küçük delik, bir insanın diğer taraftaki muhtemelen işe yaramaz salona geçebileceği kadar genişlemiş. Odaları birleştirmenin ve alanı açmanın harika görüneceği konusunda anlaşmışlardı, ancak Elodie onun bunu şimdi, bir Pazar gecesi yaptığını fark etmemişti. Yerde büyük, yırtık pırtık alçıpan levhalar dağılmış, havada toz uçuşuyor. Elektrikli testereyi bırakmış, elinde bir balyoz var; önünde paramparça olmuş enkaz parçaları saçılmış, kolları ve kot pantolonu pislik içinde.

Jude öksürüyor, Elodie ise havayı yelpazeyle havalandırıp nefes almamaya çalışıyor.

Bren'e evin yanlış bölümünde olduğunu söylemenin şu an için bir anlamı yok gibi görünüyor. O da sinirlenecek ve o da sinirlenmek istemiyor. O, Bren'in bu cehennem çukurunu *tamir* edip güvenli hale getirmesini isterken, kendisi de son günlerde kontrolden çıkmış hayal gücünün çılgınca hareketlerine bir neşterle müdahale edip, etli, kanlı, rahatsız edici parçaları kesip atmayı planlıyor.

“Yemek vakti.” Sesinin ne kadar sakin olduğuna, hâlâ hızla atan kalbini ne kadar kolay gizlediğine hayret ediyor. “Ayrıca, o duvarı yıktıktan sonra ikinci katın kafana düşmesini ne engelleyecek?”

“İşi hallettim!” Bren neşeli bir şekilde, “Artık her şeyi sonuna kadar kırmayacağım. Salı günü taşıyıcı bir kiriş teslim edilecek.” diyor.

"Harika." Ses tonunu nötr tutmaya çalışıyor. "Hem zaten çok yakında olduğu için yemek odası da belki kendiliğinden tamamlanır."

"En kısa sürede size döneceğim—"

“Ama yapmıyorsunuz ve o toz sürekli mutfağıma doluyor. Her yerde, sürekli aletler var ve bu güvenli değil. Bazı eşyaları bodruma

kaldıramaz mıyız?” Sesine bir sertlik karışmıştı, yapmacık neşeye yönelik zavallı girişimine kırılgan bir plastiklik katmıştı.

"Bodrum katımız yok."

"Vay, mahalledeki tek ev olmamız ne güzel, böyle bir şey yok."

Ses tonundaki öfkeyi fark etmiş olmalı, çünkü yüzündeki rahat gülümseme kayboldu ve balyozu yere sert bir şekilde düşürdü. "Hey, bir şeyden mi rahatsız oldun?"

“Hayır. Sadece akşam yemeği yemek istiyorum.” Zoraki bir gülümsemeyle Jude'u yere bıraktı, kolları birdenbire uyuşmuş ve yorgun düşmüştü, onu tutamayacak haldeydi.

Jude sessizce oturma odasına girer ve durur; çıplak ayak parmakları kırık tahtalar ve tuğla parçalarıyla çevrilidir.

Bren'in yüzü aydınlandı. "Hey, küçük dostum. Ne yaptığımı görmek ister misin? Matkabı tutmama yardım edebilirsin."

Jude'un elektrikli aletlerle rahat etmesi, hatta onları oyuncak gibi görmesi fikri Elodie'yi dehşete düşürüyor. Ona uzanıp onu geri çekmeli ve Bren'in çocuğuna uzattığı o cesaretlendirici eli itmeli.

Yıkılmakta olan duvara, tuğlaların enkazına, havayı kaplayan ve dilinde kalınlaşan sıva tozuna, altındaki her şeyin çirkinliğini gösteren açılmış bir deliğe bakıyor. Neredeyse genişleyip iltihaplı kanla dolup taşan geniş, dişli bir ağza dönüşmesini bekliyor.

Nefes al. Bunu durdur. Sadece nefes al ve normal olmaya çalış.

O iyi. Kendini ve bu durumu kontrol altında tutuyor.

“Bu iyi bir fikir değil.” Bren’in gözüne bakmaya çalışıyor. “O çok küçük—”

"Yok canım, iyi olacak," diyor Bren. "İnşaat gürültüsünden daha az korkmasına yardımcı olacak."

“Ama ben istemiyorum—”

Bren, çamur lekeli eliyle matkabı kaldırıyor, Jude'u içeri çekiyor, Elodie'ye bakmıyor. Dinlemiyor. Sesindeki gergin endişeyi umursamıyor. Umursaması gerekirdi.

Bren, "Bak, bunu böyle tutacaksın," diyor ama Jude çığlık atarak kendini geriye doğru fırlatıyor.

İrkilerek matkabı neredeyse düşüren Bren'in göğsünde intikam dolu bir rahatlama hissi belirirken, Jude küçük yumruğunu sıkarak Bren'in uyluğuna sağlam bir *darbe* indirdi.

"Evin parçalara ayrılmasından hoşlanmıyor!" diye bağırıyor.

“Jude!” Elodie, buna hazırlıksız bir şekilde öne atıldı. “İnsanlara vurmana izin yok!”

Fakat Jude'un kolunu yakalayan Bren olur, onu yarı kaldırırken geriye doğru iter. Hareket hızlı, sert ve Elodie'yi şok eden şaşırtıcı bir vahşete sahiptir.

Bren'in gözlerinde bir şey parladı; belki de sinirlilik, ama Jude'a daha önce hiç yöneltilmemiş bir sertlikle karışık. "Bunun için doğrudan ceza köşesine gidebilirsin."

Jude tam Elodie'nin "Onu çok sıkı tutuyorsun, *Bren.* Bırak onu!" diye bağırmasıyla birlikte vahşi bir feryat koparır.

Bren bırakıyor.

Jude şehitlik çığlığı atarak mutfağa doğru kaçtı.

"Bu da neydi böyle?" diye şaşkınlıkla sordu Elodie.

“Ne?” Bren, hâlâ sinirli görünse de, saçındaki kum tanelerini ovuşturdu; sertlik çoktan kaybolmuştu. Belki de hayal ediyordu. “Az önce beni dövmesini durdurdum. Tanrım, bugün ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum, oysa yine aynı şeyi yapıyor.”

"Yani bunun için kolunu kıracaktın?"

"Ne saçmalık? Elodie, bir daha yapmasın diye onu tuttum sadece."

Gözleri buluştu, onun gözleri parlak ve şaşkın bakışlarla, kendi gözlerindeki yakıcı ziftin aksine. Aşırı tepki veriyor, değil mi? Jude'u gerçekten o kadar sert tutmuş muydu, yoksa sadece öyle mi düşünmüştü?

Uzun bir gündü ve o aydınlatma armatürünün neredeyse onu yaralamasının ardından sarsılmıştı. Hafta sonu baştan beri yanlışlarla doluydu ve o sadece bugünün bitmesini istiyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldanırken adam da aynı anda "İyi misin?" diye soruyor.

Elodie gözlerini sıkıca kapattı, nefes almaya zorladı kendini. "Akşam yemeği yiyebilir miyiz? Çok yorgunum."

Hemen yanına koştu ve elinin tersini nazikçe yanağına koydu. "Erken yatmalısın. Bebeğin büyüme atağı geçiriyor olması muhtemel."

Bren ellerini yıkadığında, ocakta acı biberli yemek buharı tütüyordu ve Jude çoktan yere uzanıp SpaghettiOs'u sevmediği için ağlamaya başlamıştı. Seviyor; neredeyse her gün yiyor. Bu saçmalık. Onu kucağına alıp mutfak masasındaki sandalyesine çok sert bir şekilde oturttu. *İkiyüzlü* , diye kendi kendine fısıldadı, Bren'e kızıp sonra dönüp Jude'u mutfak sandalyesinin sert tahtasına fırlatabiliyor. Ama sadece onun yemek yemesini istiyor, sonra onu yatağa yatırıp *düşünmeyi bırakabilir* , *düşünmeyi bırakabilir* .

Bren, kaselere tepeleme porsiyonlar doldurup oturup acı biberli yemeği ağzına tıkıştırmaya başladı. Parmak boğumlarında hala eski boya lekeleri, yüzündeki kırışıklıklarda ise toz vardı. Mutfak masası kirli bulaşıklar, araba anahtarları ve kimsenin henüz toplamadığı çeşitli eşyalarla doluydu ve Elodie bu dağınıklıktan bunalmıştı. Acı biberli yemek çamurlu görünüyordu, fasulyeler dondurulmaktan dolayı yumuşamıştı ve kaşığından kayarak yağlı bir tabaka bırakıyordu.

“Neden bu gece Jude'u ben yatırmayayım?” Bren ona umut dolu bir bakış attı. “Sen biraz dinlenebilirsin.”

Masaya öyle sert yumruk atmayı düşünüyor ki derisi yarılıyor, ama konuştuğunda sesi sakin ve telaşsız çıkıyor. "Sorun yok. Hallettim." Çocuk odasıyla ilgili planlarını ona hiç sormadığını fark ediyor.

Eğer tüm bu süre boyunca Jude'u kovmayı amaçladıysa...

“Artık daha fazla istemiyorum.” Jude masanın altına saklanmaya çalışır, ama Elodie ona parmaklarını şıklatır.

"Henüz hiçbir şey yemedin bile. Kaşığını al ve bir lokma al."

“ *Çorba* istemiyorum.”

“Bu çorba değil.” Ama bu sözler ağzından çıkar çıkmaz anlıyor.

Kasede çok fazla sos var, gece soğuğu tahta döşemelerden yukarı doğru yükselip ayak bileklerine kadar yayılırken, sosun kırmızısı şimdiden iştah kaçırıcı bir bulamaç haline gelmiş. Bu kadar az kıyafetle donuyor olmalı; daha iyi bir anne çocuğunu sıcak giydirirdi, değil mi?

"Zehirli çorba istemiyorum!" diye bağırdı Jude.

Bren, Elodie'ye anlaşılmaz bir bakış fırlatır, Elodie ise onu görmezden gelir. Jude'un kaşığını alıp kaseye batırır.

“Bunlar erişte. Erişteyi seviyorsun ve bunda yanlış bir şey yok.” Sakin bir ses tonuyla. Etkilenmemeye çalış. Ama o, kuyruğu sonsuz bir boşluğun kara dişleri arasında sıkışmış bir kuyruklu yıldız gibi hızla geriye doğru savruluyor. “Üç lokma alacaksın.”

Jude, başını sağa sola savururken boğazından kısık bir hırıltı çıkıyordu. "İstemiyorum. İstemiyorum."

Elodie dolu kaşığı uzatarak, "Bir lokma," dedi. "Yoksa seni yatağa götürüp oyun oynamanı yasaklayacağım. Karanlıkta yatağında ceza alacaksın."

Şimdi inliyor ama gözlerini sıkıca kapatıp ağzını açıyor. Kadın kaşığı içeri sokuyor.

“Gördün mü?” diyor. “Şaşırtıcı değil mi, yemeğin çok lezzetli, çünkü her zaman aynı şeyi yiyorsun—”

Jude ağzını açar ve dökülen sıvı masaya sıçrar.

Kafasının içinde öyle şiddetli bir sessizlik yankılanıyordu ki, mutfağın ayaklarının altından kayıp gittiğini hissedebiliyordu. Bu kavgayı, bu akşamı kaybetmişti ve bu çok *saçmaydı* . O lanet olası bir çocuktu ve bir bebek gibi davranıyordu, *üstelik ona yaşattığı onca şeyden sonra bu tamamen onun suçuydu* .

Jude hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, parmaklarını ağzına götürdü, hıçkırıkları saniye saniye daha da şiddetlendi.

"Tanrı şahit olsun." Elodie sandalyesinden fırlayarak kaşığını kaptı; gerekirse onu zorla yedireceğini ve ağzını kapalı tutacağını biliyordu.

Ancak Elodie ona ulaşamadan Bren, Jude'un kasesini elinden kapar. Elodie ona bağırmak üzereyken, Bren'in yüzü bembeyaz bir

şoka bürünmüştür.

Çılgınca ve kontrolsüz bir şekilde kendi kaşığını SpaghettiOs'un içine daldırıyor, sonra da çıplak elleriyle içine uzanıyor.

Elinde bir cam parçası tutuyor.

Elodie'nin kanı donuyor.

Jude hâlâ ağlıyor, parmakları sos bulaşmış ağzında.

Bu sos değil. Adam kanıyor. Bebeği kanıyor.

"Kahretsin. *Kahretsin.* " Elodie, Jude'u sandalyesinden çekip göğsüne bastırmaya ve aynı anda yüzünü yukarı kaldırmaya çalıştı. Her şey bulanıklaştı ve ağzının içine dokunmaya çalışırken sesi binlerce kilometre öteden geliyormuş gibiydi. "Ağzında cam parçası olup olmadığını anlayamıyorum— Bren. *BREN!* "

Jude'un çığlıkları artık histerik. Acı çekiyor mu yoksa sadece kendi paniğine mi tepki veriyor bilmiyor. Onu kontrol altında tutamıyor, *aklını* yitiriyor. Onu tutamıyor; elinden kayıp gidiyor. Ama şimdi, şimdi, *şimdi* ağzını açması gerekiyor —

Sonra Bren geldi, Jude'u kadının üzerinden alıp mutfak tezgahına oturttu, sakin ve yatıştırıcı bir sesle bir bez alıp Jude'un çenesindeki sosu silmeye başladı.

"Sorun yok dostum, ben hallederim. Ağzını kontrol edeceğiz. Sanırım hiçbirini yemedin. Şşş, şşş, halledeceğim."

"Onu neredeyse öldürüyordum," diye fısıldıyor.

"Yok artık, kesinlikle yapmadın." Bren, Jude'un hâlâ çığlık atması nedeniyle daha kolay bir şekilde ağzına bakmaya çalıştı. "Sanırım iyi. Hiçbir şey göremiyorum ve yutmadı. Hepsini tükürdüğünü gördük. Hey, *hey* , *Elodie* . Yaralanmadı."

Sırtını mutfak tezgahına yaslayıp aşağı kaydı, yüzünü ellerinin arasına aldı, ağlamak istiyordu ama gözyaşlarının akmasına izin verecek kadar donakalmıştı. Benekli, uyuşmuş bir dehşet içine çökmüştü ve görebildiği tek şey, ağzı cam dolu Jude'du; cam kırıkları, boğazından aşağıya zorla indirirken, hassas pembe diş etlerine saplanmıştı.

Onu öldürebilirdi.

“İyidir.” Bren, sos lekeli bezi lavaboya attı ve Jude'u kucağına alıp Elodie'nin yanına çömelirken sıkıca tuttu. Elini yüzünden çekmeye çalıştı ama Elodie ona bakamıyordu. “Sadece çok korktu, hepsi bu. Bak, mağazayı arayıp tüm o konserveleri raflardan kaldırmalarını söyleyeceğiz. Fabrikada birileri hata yapmış ya da benzeri bir şey olmuş. Çok kötü bir durum ama bu senin suçun değil.”

Ama Jude hâlâ hıçkırarak "Senden nefret ediyorum, *senden nefret ediyorum* !" diye bağırıyor ve kadının odaklanabildiği tek şey bu.

ON

Bazen, ev sessizleştiğinde ve yalnız kaldığında, hâlâ güzel olup olmadığını kontrol eder.

Teninde, belinden kalçasına uzanan yumuşak kıvrımında, kollarını iki kuğunun boynu gibi yavaşça başının üstüne kıvırışındaki zarafette hâlâ akıcı bir güzellik var. Dans etmesinin üzerinden dört aydan fazla zaman geçti, ama vücudu hâlâ ince ve esnek; bu da ona, dalgalanan ipek kadar hafif bir şekilde sahnede süzülebileceği yanılsamasına kapılmasını sağlıyor. Saçlarını topuz yapmış, yumuşak tutamlar serbest kalmış ve beşinci pozisyona geçtiğinde, beyaz mermerden yontulmuş bir kadın gibi görünüyor.

Çıplak ve inanılmaz derecede güzel hissediyor.

Karnının derisi sadece biraz şişmiş. Bugün on yedinci hafta. Uygulama ona bebeğin bir şalgam büyüklüğünde olduğunu söylemiş ve o bunun aptalca bir kıyaslama olduğunu düşünüyor, ama içindeki şalgam bebeğinin geliştiğini, minik kıl benzeri köklerinin rahminin nemli etine gömüldüğünü, küçük başının ucundan yaprakların açtığını hayal etmekten kendini alamıyor. Saçma ama son birkaç gündür başka hiçbir şey onu eğlendirmediği için bu onu eğlendiriyor.

Şu anda tek istediği, bacaklarının arasına uzanıp bebeğin kafatasının yumuşak tepesini, kendi kanıyla, kendi sıvısıyla ıslak halini hissetmek ve onun geldiğini bilmek. Bu bebeğin ihtiyacı olan tek kişi o olacak ve ona olan tapınması her şeyi tüketecek.

Jude ile her şey en iyi o ilk birkaç ayda yolundaydı.

O, bunu geri istiyor. Özlem aniden ve acımasızca vuruyor ve yeni bebeğine karşı doymak bilmez bir özlem duyuyor. Elini içine sokup

onu hemen şimdi dışarı çekmeyi, sevgi dolu parmak kemiklerinden oluşan bir kafes içinde şefkatle kucaklamayı hayal ediyor.

Bir dakika boyunca, nefes alıp vermekten başka hiçbir şey yapmıyor; nefes alışverişleri de çok hızlı ve kanlı.

Kollarını aşağı indirir ve karın bölgesindeki kasılmış kasları gevşetir.

Derin nefes al. Sakinleş.

Sabırlı olabiliyor; beklemeyi biliyor. Sonuçta, artık ona öylesine saf bir sevgiyle bağlı olan Bren'i var ki, bu durumun gerçek olup olmadığını, bunun onun hayatı olup olmadığını merak ediyor.

Şimdilik, vücudu omurga ve kaburga kemiklerinden oluşan duvarlara dönüşmüş, organları sıkıştırılıp suyu sıkılmış halde bebeğe daha fazla yer açacak şekilde, tek amacı kendisi hiçbir şey olana ve çocuk her şey olana kadar onu beslemek olan bir yuva olmaktan memnun olacak.

Elinde telefonla birkaç fotoğraf çekiyor, biri diğerlerinden daha açık seçik, bunu Bren'e gönderiyor ve anında klavyeden bir sürü harf cevabı alıyor. Biri bugün masasında pek odaklanmış değil. Dudaklarında küçük, gizli bir gülümseme beliriyor, telefonunu cebine koyuyor ve yerden kıyafetlerini topluyor, soğuğun şiddetli bir şekilde geri döndüğünün farkına varıyor.

Yalnız kalma zamanı çok hızlı bir şekilde azalıyor ve Jude'u okuldan almadan önce mutfağı toplaması gerekiyor.

Jude, yemeğine cam kırıkları koyduğu için onu hâlâ affetmemişti.

Bugün Çarşamba ve o hâlâ yemek yemeyi bırakmış durumda; tek kurtuluş yolu, büyük bir tabağa bir fincan kuru mısır gevreği yaymak ve ağzına atmadan önce her bir parçayı incelemek. Suçu sadece ona atıyor. Dün gece Bren'i mutfakta Jude ile birlikte yakalamıştı; Jude tezgahın üzerinde oturmuş, topuklarını dolaplara vuruyordu, bu da onu her zaman sinirlendiriyordu ama Bren'i hiç rahatsız etmiyordu. İkisinin de büyük birer tatlı kaşığı vardı ve dondurmayı doğrudan kutusundan alıyorlardı. Jude'un ağzının her tarafı çikolata olmuştu, kaşığı buzlu tatlıya batırırken yüzünde kararlılıkla dolu bir ifade vardı ve Bren yaklaşmış, sessiz bir heyecanla titriyordu çünkü bu gibi anlar

ona Jude ile ilerleme kaydettiğini düşündürüyordu. Belki de öyleydi; bu durumun canını yakmasından nefret ediyordu. Elodie, gözden kaybolana kadar hayalet gibi gölgelerin arasına doğru geri çekilmişti. Bu aralarındaki nazik bir andı ve davetli değildi.

Yokluğu bile hissedilmedi.

Ama Jude'un Bren'e daha geçen Pazar vurduğu ve bacağına aldığı yumruğun hiç beklemediği bir anda geldiği *gerçeğine* tutunuyor -ki bunu itiraf etmekten utanıyor olsa da. Açlık, duygularını bastıran tek şey olmalı.

Jude, Bren'den hoşlanmıyor.

Onları birlikte izlemek, daha iyi olmaya, hafta sonunu yiyip bitiren ve oğlunu cezalandırmak istemesine neden olan o çarpık, eriyen sarmalı durdurmaya yemin etmesine neden oluyor. Keşke daha *kolay* olsaydı, keşke onu sevseydi, keşke eskisi gibi ona ihtiyaç duysaydı. Ama yeni bebek geldiğinde ve günlerini yatakta, sıcak ve temiz çamaşır yığınlarının arasında, saatlerce onu emzirerek, dünya küçülüp sadece ikisi birlikte, küçücük bir zarfın içinde var oldukları zaman geçirebildiğinde bunların hiçbir önemi kalmayacak.

Jude ile yaptığı hataları bir daha tekrarlamayacak.

Kendi kendine mırıldanarak mutfağa doğru süzülür, nane yeşili kazağının kollarını sıvar; genellikle parlak siyahlardan oluşan sonsuz koleksiyonları tercih eden biri için bu, nadir bir renkli kıyafet seçimidir. Temiz bulaşıkları üst üste dizmeye başlamışken, evin sessizliğinde bir farklılık hisseder. Hafif bir yanlışlık, onu omzunun üzerinden geriye bakmaya ve hafifçe kaşlarını çatmaya iter.

Belki de sadece kendi kalp atışıdır, ama başka bir şey daha duyduğuna yemin edebilirdi.

Duvardan boğuk, ıslak bir *tak tak sesi* geliyordu.

Ensesinden aşağı doğru garip bir karıncalanma hissi yayılıyor.

Ayçiçeği desenli tabakları yere bıraktıktan sonra bir havlu alıp ellerini kuruladı ve mutfak girişine doğru ilerledi. Koridorda sessizlik hüküm sürüyordu, gölgeler sanki ondan kaçıyormuş gibi köşelere sıkışıyordu.

Elodie alnına elini sürdü, gözlerinin ardındaki gerginlik, kafasında hayaletlerle uykusuz yatmanın getirdiği uyku yorgunluğunu gösteriyordu. Bunu daha fazla yapamazdı, Jude'un ev hakkındaki ürkütücü yorumlarının onu etkilemesine ve günlerini mahvetmesine izin veremezdi. Duvarlarda atan bir kalp yoktu. Tavanda bir ağız yoktu. Görülecek hiçbir şey yoktu, sadece daha fazla sıva ve boyaya ihtiyacı olan lanet olası eski bir ev.

Kendine gel Elodie.

Gürültülü ama kesinlikle var olan o *tak tak* sesini tekrar duydu. Çenesinin altına parmaklarını geçirip onu koridordan aşağıya, yıkılmış oturma odasının darmadağınık haline sürükledi. Hafta sonundakinden bile daha kötü görünüyordu: duvarın yarısı yok olmuş, merdivenler ve alet kutuları arasında tahta ve sıva parçaları yere saçılmış, daire testere hala prize takılı ve döşeme tahtalarının üzerinde duruyordu.

Sinirlenerek gidip elektrik kablosunu duvardan çekti. Bren daha akıllı davranmalıydı. Odanın dağınık hali onu rahatsız ediyordu çünkü aklına gelen tek şey, bir zamanlar ona tarif ettiği, Bayan January için, onun güzel elleriyle şekillendirdiği o mükemmel evdi.

Bu çürümüş ev öyle bir ev değil.

Bir şey onu, henüz yıkmadığı duvarın yarısına doğru bir adım daha yaklaşmaya itiyor. Önce tereddütle kulağını duvara dayıyor, sonra dinlerken tozlu sıva yüzeyine daha da yaklaşıyor.

Hiçbir şey yok. Ta ki—

Güm.

tak tak tak —

Vücudundaki her kas gerildi, korku, bakır ve külün keskin tadıyla birlikte ağzına kadar doldu.

"Bu duvarların içinde ne var Allah aşkına?" diye kendi kendine fısıldadı.

Duvar kağıdını sökmeden önce, kurumuş yapıştırıcıyı kazımak için boya kazıyıcıyı eline alması bilinçli bir karar değil. Sadece başlıyor. Bu ona tatmin veriyor. Tıpkı tırnağının ucundaki bir deri parçasını dişleriyle çekip çıkarmak gibi.

Kağıt yırtılıyor. Onu koparıyor ve kağıt yere düşüyor.

Bir an için ne gördüğünü anlamıyor. Kalp atışı hızlanıyor ve mide bulandırıcı, baş döndürücü bir gümbürtüyle doluyor.

Duvar, kanlı kabarcıklar, *iltihaplı yaralarla* kaplı. Bunlardan biri, boya kazıyıcının takıldığı yerden patlamış ve şimdi soluk, kötü kokulu bir sıvı sızdırıyor. Pas, duvarı uzun, kırmızı çizgiler halinde lekelemiş.

Şöyle görünüyor ki—

Kan.

Bunun imkansızlığı onu arkasını dönüp Bren'e bağırmaya itiyor ama yalnız. Bu evde, kanlı, kopmuş bir kalbi örtüyormuş gibi atan duvar kağıdının altında iğrenç bir şeyin saklandığı yerde, acı verici bir şekilde, tamamen yalnız. Çılgın bir dürtü onu ele geçiriyor ve odanın karşısına fırlayıp o duvarı da boya kazıyıcıyla kazımaya başlıyor. Daha fazla kağıdı yırtarken, eski liflerin sessizliğe karşı çıkardığı yüksek sesli yırtılmalarla, lekenin daha fazlasını buluyor. Daha fazla lezyon, neredeyse kürk gibi görünen benekli pas izleri.

Koridora doğru koşarken nefes almıyor, bu duvarın kendisi taşınmadan çok önce koyu, kasvetli yeşil bir çiçek deseniyle kaplanıp bitirilmiş olduğunu görmezden geliyor. Kazıyıcının keskin ucu, sanki duvar yumuşamış bir pudingden yapılmış gibi, çok kolay bir şekilde duvara saplanıyor. Tırnaklarını kağıdın altına sokup yırtıyor.

Bu duvar da aynı. Kanlı ve ıslak.

Duvara dokunuyor, çıplak duvardan aşağıya süzülen soğuk, kaygan balçıktan irkiliyor. Parmakları, çürümüş bir mantarın etli alt yüzeyine dokunuyormuş gibi sıva üzerinde izler bırakıyor.

Sanki insan derisinin çiğ, soyulmuş hali gibi.

Tam olarak bunu yapıyor: Evin dış kabuğunu soyuyor.

İğrenme duygusu onu ele geçirmiş ve histerik bir dehşetle karışarak ellerinin kontrolsüzce titremesine neden oluyor. Bunu inkar etme, bunun olmadığını haykırma ihtiyacı kafasının içinde zonkluyor. Ama duramıyor.

Bir sonraki odaya, sonra bir sonrakine geçiyor. Bütün birbirine bağlı, bitmemiş köşeleriyle ev, önünde bir tavşan yuvası gibi yayılıyor ve her duvarın kağıdın altında aynı olup olmadığını bilme ihtiyacıyla

boğuluyor. Dişlerinin arasında acı dolu, canavarca bir çığlık yükseliyor. Bu dehşet, bu korkunç farkındalıkla boğuluyor; bu evde yaşadıkları gerçeğiyle yüzleşiyor.

Bunun bir açıklaması olmalı. Olmalı da. Çünkü bu deri olamaz. Gerçekten olamaz, yoksa *aklını* kaçırmış demektir.

Telefonu arka cebinde titredi ve ekranda Bren'in adını görünce irkildi, şaşkınlıkla hıçkıra hıçkıra ağladı. Boya kazıyıcıyı fırlatıp giriş holüne kaçtı; orada henüz duvarlara saldırmamıştı ve çıplak tuğla ve sıvalardan aşağı doğru yavaşça süzülen kırmızı lekeleri göremiyordu.

“Bren?” Titriyor, sesi kontrolsüz. “Duvarların içinde bir şey var. Anlamıyorum—”

"Hey, hey, Elodie, yavaşla. Ne oldu? İyi misin?"

“Hayır.” Parmaklarını kıvırcık saçlarının arasına daldırıp kendi etrafında döndü. “Duvarlar kanıyor. *Hemen* eve gelip bunu görmen gerekiyor.”

“Bekle, ne?” Kağıtlar hışırdıyor, bir sandalye geriye doğru itiliyor. Adam, “Geliyorum, tamam mı? Ama aslında seni aradım çünkü okul benimle iletişime geçti… Gelmemiz gerekiyor.” derken araba anahtarlarının şıkırtısını duyabiliyor.

“Ne? Neden?” Zihni bulanıklaşmış gibiydi ve gözyaşlarını zorlukla tutuyordu.

"Bilmiyorum," diyor Bren. "Jude hakkında bizimle konuşmak istiyorlar."

6 YEARS AGO

Bebeği, küçük erkek kardeşinin boğulduğu banyoda dünyaya geldi .

Acıdan nefesi kesilmesine rağmen, buruşuk yüzlü ve siyah saçlarının kıvrımlarında kan pıhtılaşmış bu küçük, kurnaz şeye hayret ediyor. Kan, dökülmüş reçel gibi derzleri lekeliyor ve bu dağınıklık, onun kendisi, ona acımasız bir tatmin veriyor.

Anne ve babası bu banyoya her girdiklerinde onu düşünmek zorunda kalacaklar.

Elodie, kasılmalar başladığında hiçbir şey söylemedi, sadece kendini buraya kapattı; doğumdan hemen sonra bebeğini alıp götürmelerinden korktuğu için ambulans çağırmaya cesaret edemedi. Henüz on altı yaşında. Anne olmak için yaratılmamıştı. Vücudu sanki yabancı bir şeymiş gibi, sadece onun için parçalanmış, içindeki her şey toz haline gelmiş çamur gibi yere doğru kayıyordu. O, kesilmiş bir et parçasıydı. Kan kaybediyordu.

O bir tanrıça.

Salondan, artık hiç kapanmayan televizyondan bir yarışma programının sesi yankılanıyor; bu, anne babasının oğullarını kaybettikten sonra nefret etmeye başladıkları dünyayı bastırma yöntemleri. Sesi yeterince yükseltirlerse, onu da asla duyamazlar.

Ama çok uzun süre çığlık atmadı.

Kadın, yapışkan sıvısına bulanmış, şaşkın, ıslak bir balık gibi banyo paspaslarının üzerinde, mutfak makaslarının ve kopmuş göbek kordonunun yanında yatan cansız bebeğe bakıyor. Bunu yaptığına inanamıyor. Kalbi göğsünde patlıyor, yanakları hıçkıra hıçkıra değil de sevinç kahkahasına benzeyen gözyaşlarıyla ıslanmış. Bebeğini bir

havluya sarıyor, sonra da bebek çığlık atmaya başlayınca saf bir hayretle ona bakıyor.

Bir zamanlar o yoktu. *Bunu o yarattı* .

Herkes hamileliğin kaza olduğunu düşünüyordu ve sınıfın tamamı onu her gördüğünde gülmemek için kendini zor tutuyordu: ellerini ağızlarına kapatmış, gözlerini kaçırıyor, merakları ise oldukça rahatsız ediciydi.

Babası kim? Bunu biliyor musun bile?

Bunun neden önemli olduğunu anlamıyor.

Erkekler her zaman onun peşindedir, dikkatini çekmek için birbirleriyle yarışır ya da onun görebileceği yerlerde kaslarını sergilerler. Balerin bir zarafeti vardır; uzun boylu ve ince yapılıdır, kalın, koyu kıvırcık saçları beline kadar uzanır ve sessizdir, bu da kızların ona "sürtük", erkeklerin ise "gizemli" demesine neden olur. Ama erkekler düşüncesiz ve muhtaç varlıklardır ve o hiçbir zaman bir erkeğin kendisine parazit gibi yapışmasını istememiştir. Ne istediğini bilir ve bunu nasıl elde edeceğine dikkatlice karar verir.

Okullarının yakınındaki yıkık dökük bir banliyödeki, döküntü evlerden birinde bir parti vardı; gürültülü ve çılgın olunacak, her zaman içki ve bela getiren o zengin özel okul çocuklarını davet edecek bir yerdi. Kimse onu davet etmemişti—arkadaşı yoktu—ama sessizce içeri girdi ve yanıp sönen ışıklar, titreşen bas sesleri, mutlu çığlıklar ve birbirine sürtünen bedenler arasında sıcak, pamuksu bir örtü oluşana kadar içti. Duvarlar renk prizmalarında erirken, kahkaha atmayı bırakamayana kadar çok güzel dans etti, dönüp durdu. Her yüz bulanıklaştı. Artık hiçbir yeri acıtmıyordu.

Bir çocuk sürekli onunla konuşmaya çalışıyordu; saçları dağınık, kocaman gözlükleri yüzünü kaplamış, kelimeleri kekeleyerek ve beceriksizce konuşuyordu. Dağınık ceketinden, pamuk gibi beyni onun özel okuldan olduğunu anladı. İyi. Bundan sonra onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktı.

Banyoyu buldular; pis, küflü, fayansları dökülmüş, lavabosu paslanmış, aynası yeni boyanmış bir yerdi. Giysilerini çıkarmak kolaydı. Dokunulmaktan, istenmekten o kadar heyecanlanmıştı ki,

prezervatif gibi şeyleri hiç sormadı. Güzel, ele avuçtan kaçan bir kız onu seçmişti; uzun boylu ve kekeleyen biriydi ve kızın istediği her şeyi yapacağı açıktı. Banyonun loşluğunda, alkolün gerçeklikle arasına koyduğu dağınık bir yastık gibi, yüzüne doğru düzgün bakmasına bile gerek kalmamıştı.

Onu istemiyordu.

O, sadece kendisini sevecek bir bebek istiyordu.

Şimdi bebek kollarında, oğlan ise o zamandan beri hiç görmediği bir hayalet gibi. Her şeyin sonunda ne kadar mükemmel olduğuna dair duyduğu tarifsiz mutlulukla kalbi iki katına çıkıyor.

Soğuk banyo fayanslarında, kapı yavaşça açılıp anne babası içeri girene kadar, kana bulanmış, ruhani bir dehşet gibi bekliyor. Onları koltuklarından ve temizlemeye tenezzül etmedikleri yığılmış ıvır zıvır yığınlarından uzakta görmek tuhaf. Sekiz yıl geçti, ama küçük kardeşinin ölümünün acısıyla çürümekten başka bir şey yapmıyorlar.

Annesi Elodie'nin hamile olduğunu asla kabul etmedi ve yastığının üzerinde bırakılan tek bir şişe doğum öncesi vitamini, babasının biraz olsun umursadığının tek göstergesiydi. Onu sevmiyorlar, ama görünüşe göre kızlarının banyo zemininde kan kaybından ölmesine izin veremezler, bu yüzden onu görmeye geldiler.

Yüzü ışıldıyor, acısı o kadar inanılmaz ve yıkıcı ki artık hiçbir şey hissetmiyor. Bebekle birbirlerine çok yakışıyorlar ve onu o kadar çok seviyor ki, yumuşak kemiklerini ezip ağzına sığdırmak istiyor.

Elodie, bebeğin çırpınan küçük karnında kan damarları akarken onu yukarı kaldırıyor.

"Adı Jude," diyor kadın ve onlar da yüzlerinde eriyen balmumu gibi bir dehşetle ona bakıyorlar.

ON BİR

Elodie, okula giderken arabada sessizdi , ağzından histerik bir şey çıkmasın diye korkuyordu. Dirseğini kapıya dayamış, elini dudaklarına bastırmıştı; Farrows, pencereden geçip giden, bitmek bilmeyen bir güzellik slayt gösterisi gibiydi. Burası güzel bir yerdi, güzel bir kocası vardı ve güzel bir evde yaşıyordu—

ev.

Bren'in SUV'si, aramasından sadece on dakika sonra evin giriş yoluna girmiş olsa da, içeri girmedi; bunun yerine Jude'la ilgilenip sonra evi halletmeleri konusunda ısrar etti. Araba yolculuğu Elodie'ye sakinleşmesi, çözülmekte olan bağırsaklarının jöle gibi karışımını boğazından aşağı indirmesi ve kendi kontrolsüz patlamasını yutması için zaman veriyor. Duvarların durumuyla ilgili bir açıklama var. Eski bir ev ve bu bir tür küf. Kesinlikle bu olmalı. Eve vardıklarında Bren'le yüzleşecek ve tadilatın ortasında herkesin yapacağı gibi bir plan yapacaklar.

Aklını kaybetmiyor.

"İyi misin? Eminim önemli bir şey değildir." Bren, bu sözleri söylerken bile dalgın görünüyordu.

Verdiği yanıt ince bir gülümsemedir, ancak dudaklarını kapatmak için gösterdiği çabadan dolayı dudakları kansız kalmıştır. Okulun neden onu değil de onu aradığını sormaz, çünkü mantıklı açıklama, Jude'un formlarında sadece onun bilgilerinin olması gerektiğidir ve onun neden kendi bilgilerini çıkardığını düşünmek istemez.

Birinci sınıfın sınıfı, Elodie'yi her zaman tedirgin eden yapay, plastik bir neşeye sahip. Çok açık, çok aydınlık. Duvarlar bebek

mavisine boyanmış, yerde rengarenk alfabe paspasları var, küçük sıralar takım çalışmasını ve iş birliğini teşvik etmek için gruplar halinde bir araya getirilmiş. Duvar boyunca plastik kutular dolusu kitap ve resim malzemesiyle dolu dolaplar sıralanmış ve okuldan çıkmadan önceki son etkinliklerinden kalan gökkuşağı renkli inşaat kağıtları hâlâ konfeti gibi yerlere saçılmış durumda.

Sınıf şu anda bomboş, sadece Bayan Heather köşedeki büyük masasının arkasında bilgisayarında bir şeyler yazıyor.

Elodie odaya adımını attığı anda göğsünde elektrik çarpmış gibi bir endişe hissetti. *Oğlum nerede? Oğlumu nereye götürdüler* ?

Bren elini hafifçe sıkıyor ve nefes almayı, çenesini gevşetmeyi, Bayan Heather onları yanına çağırdığında yüz ifadesini nötr tutmayı hatırlıyor.

"Merhaba," diyor Bren. "Umarım her şey yolundadır. Ofisten aldığımız mesaj biraz muğlaktı."

"Aman, endişelenmenize gerek yok," diyor Bayan Heather neşeyle. "Ama ikinizin de geldiğine ve verimli bir görüşme yapabileceğimize minnettarım. Sandalyelerim var— Durun, yetişkin boyutunda sandalyelerim var. Sizi minyatür olanlara oturtmayacağım."

"Jude nerede?" Elodie onun sesinin hoş olduğunu düşünüyor ama gülümsemesi iğnelerle delinmiş gibi geliyor.

"Yardımcım onu oyun alanına götürdü," diyor. "Salıncaklarda yalnız başına oynayabildiği için heyecanlı görünüyordu." Onlar için masasının yanına iki sandalye çekiyor.

Renklerle dolu bir odada, puantiyeli hırka, uğböceği küpeleri ve gözlük takan bir kadının önünde böyle korkutucu bir an olmamalıydı, ama Elodie keskin tırnaklarının derisinin altında gezindiği o huzursuzluğu bir türlü atamıyordu. Belki Jude yanlış bir şey yapmıştı, bir çocuğa vurmuştu, birini ısırmıştı ya da kaçmaya çalışmıştı. Bunu kolayca geçiştirebilirdi; açıklamalar uydurmaya alışkındı.

Bayan Heather, masasının arkasına tekrar otururken yüzünde nazik ama endişeli bir ifade vardı.

“Peki, bu neyin nesi?” Bren, Elodie’nin sandalyesinin arkasına kolunu attı, rahat ve sakin bir tavırla, takım elbise ceketini bir kenara bırakmış ama beyaz gömleğinin ütülü kolları kıvrılmış, damarları belirgin ön kolları görünüyordu. Evrak ve kahve kokuyordu ve bu tür durumlarla nasıl başa çıkılacağını bilen, son derece kibar ve kendine güvenen bir profesyonel gibi görünüyordu.

Elodie'nin tek istediği Jude'u kapıp kaçmak.

Bayan Heather, “Jude’un sınıfımdaki ilerlemesi hakkında gerçekçi bir görüşme yapmak istiyorum,” diyor. “Endişelerimi hem müdürümüzle hem de rehber öğretmenimizle paylaştım, ancak bunu daha büyük bir toplantıya taşımadan önce sizinle bire bir görüşme yapmak istedim.”

"Bir şey mi yaptı?" Elodie'nin sesi gergin.

“Sorun daha çok onun yeterince gelişme göstermemesi.” Bayan Heather, uğböceği gözlüklerini dikkatlice düzeltiyor. “Jude, yaşıtlarının çok gerisinde gibi görünüyor. Ek yardıma ihtiyaç duyan çocuklarda bir sorun yok, ancak Jude'a gerekli desteği, bir değerlendirme yapmadan veremem.”

"Değerlendirme mi?" Bren'in gülümsemesi şaşkınlık dolu. "Yani, okuma becerisinin mi?"

Bayan Heather, "Sosyal ve bilişsel gelişimi bir psikolog tarafından değerlendirildi," diye düzeltiyor.

Elodie paniklemeye başlar ve ayağa kalkmaya çalışır, ancak Bren elini dizine koyar. "Bize tam olarak ne yaptığını anlatabilir misin?"

“Mesele onun yaptıkları değil, Bay January. Burada kimse sorun yaşamıyor.” Bayan Heather parmaklarını masasında birbirine kenetledi. “Asıl endişem Jude'un derste geri kalması. Dersleri kavrayamıyor gibi görünüyor ve ödev kağıtlarının üzerine karalamalar yapması daha olası ki…” Tereddüt etti. “Davranışları bazen çok çocukça geliyor diyebiliriz. Biliyorsunuz, okulda hâlâ sık sık kazalar geçiriyor.”

Bren, Elodie'ye hızlıca bir bakış attı ve Elodie'nin çenesi kasıldı. Sık sık yıkanması için kapalı bir poşet içinde kirli pantolonlarla eve

gönderilmesi ve onu almaya geldiğinde acil durum yedek kıyafetlerinin giyilmiş olması büyük bir sorun gibi görünmemişti.

Elodie, "Bizden fazladan kıyafet temin etmemizi istiyorsunuz," diyor.

“Bu yaşta ara sıra böyle davranışlar bekliyoruz, ancak Jude için bu durum haftada birkaç kez oluyor. Özellikle teneffüslerde bir göreve veya oyuna çok odaklanıyor ve durum kontrolünün dışına çıkana kadar bedensel ihtiyaçlarını önceden tahmin edemiyor gibi görünüyor. Bunu duygularında da fark ettim. Birkaç kez sinirlenip yardımcıma veya sınıf arkadaşlarından birine vurdu. Vurma olayını çok ciddiye alıyoruz.”

Elodie, "O daha bir çocuk," diyor. "Çocuklar duygularını kontrol edemezler. Ve bu yıl, ülke değiştirmek gibi büyük sarsıntılar yaşadı."

Bayan Heather, yapmacık gibi görünen nazik bir şekilde başını salladı. "Anlıyorum, Bayan January. Ama o birkaç aydır benim sınıfımda ve durum düzelmedi. Ayrıca bu hafta oldukça hassastı ve okuldan almadan önce birkaç kez ağladı. Sürekli 'Korkutucu' diyor ve neye atıfta bulunduğundan emin değiliz. Acaba evde son zamanlarda büyük bir değişiklik olmuş olabilir mi diye merak ettim."

Elodie'nin kafasında alarm zilleri yankılanıyor ve aklına gelen tek şey, Jude'un mutfak zemininde eriyip giderken, anne babasının intihar haberlerinin telefon ekranında yanıp sönmesini izleyen ciddi bakışları ya da ona bir kaşık dolusu cam yedirmeye zorladığında attığı teselli edilemez çığlıklar. Ya da evin bir aydınlatma armatürüyle ona saplanmaya çalıştığında panik içinde ona koşması. *Duvarlarda korkunç bir şey duydum.* Eğer insanlar soru sormaya, onunla konuşmasını istemeye başlarsa, onu ondan alacaklar. Bundan kurtulamayacak, o da kurtulamayacak; ikisi de asla tam olarak kopmamış kanlı bir göbek bağıyla bağlı. Hala birler. O hala ona kaynaşmış, kalbi onunkinden ayrılmış, ciğerleri sadece o nefes aldığı için şişiyor.

Bu durumu dikkatli bir şekilde ele almalı.

Ama kadının ağzı daha yeni açılmışken Bren sandalyesine yaslanıp, hiç rahatsız olmamış bir ciddiyetle, "Aslında evet. Son

zamanlarda biraz şok geçirdi," dedi.

Elodie'nin göğsünde, üzerine atılıp ağzını kapatma isteği kabarır. Tırnaklarını onun uyluğuna batırır, ama o fark etmez.

“Elodie hamile,” diyor Bren, geniş ve gururlu bir gülümsemeyle; kulaklarında uğuldayan parazitin arasında bu sözlerin anlamını kavraması bir dakika sürüyor. “Jude'a daha yeni söyledi.”

Bayan Heather gülümsüyor. "Tebrikler. Bu çok güzel. Jude'un annesiyle çok yakın olduğunu ve bunun hayatında bir başka sarsıntı gibi geldiğini tahmin ediyorum."

"Alışacaktır," diyor Bren. "Ama evet, sanırım bu yüzden böyle davranıyor. Onunla konuşacağız."

Elodie o kadar büyük bir rahatlama hissetti ki başı döndü. Tabii ki Bren bunun bebekle ilgili olduğunu düşünecekti. Çünkü o hep sadece bebeği düşünüyor.

“Bu haftaki davranışlarını açıklıyor olsa da, diğer davranışlarını ele almıyor.” Bayan Heather, endişeyle kaşlarını çatarak Bren'den Elodie'ye bir bakış attı. “Ayrıca benim dersimde sürekli bunalıyor ve ellerini kulaklarının üzerine koyuyor. Bu bana duyusal aşırı yüklenmeyi düşündürüyor.”

Elodie'nin kalbi hâlâ çok hızlı atıyor ama sesini kontrol altında tutuyor. "Sadece utangaç."

Bu sefer Bayan Heather'ın gülümsemesi zayıf. "Dediğim gibi, Jude'a yardımcı olabilirim. Ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmem gerekiyor ve bunun için bir değerlendirmeye ve muhtemelen bir Bireyselleştirilmiş Eğitim Planına (BEP) ihtiyacı var. Şimdilik ise, bir hafta okuldan izin almasını öneririm."

“Ama…” Elodie gözlerini dikti. “Hayır. Bu adil değil?”

“Sanırım hepimiz Jude için en iyisini istiyoruz.” Bayan Heather gözlüklerini tekrar düzeltiyor ve Elodie bu taze yüzlü, deneyimsiz kadına sinirleniyor. Çocuklar hakkında, Jude hakkında ne *bilebilirdi* ki? “Ayrıca şunu da belirtmeliyim,” diye devam ediyor tereddütle, “üzerinde gördüğüm morlukların miktarı beni endişelendiriyor.”

Elodie'nin boğazı buz gibi olmuştu. Ne demesi gerekiyordu ki? *Aşırı öfke nöbetleri geçiriyor, kendini yerlere vuruyordu.* "Eğer ima

ettiğiniz buysa, oğlumu dövmüyorum."

Bayan Heather sözlerine şöyle başlıyor: "Çocuk Koruma Servisi ile görüşmek için belirli bir protokolümüz var, eğer..."

"Pekala, durun bir dakika." Bren'in yüzünde sinirli bir sertlik belirdi. "Az önce Jude'un davranış sorunları olduğunu söyledin, şimdi de onu dövdüğümüzü mü iddia ediyorsun?"

"Ben kimseyi suçlamıyorum—"

"Bunu deneme." Bren onu sert bir şekilde süzdü. "Eğer iftira davasıyla karşı karşıya kalmak istemiyorsan."

Bu durum beklenen tepkiyi doğuruyor; Bayan Heather gergin görünüyor, kişisel görüşlerini değil, okul politikasını tekrarlıyor, ama Bren çok öfkeli. Elodie ise hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Burada oturup acımasız eleştirilerin sırtında yaralar açmasına daha fazla dayanamaz. Duvar kağıdını yırtmanın etkisinden hala kurtulamamışken, bu durum en kötü kabuslarından birinde boğazından yakalanmak gibi geliyor ona.

Bren sözlerine şöyle devam ediyor: "Jude'u eğitemediğinizi kabul ediyorsunuz ve sonra da bunu *onun* suçu olarak geçiştiriyorsunuz. Ya da, durun, bunun *bizim* suçumuz olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ben bu okulun yeterliliğini sorguluyorum."

"Sorun yok, Bren." Elodie ayağa kalktı, titremesini gizlemek için parmaklarını kıvırdı. "Açıkçası onun burada olmasını isteyip istemediğimden emin değilim."

Bren de ayağa kalktı, Elodie'nin beline elini koyarak onu sandalyelerin etrafından yönlendirdi. "Biraz düşünmek için zamanımız olacak. İletişimde kalalım."

Bayan Heather, gökkuşağı renklerindeki alfabe posterleri ve çocukların karalamalarıyla dolu sanat eserlerinin arasında oldukça küçük kalıyor. "Üzgünüm, bu konuşma kötü geçti. Belki de müdürle bir toplantı yapmalıyız..."

"Dediğim gibi"—Bren, Elodie'yi kapıya doğru yönlendirirken iki parmağıyla umursamaz bir şekilde elini salladı—"sizinle tekrar iletişime geçeceğiz."

Sınıfın dışına çıktılar ve yankılanan boş koridorda ilerlemeye başladılar. Elodie, dişlerinin arasından süzülen buharı daha fazla tutamadı. "Nasıl cüret eder?"

Bren başparmağını şakağına sürdü. "Bu tam bir felaket. Onu dışarı çıkarıp bir şeyler ısmarlayalım ya da benzeri bir şey yapalım. Ofise de ailevi bir mesele yüzünden dışarı çıkmam gerektiğini söyleyeceğim. Aman Tanrım. Onun bize zarar verdiğimizi düşündüğüne inanamıyorum."

"Ona asla zarar vermezdim," diyor öfkeli ve ateşli bir sesle.

* * *

Merdivenlerden yukarı çıkarken ve Bren ön kapının kilidine anahtarı takarken, göğsüne ağır bir korku çöker . Belki içeri girerler ve hiçbir şey yanlış olmaz. Duvarlarda kan izi yok, süt gibi irin sızdıran yaralar yok, yırtılmış deri gibi sarkan duvar kağıdı yok.

Her şey normale dönecek çünkü her şey *normal* . Asıl dağılan o, özenle inşa ettiği dış görünüşündeki ürpertiler yıkıcı bir şekilde parçalanıyor. *Durması* gerekiyor.

Jude, fırından aldığı devasa kurabiyelerle dolu kahverengi bir kağıt torbayı tutarak arkasından koşuyor. Elodie ve Bren arasındaki gerginliğin farkında olmadan, heyecanla parıldıyor; ancak Elodie, Jude'un hâlâ elini tutmadığını, ona bakmadığını fark etmeden edemiyor.

Bunu düzeltebilir. Sadece şuna ihtiyacı var—

Ön kapı ardına kadar açılır ve Bren içeri dalar, ancak aniden durur. "Tamam. Kahretsin."

“Kötü kelime.” Jude, Bren'in uzun bacaklarından sıyrılıp mutfağa doğru koşmaya başladı. “Kurabiyelerim için süt lazım!”

Elodie otomatik pilot modunda arkasından "Kutununu iki elinle tut" diye sesleniyor, ama Bren'in oturma odasına girip yavaşça bir daire çizerek hasarı incelediğini de izliyor.

Biraz mesafe koyup, biraz nefes aldıktan sonra, durumu rasyonel bir şekilde değerlendirebiliyor. Sanki bir kasırga evi yerle bir etmiş, odanın her köşesindeki duvar kağıtlarını yırtmış, duvar kağıtları

sarkık, üzgün diller gibi duruyor. Kendini dengesiz hissediyor, evin bu kadar büyük bir bölümünü tahrip ettiğine şaşırıyor. Nasıl bu kadar *enerji* bulmuştu? Sanki sadece panikle beslenen yıkıcı bir bunalım içinde kalmış gibiydi.

Bren, enkaz karşısında dehşet içinde saçlarını karıştırdı. "Elodie..."

"Ama *bakın* ." Elodie aceleyle oturma odasına girer ve sarkmış bir duvar kağıdı parçasını kenara çeker. "Gördünüz mü? Şuna bakın." Bu sefer lekeleri bulduğu için rahatladığını, anlık bir deliliğe kapılmadığının kanıtı olduğunu itiraf etmez.

Kağıdın arkasında hâlâ koyu, çürümüş kırmızı bir tabaka duruyor, bakır kokusu dilinin ucunu bile yakacak kadar güçlü.

"Bu nedir?" diyor. "Çünkü... kana benziyor."

"Kan değil." Bren yumruğunu ağzına bastırdı ve kadın, sırtındaki her gergin kasında onun stresini görebiliyordu.

"Küf mü acaba?" Ses tonunun ne kadar endişeli olduğundan nefret ediyordu. "Eğer küflü bir evde yaşıyorsak..."

"Ne? Hayır, değil." Ondan uzaklaşarak odadan odaya doğru adımlarla ilerledi. "Ne kadar ödedin ki— Bu duvarları ben bitirdiğimi biliyorsun, değil mi? Bu duvar kağıdının yeni olduğunu da biliyorsun?"

Suçlama çok açık ve barizdi, onun öfkesi ise yanaklarını kızgınlıkla kızartan bir acı gibiydi.

Kollarını kavuşturarak onu takip etti. "Peki ya? Çürüme sorunumuz olduğunu bilmek istemiyor musun?"

"Çürüme değil."

"Çünkü bunu kesinlikle bilmek istiyorum. Her yerde var."

"Bakın, eski evler tıpkı böyledir. Eskiden harcın içine at kılı ve türlü türlü şeyler koyarlardı. Önemli bir şey değil."

"Önemli bir şey değil mi?" Elodie öne doğru fırladı ve sızan kırmızı lekeye işaret etti. "Bu berbat. *Kötü kokuyor* , Bren."

Yakasını çekiştirip düğmelerini açarken kaşları daha da çatıldı. Sıkı çenesi, kesik kesik hareketleri, duvar kağıdının üzerindeki örtüye değil de yırtılmış haline odaklanması—bütün bunlar Elodie'nin içini acı

verici bir şekilde kemiriyordu. Bu, alışık olmadığı bir Bren'di. Onun neşeliliği, bitmek bilmeyen neşeli şakaları ve aptalca gülümsemesi, sınırsız enerjisi hepsi bir kutuya hapsedilmişti.

Çünkü onu neredeyse hiç tanımıyorsun. Evlenip çocuğuna hamile kalmadan önce onu sadece iki ay tanımıştın, o halde onun gerçekte nasıl biri olduğunu nasıl bilebilirsin ki?

"Bu pas rengi eski tuğlalardan kaynaklanıyor," diyor Bren. "Kan değil. Üzerine kimyasal bir temizleyici dökeceğim, tamam mı? Sadece… bir dahaki sefere binlerce dolarlık duvar kağıdını sökmeden önce beni arayın."

"Pekala," diyor kısaca. "Önce bir uzmana götürüp küf olup olmadığını teyit ettirirseniz. Çünkü bizi hasta eden bir evde kalmamızın imkanı yok."

Çaresizlik içinde ellerini havaya kaldırdı. "Kimse hasta değil! Tehlikeli değil. Biraz fazla tepki verdiğinizi düşünmüyor musunuz?"

Arkasını dönüp öfkeyle uzaklaştı.

Mutfakta, yerde şaşırtıcı olmayan bir süt birikintisi ve Jude'u içinde, çorapları ıslanmış, her iki elinde birer kurabiye ve yanakları sincap gibi şişmiş halde bulur. Sütlü karışıklığı görmezden gelerek yanına diz çöker ve onu çekingen bir şekilde kucaklar. Küçük bedeni, kızgın bir küçümsemeyle ondan uzaklaşsa da, Jude buna izin verir. En azından kurabiyeler kaçma isteğini bastırıyor. En azından *yemek yiyor* .

"Evi neden hasar verdin?" diyor.

Ona evin canlı olmadığını söylemesi gerekiyor; lütfen, *lütfen* bunu başkalarının duyabileceği yerlerde söylemeyi bırakması gerekiyor. "Evler hissetmez, bebeğim." Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor. "Okulda olmak korkutucu mu? Sınıfta bu yüzden mi üzülüyorsun? Oradayken anneni istiyor musun?"

"Hayır." Jude kurabiyesinden kocaman bir ısırık daha aldı ve büyük bir konsantrasyonla çiğnedi. "Sadece burada korkutucu." Sonra kırıntılarla kaplı eliyle kadının arkasını işaret etti.

Elodie, Bren'i bekleyerek arkasına döner, ama karşısında duvardan başka kimse yoktur. Jude'a tekrar baktığında, onun kayıtsız

bir konsantrasyonla bir şeyler atıştırdığını görür.

Çığlık atmak, ikiye katlanıp öfkesini kanlar içinde dışa vurmak istiyor ama aklına gelen tek şey Bren'in sadece duvar kağıdıyla ilgilenmesi, evindeki sorunlarla hiç ilgilenmemesi.

Sanki çürümenin orada olduğunu zaten biliyormuş ve onu narin çiçekli duvar kağıdıyla örtmüş gibi, çünkü kimse göremiyorsa sorun da yok demektir.

ON İKİ

Duvarlara duyduğu öfke , keskin ve değişken bir şeye dönüşmüştü; çocuk odasında diz çökmüş, oyuncakları raflarına geri fırlatırken bu öfkenin tadı diline işlemişti. Gece, pencere pervazlarının altına soğuk bir bıçak gibi girmişti – çünkü elbette boşluklar vardı; elbette hala tamir edilmeleri gerekiyordu – ve parmaklarını uyuşturan ve beceriksizleştiren sürekli bir donla içeri doğru tünel açmıştı. Düşünebilmek için Jude'u yatırmak istiyordu ama Jude az önce şeker yüklü kurabiyeler yemişti ve saat dokuzda bile enerji doluydu.

Evet, o sorumlu bir anne. Evet, her şey kontrol altında.

Dişleri o kadar sıkı kenetlenmiş ki kökünden kırılabilirler.

Jude o okula asla geri dönmeyecek. Elodie'nin yanaklarında hâlâ kıpkırmızı bir kızarıklık var ve aklından geçen tek şey, böyle bir öğretmenin ne kadar tehlikeli olduğu.

Oğluna bakılmasını istemiyor; kendisine bakılmasını da istemiyor.

Yüksük büyüklüğündeki peri bebekleri yerlere saçılmış durumda ve o da onları toplayıp eski bir kurabiye kutusuna atıyor, yorgun beynini bunu bir oyuna dönüştürmeye zorlayarak Jude'un yardım etmesini sağlamaya çalışıyor. Ama neden uğraşsın ki? Sonunda ona ters ters bakacak.

Şu anda oyuncak bebek eviyle oynuyor, ellerini çırpıyor ve sonra mobilyaları sadece kendisine mantıklı gelen şekillerde yeniden düzenliyor. Tüm bebekler atılmış durumda ve sadece minik yataklar, porselen tabaklar ve minyatür plastik yiyeceklerle oynuyor.

Onda yanlış bir şey yok. Sadece Jude böyle biri.

Yıpranmış kitapların sayfalarını düzeltirken, *"Tek sorun şu dökülen ev* ," diye düşünüyor.

Elodie, Bren'i duvarlardaki çürümeyi ciddiye almaya zorlamalı, ama önce öfkesinin keskinliğini törpülemeli ki, Bren bir kelime bile söyleyemeden onu ısırmasın. Jude'un öğretmeni suçlamalarda bulunmaya başladığında Bren kesinlikle Elodie'nin tarafında yer almıştı, bu yüzden Elodie'nin yapabileceği en az şey, duvarlar konusunda yalan söylemediğine güvenmek. Burası eski bir ev. Duvarlar su sızdırır. Gerçekten çürüme veya küf olmayabilir. Başka bir şey olabilir...

Başka ne olabilir ki*? Ya zehirliyse?*

Durun. O eski evlerden anlamıyor. Bren anlıyor.

Ona güvenmemesi için hiçbir zaman sebep vermedi.

Kadın ayağa kalktı. "Pekala, bayım, oyuncak evi kapatın ve yatağa girin."

Protesto çığlıkları bekleniyordu, ama bu gece buna pek sabrı yoktu. Jude oyuncak evin arkasına saklandı, ama poposu hala dışarıdaydı. Elodie gözlerini devirdi ve devasa evin iki yarısını kendi başına birleştirmek için diz çöktü. Devasa bir şeydi, ahşabı ağırdı ve en az elli yaşındaydı, belki de daha eski. Gecenin bu saatinde, gerçek duvar kağıdı ve halı parçaları, perdelerden kopan gerçek parçalar ve çatıdan düşen kiremitler, hepsi ürkütücü geliyordu. Sanki evin ana gövdesinden çekilmiş çürük bir diş gibiydi. Parçaları tekrar bir araya getirmek için iyi bir itme gerekiyordu, ama Elodie neredeyse hiç dikkat etmiyordu, bunun yerine iyi bilinen bir düşünce sarmalına odaklanmıştı: kötü bir ebeveyn olduğu, çocuk odasını bile düzgün toplayamadığı, dişlerini fırçalamadığı, çarşaflarını değiştirmediği, hava soğuduğu için onu polar pijamalara zorlamadığı...

Oyuncak evin bir tarafı aniden öne doğru sallanıp parmaklarının üzerine çarptı. Acıya rağmen şaşkınlıkla çığlık atarak küfretti, elini hızla kurtardı ve zonklayan parmaklarını yumruk yaptı.

“Jude! Rahatsızlık verme!” Kadın hızla arkasına döndü, Jude'un arkasında, yatma vaktiyle ilgili kızgın bir şekilde bekliyor olmasını bekliyordu ama Jude orada değildi.

Adam tekrar oyuncak evin arkasına saklanıyor ve kadın boğuk bir kıkırdama duyduğunu sanıyor.

"Anneni incitmeyeceksin." Elini kontrol etti, keskin bir nefes aldı. Morluk kötü olmayacak.

Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacı var.

Oyuncak evin etrafına baykuş gibi, masum bir şekilde bakıyor. "Ben yapmadım."

"Hemen yatağa gir." Kadın ayağa kalktı, adamın sesindeki uyarıyı fark edip ormandaki yatağına kaçmaya karar vermesi onu rahatlatmıştı.

Yatakta sanki uzuvları yumuşak ve elastikmiş gibi, kontrol edilemez, akışkan bir şeymiş gibi kıvranıyor.

Sürekli kıpır kıpır olduğu için onu yatağına yatırmak imkansız hale geliyor, bu yüzden pes ediyor ve onu parmaklarıyla ormandaki oymaları takip etme ritüeline, başparmağını ağzına sokmasına izin veriyor. Mantar şeklindeki gece lambasını gerekenden biraz daha sertçe açıyor. *Ona bir hikaye anlatıyor. Ona sarılıyor. Uyuyana kadar yanında oturuyor. Her ilgili ve dikkatli ebeveyn böyle yapardı.*

Parmakları zonkluyor.

Sanki onun burada olmasını istiyormuş gibi.

Kreşten öfkeyle çıktı, tam kapıyı kapatacakken suçluluk duygusu onu yakaladı. Bir an durdu, bir eliyle kapı çerçevesinin kenarını kavradı, gözlerini bir saniyeliğine kapattı ve derin bir nefes aldı. Eğer o öğretmenin aklını karıştırmasına izin verirse, kendinden şüphe duyma girdabı asla sona ermeyecekti. Buraya taşındıklarından beri Jude'a kötü bir şey olmamıştı. Bir daha hiçbir şeyin ona zarar vermesine *izin* vermeyecekti. O güvende ve sağlıklıydı ve—

Çocuk odasının kapısı öyle bir şiddetle öne doğru açıldı ki, eline çarpmadan önce düşünmeye bile fırsat bulamadı.

Parmaklarında şimşek çakması gibi bir acı patlak verdi, o kadar yoğun ve yakıcıydı ki çığlık atmayı unuttu. Ağır maun kapıya omzunu dayayıp kapıyı geri açarken ciğerlerinden hava fışkırıyordu. Bayılacak gibiydi. Ama her bir kıpkırmızı parmağında davul gibi bir acı

yoğunlaşıyordu. Sıkışmış elini tutarken ve kırık kemik olup olmadığını kontrol ederken dişlerinin arasından bir hıçkırık koptu.

Çocuk odasının kasvetli karanlığında, Jude kendini orman desenli yatağa atar ve battaniyeyi başının üzerine çeker.

Sanki kapıyı kasten kapatıp odanın diğer ucuna koşmuş gibiydi. Hem de kadının eline.

Odadaki her şey tamamen hareketsiz kalıyor, sadece rüzgar pencere camına kış perisi gibi hafifçe vurarak içeri girmek için yalvarıyor.

"Jude," diye hırıldadı Elodie.

Battaniyelerin altından sesi çok kısık geliyor. "Ev yaptı bunu."

Göğsünü parçalayan mide bulandırıcı huzursuzluk hissi, içgüdüsel ve korkunç. Zihninde karanlık, ilkel bir korku çatlıyor ve bir an için ona inanıyor, gerçekliğin mantığı bir kenara bırakmasına rağmen. Ev ondan nefret ediyor. Zaten onu öldürmeye çalışmıştı.

Durun, *durun, DURUN* !

Acıyan eli yumruk oldu, gözlerini sımsıkı kapattı ve bir an ona bağırmak istedi. Ama bir yandan da ışıklar kapalıyken çocuk odasında *bu kadar* hızlı koşamayacağını biliyordu. Oyuncaklar, agresif bir oyunun ardından yaralı askerler gibi yere saçılmıştı ve eğer yataktan kalkıp onu kapıya kadar takip edip kapıyı çarpsaydı, oyuncakların çıtırtısını ve dağılmasını duyardı. Duyardı değil mi?

"Uyu," diyor sert ve alçak sesle.

"Burası çok korkutucu," diye fısıldıyor.

Kadın onu görmezden gelir. "Bir kere bile yataktan kalkarsan pişman olacaksın, genç adam."

Bu sefer, çocuk odasının kapı kolunu sıkıca kavradı ve mandalın tıkırtısını dinleyerek dikkatlice kapattı; keşke bir anahtarı olsaydı da kilitleyebilseydi diye düşündü. Bugünden o kadar bıkmıştı ki, gözyaşlarına boğulmadan ve kendi yıkımının tuzlanmış sularında eriyip gitmeden önce bugünün bitmesini istiyordu.

Mutfakta, eline donmuş bezelyelerle buz koyuyor ve ardından fıstık ezmesi ve eritilmiş çikolatadan oluşan rahatlatıcı bir sandviç yapıyor. Evin derinliklerinde bir yerlerde, Bren'in akülü matkabı tiz bir

vızıltı çıkarıyor, tahta parçalarının yere çarpma sesleri ve vidaların şıkırtısı duyuluyor. Ne tamir ettiğini, hangi odada olduğunu, duvar sorununu çözmeye mi çalıştığını yoksa sadece ondan mı kaçındığını bile bilmiyor.

Sandviçiyle mutfak lavabosuna yaslanmış, Bren'in antika mutfak eşyalarını sergilemek için yerleştirdiği güzel el yapımı rafların altındaki yırtılmış çiçekli duvar kağıdına bakıyor. Bir tereyağı yayma makinesi, bir elma soyacağı, teneke kupalar ve retro bir tartı. Mutfak bugüne kadar güzel görünüyordu.

Gerçekten de her şeyi mahvetti. Ama şimdi bile, ocağın üzerindeki küçük bir ışıkla bile, yırtılmış duvar kağıdına bakıyor ve arkasındaki sıvanın damarlarla dolu, etli bir yüzeye sahip olduğuna yemin ediyor. Kalbi zonkluyor. Bir, iki...

yumuşak

yavaş

ritim ritim ritim

"Hayır." Bunu, aslında hissetmediği bir sakinlikle söylüyor, sonra tabağını lavaboya bırakıp dışarı çıkıyor.

Yorgun ve gergin beyninde ne sorun varsa artık durması gerekiyor.

Sıcak bir duş, göğsünde, ciğerlerinde, karnında kasılan gerginliği hafifletmekte pek işe yaramıyor ve bebeğin stresini emip emmediğini merak etmekten kendini alamıyor. Bu stres onda birikecek, katılaşacak, bozulacak ve kalbinin olması gereken yerde boş bir uçurumla, göz çukurları kaygı solucanlarıyla dolu olarak doğacak. Lavabodan iki avuç dolusu saçını kaybediyor ve omzunda çirkin bir döküntünün başlangıcını görüyor. *Harika. Stres kaynaklı sivilceler.*

Kendine gelmeye kararlı olan kadın, kıvırcık saçlarını düzeltmek, yüzünü nemlendirmek ve bebeğin ağzı çiçeklerle dolana kadar karnına lavanta masajı yapmak için fazladan zaman harcıyor.

Yatağa girdiğinde, kendini yorgan yığınlarının içine sardı, soğuk parmaklarının üzerine sweatshirt'ünü çekti ve sağlam elinde telefonunu tutarken diğer parmaklarının kırık olmadığından emin olmaya çalıştı. Ağrı kesici almıştı. Her şey yoluna girecek.

Alt dudağını ısırarak, telefonunun şarjının sadece %10 kaldığını bildiren bir bildirim gelene kadar ekranı kaydırıyor. Gözleri yorgunluktan yanıyor. Sonunda Bren, kapı çerçevesinin gölgesinde beliriyor, gömleğini çıkarıp ona bir bakış bile atmadan doğrudan banyoya yöneliyor. Ne bekliyordu ki? Evini darmadağın etmişti, oğlu okulda sorun çıkarıyordu ve bununla başa çıkmak zorundaydı.

En azından banyo kapısını açık bırakıyor ki kadın duşta onun siluetini, uzuvlarının ne kadar uzun göründüğünü, kurulanırken ve pijamasını giyerken kalın bir havlunun arkasında kaybolan kaslı uyluklarını izleyebilsin. Pijamasını kalçalarının üzerinde düşük bir şekilde sarkık bırakıyor.

İkisi de kibirli. Bedenlerini seviyorlar, bedenlerinin birbirine nasıl uyduğunu, diğerinin çıplak hallerine bakıp arzuladıkları bir şey gördüğünde hissettikleri ölümsüzlüğü seviyorlar. O, mükemmellikten yontulmuş genç bir tanrı ve güneşten daha güzel. İstediği herkesle birlikte olabilirdi.

Bazen, sessiz ama acımasız bir şekilde, başka hiç kimsenin onu istememesinin bir nedeni olup olmadığını merak eder.

Sakın delirme.

Tesadüfen tanıştılar ve adam ona aşık oldu, olay bu kadar. Kadın sadece başına iyi bir şey gelmesine alışkın değil.

"Onu o okula geri göndermeyeceğim." Sesi yorganın altından boğuk bir şekilde geliyordu.

Bren, banyo kapısının çerçevesine yaslanırken, hâlâ nemli olan saçlarını parmak boğumlarıyla karıştırdı. Arkasında, buhar aynaları buğulandırıyordu. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim. Ama Katolik okula gitmediğimiz sürece Farrows'taki tek ilkokul burası."

“Özel bir anaokulu var.” Elodie telefonunun ekranını çeviriyor ve çocuk gelip telefonu elinden alıp okuyor.

Kafası karışmış bir şekilde alaycı bir ifadeyle, "Ama o altı yaşında. Bu üç ve dört yaşındakiler için." dedi.

"Bunu bilmelerine gerek yok." Bunu dikkatlice, ona tam olarak bakmadan söylüyor. Morarmış eli battaniyelerin üzerinde duruyor,

zonklaması şiddetli ama artık kontrol altında ve o bu konuda yorum yapmamış, hatta çığlığını duyduğundan bile bahsetmemişti.

Onun sessizliği, odanın kenarlarına doğru çekilen gölgelere karışıyor; öyle yabancı bir soğukluk ki, kadın bu soğukluğun şekline nasıl uyum sağlayacağını bilemiyor.

"Öğretmenini duydun." Sesi alçak ve sakin kalıyor. "Çocuk gibi davranıyor. Çok küçük bir şey Bren, dört yaşında olduğunu söylesem kimse şaşırmaz bile, davranışları da o yaşa *uygun* ."

"Bu nasıl bir çözüm oluyor?" Bren ona dik dik bakıyor. "Onunla ilgili ne oluyorsa onunla başa çıkmalıyız, örtbas etmemeliyiz. Ayrıca, dur bir dakika. İnsanlara dört yaşında olduğunu mu söyleyeceksin?"

Son kısmı görmezden gelerek, öfkesini sert bir şekilde ona geri püskürttü. "Ha, tıpkı duvarlarımızdaki çürümeyi 'nasıl hallettiğin' gibi mi?"

Ona sert bir bakış attı, başını aniden salladı ve yatağın kendi tarafına geçti. İlk defa, dört direkli yataklarının devasa boyutu lüks hissi vermiyordu; ikisinin de geçmek için çaba göstermediği bir çöl gibiydi. Sırtını ona dönmüş, eski antika saatiyle uğraşıyordu.

"İkiyüzlü olma," diyor. "Benimle olmaz."

"Belki onu bir çocuk psikoloğuna götürmeliyiz."

Elodie, battaniye ve yastıklardan oluşan rahat yuvası dağılmış halde, birden doğrulup oturuyor. "Bu da ne?"

Bren, gözünün kenarına başparmağıyla dokunarak, "Bazı cevaplar alabiliriz," dedi.

"Onu alacaklar." Öfke geri döndü, titreyen dilinde erimiş gibiydi. "Onu *benden* alacaklar. Bunu nasıl *düşünebilirsin* ki—"

Yatağa geriye doğru yığıldı ve elini ona doğru uzattı. Kadın hızla elini çekti. "Elodie, onu bizden almayacaklar. Bunu neden düşünüyorsun ki? Özel ihtiyaçları olan çocuklar var işte." Ocak ailesinin dünyasında çocuklar güzel, cesur ve kusursuz doğduğu için, daha önce hiç çözmek zorunda kalmadığı kelimeleri bulmakta zorlandı. "Kimse bunu ona senin *yaptığını* düşünmüyor."

Yaralı eli yumruk haline geldi, acı yeniden alevlendi. Çığlık atmak istiyor.

Bren sözlerine şöyle devam ediyor: "Bebek gelmeden önce onu kontrol altına almamız gerekiyor. Bebek onu sinirlendirdiğinde ve ona karşı öfke patlamaları yaşadığında ne olacak?"

“Ya da ondan odasını vermesini istediğinizde—”

"İsa aşkına, bir şey talep etmiyorum! Ama büyük bir yatağa geçmesi gerekiyor."

"Ya da," diyor nefes nefese, öfkeyle, "ona daha fazla zaman veririz. Onu tekrar anaokuluna göndeririz. İnsanlara dört yaşında olduğunu söyleriz. Daha az baskı altında olur ve bu *ona yardımcı* olur. Korkuyor. Çok küçük, Bren."

“Evet, ama bu konuda da pek yardımcı olmuyorsunuz, değil mi? Gerçek yemek yemesi ve bu öfke nöbetlerine göz yummaması gerekiyor. Bir psikolog yardımcı olabilir—”

“Hayır.” İlkel bir hale bürünmüştü, dişleri sivriydi. “Hiçbir berbat doktor onun kafasını kurcalayıp, patolojik teşhis koyup, bana *bozuk* olduğunu söylemeyecek. Sadece daha fazla zamana ihtiyacı var. Ona dört yaşında olduğuna inandıracağım.”

O, Jude'a kimse dokunmadan, onunla konuşmadan, göğsünü açıp içindeki tüm korkunç şeyleri acımasız parmaklarıyla bağırsaklarından çekip çıkarmadan önce boğazlarını parçalayacak. Kimse bilmemeli.

O daha çok küçük. O *onun bebeği* .

Bren ona doğru döndü ve yüzündeki soğuk, rahatsız edici ifade, onun en savunmasız korkularını tetikledi.

"Aklın yerinde değilmiş gibi konuşuyorsun."

"Siktir git," diye çıkıştı.

"Ya da belki de sürekli olarak öneride bulunan herkese saldırmak yerine bir saniyeliğine de olsa dinleseniz iyi olur..."

"Bu, çocuğum için elimden gelenin *en iyisini* yapmadığım anlamına mı geliyor?"

"Ben öyle bir şey söylemedim bile!" Kulakları kıpkırmızı oldu, çenesindeki kaslar *tehlike* çığlığı atarcasına kasıldı.

Umurunda değil. Sesi yükseliyor, öfke boğucu bir güç gibi kelimelerini alt üst ediyor ve onları kızgın bir şeyle dolduruyor. "Bana

güvenmiyorsunuz. Kendimi kurtarabilecek, zeki ya da uzaktan yakından bile olsa yetenekli olduğumu düşünmüyorsunuz."

Gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi, dokunulduğunda yakacak erimiş bir öfke. "Kendini ya da Jude'u kurtaramadın ve bunu çok iyi biliyorsun. Her şeyin kontrol altında olduğunu söyleme, çünkü değildi."

" *Beni kurtarmana* ihtiyacım yoktu."

"Öyle *yaptın* ." Bu bir hırıltı. "O zaman da bana ihtiyacın vardı, şimdi de var, o yüzden bir anlığına da olsa bensiz *hiçbir şeyin* olmadığını hatırla."

Ona vurabilirdi. Morarmış eli kalktı, ama içinde hiçbir enerji yoktu ve adam bileğini kavradığında, çelik gibi sert ve acımasızdı. Kendini ona atmak, kesmek ve kesilmek, saf bir intikam zevkiyle kan kaybetmek istiyordu. Öfkesi dipsiz bir kuyu gibiydi ve onu serbest bırakmak, onun önünde asla izin vermediği bir şekilde öfkelenmek istiyordu.

Ama aslında kızgın olması gerekmiyor. O, tatlı Elodie January; narin, sessiz ve içine kapanık, porselen gibi sağlam yüzünde hiçbir çatlak izi yok.

Bren, kadının üzerindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Sen deli gibi davranmaya devam etmedikçe kimse onu senden alamaz. Sakin ol. Sakın beni bunu senin hoşuna gitmeyecek şekilde düzeltmeye zorlama."

"Öyleyse onu anaokuluna göndereyim!"

"Pekala! Kahretsin. *Pekala.* Ama onu kaydettireceğim. Evrak işlerini ben halledeceğim, böylece sen batırma. Karşılığında da onunla ilgilenmeme izin vereceksin. Belli ki sen yapamıyorsun, o yüzden ben yapacağım. Ve"—sesi paslı ve kaba bir hal alıyor—"bana güveneceksin. Benimle savaşmayı bırak. Evimi yıkmayı bırak."

"Beni bir daha tehdit edersen," diye fısıldıyor, "seni öldürürüm."

Onu kendine doğru çekiyor ve kadın çığlık atıyor. Adamın ağzı kadının ağzına çok yakın. "O zaman bu kadar histerik davranmayı bırak."

Çenesinin açısı asil, neredeyse kibirli ve boşta kalan elini kaldırıp adamın boğazını kavrıyor. Teni çok soğuk, adamınki ise fırın gibi.

"Ya hayır dersem?"

"Hayır demeyeceksin," diyor.

Onu yastıklara doğru itiyor ve adam kolayca yere yığılıyor, bileğindeki tutuşu gevşiyor, sadece kalçalarından tutabilmek için, kadın onun üzerine otururken. Onu öptüğünde, dişleri birbirine çarparken öfkeden başka bir şey yok, adam ağzına takdir dolu ve aç bir şeyler fısıldıyor ve sonra saçlarından bir tutam alıyor. Çok sıkı, çok sert. Aralarındaki her şey kesilmiş cam ve siyah buz gibi, ve kadın onu seviyor, *ondan nefret ediyor* , pijamasını aşağı çekip onu inlettirirken. Öfkesi çoktan aşık bir arzuya dönüşüyor ve kadın bunun hoşuna gittiğini biliyor. Kadın vahşileştiğinde. Ağzında kan. Isırdığı yerlerde morluklar oluşuyor.

“Şunu bil,” diyor. “Onu her zaman senden daha çok seveceğim.”

“Ah, biliyorum.”

Bren, onu itip üzerinden atarken nefes nefese kalmış, sonra da pozisyonları tersine dönecek şekilde yuvarlanıyor. Bu sefer o onun üzerinde, ağırlığı boğucu, çılgınlaştırıcı, bağımlılık yapıcı.

"Kavga ettiğimizde hep böyle yapıyorsun," diye fısıldadı boynuna. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Tartışmalar illa seksle sonuçlanmak zorunda değil."

Ama onun hâlâ kendisini istediğini bilmesi gerekiyor.

"Seni bırakmayacağım," diyor. "Dayanamazdım. *Sana ihtiyacım var* ."

O, istenmeye ihtiyaç duyuyor. Ona dokunulmaya ihtiyaç duyuyor. Buna ihtiyacı var.

Önce tişörtünü, sonra eşofmanını çıkarıyor, öpüşleri daha da telaşlı bir hal alıyor. Kadın, adamın göğsüne dalmak, tırnaklarıyla et yığınlarını ve sızan organları oyup, içine girebileceği kadar yer açmak istiyor.

Aralarındaki mücadeleden geriye hiçbir şey kalmadığında—yakıcı sıcaklık ve doymak bilmez açlık yerini yalnızca şehvete bıraktığında—artık aşık olduğunu hissetmeyi bırakıyor.

O yeniden sakinleşti. Kontrol onda.

"Seni o kadar çok seviyorum ki dayanamıyorum." Sesindeki acı dolu titreme onu heyecanlandırıyor. "Bana ihtiyacın olduğunu söyle."

Yüzünü terli boynunun kıvrımına bastırdı, kısık ve iniltili bir sesle, "Sana ihtiyacım var." dedi.

"Bu ev senin için." O her yerde; o her şey. "Bu ev sensin."

Onu öperken, uzaktan da olsa, onun ne demek istediğini anlamadığını düşünüyor.

6 YEARS AGO

Yeni doğan bebeklerin zorlu olması beklenir , ama o hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

O coşku dalgası baş döndürücü, ezici, sarhoş edici. O da bu coşkudan sarhoş olmuş, başı dönmüş, yanakları sürekli ağrıyor çünkü onu kucağına alıp pembe, dişsiz esnemelerini izlerken gülümsemeyi bırakamıyor. Yeni doğmuş bir bebeğin ağlamalarında çok hassas bir şey var. Bulanık gözlerinde hiçbir yargılama veya küçümseme yok. Onun tek istediği ona yapışmak, ona sahip olmak, bir saniye bile onu terk etmesine izin vermemek.

Annelerin bebekleriyle geçirdikleri ilk günlerden bahsettiklerini duyduğunda, kendilerini bir inek gibi hissettiklerini söylüyorlar. Gözyaşları, kan ve süt sızdırırken, uykularını kaybederken ve doğumdan önceki hallerini unuturken bitkin ve tükenmiş haldeler.

Ama Elodie bu duyguya, ona, tamamen ve yeri doldurulamaz bir şekilde istenme duygusuna bağımlı.

Sadece babası ona karşı belirsiz ilgi gösterilerinde bulunuyor; hem kendisinin hem de Jude'un muayene edilmesi için onu hastaneye götürüyor ve daha sonra odasına minik tulumlar, bezler ve emzikler dolu bir çanta getiriyor.

"Garajı senin için temizleyeceğim." Sesi son günlerde cansız bir mırıltıdan ibaret ve ne ona ne de bebeğe bakmıyor. "Küçük bir buzdolabı ve mikrodalga fırın koyabiliriz, bir de şu eski çift kişilik yatak var… eğer ekstra alana ihtiyacın olursa tabii."

"Tamam," diyor, ama Jude'un ağlamasını dinlemek zorunda kalmamak için mi böyle yaptığını merak etmekten de kendini

alamıyor. “Onu kucağına almak ister misin?”

Ama babası çoktan ayrılıyordu, başı öne eğik, omuzları çökmüş ve hafifçe irkilmesi, onu duyduğunun tek göstergesiydi. Bu teklif yine de beklediğinden fazlaydı ve üst kattan gelen izolasyon pek bir fark yaratmayacaktı.

Anne ve babası onu uzun zamandır görmezden geliyor.

O sekiz yaşındayken iki yaşındaki erkek kardeşi vefat etmişti; anne ve babası da tıpkı dişlileri kırılmış, mekanik oyuncaklar gibi durmuştu. Onu seviyorlardı, sadece onu. En azından ona hep öyle gelmişti.

Anne ve babası her zaman uzun saatler çalışırken, Elodie kreşlere, ardından da anaokullarına gönderiliyordu; her zaman diğer muhtaç, pasaklı, mızmız çocuklarla dolu odalarda yabancılar tarafından bakılıyordu. Ama küçük erkek kardeşi doğunca, annesi onunla evde kalmak için işini bıraktı; bu durum altı yaşındaki Elodie'yi çok sevindirdi—sonunda annesine kavuşacaktı. Ama elbette, bebek tüm ilgiyi üzerine çekti. Anne ve babası başını okşadı, ona "bu kadar yapışkan olmak için çok büyüksün" dediler ve sonra onu evden çıkarmak için bale kursuna yazdırdılar.

Sinirleri bozuk, gergin annesi aynı anda sadece bir çocuğa bakacak enerjiye sahipti ve bu çocuk asla Elodie olmayacaktı.

Altı yaşındaki Elodie, okuldan veya bale dersinden en son alınan kişi olmanın ne demek olduğunu biliyordu; annesi yemek yapamayacak kadar yorgun olduğu için eve geldiğinde kendine fıstık ezmeli sandviç yapmayı biliyordu; odasında oyuncak ayılarıyla yalnız başına oynamayı biliyordu. Kimseyi rahatsız etmemek için sessiz kalmayı biliyordu.

O hâlâ sessiz, küf kokan, çatlak beton zemini yağlı su birikintileriyle lekelenmiş bu garajda. Evleri iki katlı, oturma alanı üst katta, garaj ise alt kattaki tek kapalı alan. Eski püskü ikinci el bir kanepe, yerde duran büyük yatak ve eski televizyona rağmen, zar zor yaşanabilir bir yer. Soğuk, sert betondan amansızca yükseliyor. Jude'u yıkamayı deneyebilecekleri tek yer çamaşır lavabosu.

Ama o, geceleri onun feryatları arasında, ağzı göğsünü ararken, minik yumrukları çıplak tenine kenetlenirken, sıcaklığı onunkiyle birleşip tek bir anne-çocuk, tek bir kalp atışı gibi birbirine dolanırken hissettiği kadar sevilmemişti. Burnunu onun yumuşak saçlarına bastırıp onu içine çekiyor. Onun her şeyden önemli olduğunu hissediyor.

Kimse ona okulu bitirmesini veya iş aramasını önermiyor, ancak Jude kendine gelmeye, oturmayı ve sonra emeklemeyi öğrenmeye başlayınca, o da plan yapmaya başlıyor. Onu bir saniye bile bırakmak istemiyor, ama bu garajdan daha fazlasına ihtiyacı var. Sadece kendisi ve Jude için, güzel bir ev istiyor.

Devlet yardımına başvurmak, onu çok genç ve yetersiz görüp Jude'u elinden alacakları ihtimali yüzünden endişelendiriyor; bu yüzden Jude on sekiz aylıkken tekrar dans etmeye başlıyor. Adanmışlık, Elodie için kolay bir şey. Parmaklarını saplantısına batırıyor ve parmaklarının arasından ıslak ve kanlı bir şekilde sızana kadar sıkıyor. Karnı inceliyor, kasları tekrar geriliyor, vücudu esnek ve zarif bir şekilde kıvrılıyor.

Sütü kesildi.

Jude öfkeleniyor.

İsyankarlık mantıklı: Ne istediğinin şeklini öğreniyor; bir birey oluyor ve iletişim kurmayı öğreniyor. Ama o, neden birdenbire düşman haline geldiğini anlamıyor. Eğer onu oyuncaklarla oynarken kucağına alıp akşam yemeği için mama sandalyesine bağlarsa, çığlıkları felaket oluyor. Eğer onu yıkamaya çalışırsa, vurulacak, tırmalanacak ve ısırılacak. Eğer onu oyun parkına götürürse, onu oradan uzaklaştırmanın tek yolu, onu öyle bir öfkeyle salıncaklardan sürüklemek ki, diğer ebeveynler ona bir kaçırıcıymış gibi bakıyor. Neredeyse iki yaşında, bu yüzden bu normal. Normal olmak zorunda.

İkinci el eşya satan bir dükkandan bulduğu bebek taşıma askısına bebeği yerleştirip eski dans stüdyosuna doğru yürüyor. Verity eski bir aile dostu ve Elodie'ye altı yaşından beri bale öğretiyor; eğer biri yardım etmek isteyecekse, o da Verity olacaktır.

Verity'nin ofisinde durmak artık farklı hissettiriyor. Elodie'nin göğüs kafesinin ardında yetişkin bir özgüven kıvrılıyor ve annelik onu değiştirmiş durumda. Daha fazla dişi var.

"En küçük sınıfa ders vermen için seni işe alabilirim," diyor Verity. "Biliyorsun seni çok seviyorum tatlım, derslere gelmeyi bıraktığında kalbim kırılmıştı. Belki akşamları özel dersler alıp sertifikalarını tamamlayabiliriz." Verity'nin ellerinde şimdi bir titreme var, Jude'a sevgiyle bakarken yumuşak, cam gibi gözlerinde yaşlılık ifadesi beliriyor. "Çocuk bakıcınız var mı?"

"Bir yolunu bulurum," diyor Elodie.

Nasıl olduğunu bilmiyor. Jude'la ilgili kaygı, birinin ağzının köşesine kör bir soyma bıçağı dayayıp yavaş yavaş testere gibi kesmeye başlaması, eti paramparça ve kıyılmış halde bırakması gibi geliyor. Hala umutsuzca emmeye çalışırken süt dişleriyle ısırması, küçük yumruklarıyla vurması, küçük bedeni kasılana kadar çığlık atması ve nefes almadığından korkması her seferinde canını yakıyor. Henüz *"Anne"* demiyor, alkışlamıyor, oyuncak arabalarının tekerleklerini döndürüyor ama onlarla oynamıyor.

Daha fazla alana sahip olduklarında her şey mükemmel olacak, *diye* kendi kendine şiddetle söylüyor.

Tek planı, Jude'u öğleden sonraki uykusu için garaja yatırmak, bebek telsizini yukarıdaki annesine bırakmak ve ardından birkaç saatliğine bale dersi vermek için aceleyle oraya gitmektir. Ancak Elodie, annesinin eline bir biberon mama ve bez tutuşturmaya çalışırken annesinin yüzünde kayıtsız bir ilgisizlikten başka bir şey yoktur ve Elodie içten içe bunun işe yaramayacağını bilir. Neredeyse iki yıl geçti ve annesi Jude'a bir bakış bile atmıyor.

Bunu *istememeli* miydi? Onu kucağına almak, kaybettiği küçük çocuğuyla yeniden bir şans yakalamış gibi kalbini coşturmamalı mıydı?

Elodie, annesinin ona bakmak zorunda kalması için televizyonun önünde duruyor, Jude da kucağında huysuzlanıyor. "Lütfen? Bu işe çok ihtiyacım var. Biliyorum, sen ve babam bana biraz para veriyorsunuz ama o çok fazla bez tüketiyor." Şimdi gevelemeye

başladı ama duramıyor. Annesinin onu dinlemesini, onu *görmesini* çok istiyor. "Ve çok büyüyor. Yakında beşiğinden çıkacak ve daha iyi bir bebek arabasına ihtiyacım olacak. Onun için fazla bir şey yapmanıza gerek kalmayacak, söz veriyorum. Ayrıca, sence de çok benziyor değil mi—"

Annesi, bir ağustos böceğinin kabuğundan çıkması gibi uzanma koltuğundan fırladı ve Elodie'nin mümkün olduğunu düşünmediği bir hızla onun karşısına çıktı.

Elodie'nin yüzüne sert bir tokat atar.

Teninde bembeyaz, yakıcı bir acı uğultusu beliriyor, ağzını sıkıca kapatırken gözleri yaşlarla doluyor. Jude kollarında hareketsiz kalıyor, küçük, yapışkan yumruklarıyla onu sıkıca kavrıyor ve böylesine bir şiddetin şokuyla titreyerek gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bakıyor.

Acı verici bir hayal kırıklığı Elodie'nin boğazını sıktı.

Annesi titriyor, dudakları bembeyaz olmuş. "Sakın yapma."

Elodie, yanağında daha sonra morluğa dönüşecek olan o yakıcı ateşi görmezden gelmek ve ağzını düz bir çizgi halinde tutmak için tüm gücünü kullanıyor. Hiçbir şey söylemiyor, sadece annesi koltuğuna yaslanıp sessizce ağlamaya başlarken o da hızla mutfağa gidiyor.

Mutfakta, Elodie, anne babasının reçeteli ilaçlarını sakladığı çekmecede bir şeyler arıyor. Uyku haplarını cebine atmak kolay. Güvenli bir şekilde garajına döndüğünde, Elodie yanağına buz koyuyor, sonra bir uyku hapının yarısını ezip sütüne karıştırıyor. Huysuzlanıyor, ama Elodie onu yeni doğmuş bir bebek pozisyonuna getirip sallıyor ve mırıldanıyor, ta ki tüm şişeyi içene kadar. Gözleri gece yarısı gibi kararmış havuzlar gibi, ona açgözlü bir sevgiyle bakıyor ve Elodie bunu görünce rahatlayarak ağlıyor. Şişmiş yanağını minik elleriyle okşuyor, sonra da küpesiyle, dudaklarıyla, kirpikleriyle oynamaya başlıyor. Bu anda, Elodie sonsuz, ona olan sevgisi evreni doldurabilecek bir okyanus gibi.

Öğleden sonra ders vermek çok kolay. Morarmaya başlayan yanağına makyaj yapıyor ve sanki hiç dans dersini kaçırmamış gibi

minik okul öncesi çocuklarıyla bale pozisyonlarını tekrarlıyor. Jude bebek arabasına bağlanmış, köşede uyuyor. Herkes onun ne kadar iyi bir bebek olduğunu, ne kadar iyi uyuduğunu söylüyor.

Ne kadar iyi bir anne.

ON ÜÇ

" Hadi bir oyun oynayalım," diye fısıldıyor.

Olayları en iyi böyle anlıyor. Bir kavramı elinden düşürmeden, kontrolden çıkmadan, anlamadığı için hıçkıra hıçkıra yere yığılıp ağlamadan kavrayabilmesinin tek yolu bu. Anlamıyor, *anlamıyor* ve bu onu korkutuyor.

Bazen her şeyin ona verdiği acıyı görünce bunun kendisini de mahvedeceğini düşünüyor. Dayanamıyor, kalbi göğsünde paramparça olmuş bir halde ve tek istediği, onun koruyucu intikam meleği gibi etrafına kıvrılıp sarılmak.

Anneler çocukları için ölmeye hazır olmalıydı, ama o yalnız ölemezdi; son nefeslerini birlikte verirken onu sıkıca göğsüne bastıracaktı. Alınları birbirine değecek şekilde gömüleceklerdi, ilk toprak kürekleri çıplak, bembeyaz kemiklerine değdiğinde elleri sonsuza dek onun minik yüzünü kucaklayacaktı.

Bren, oğlunu ne kadar çok sevdiğini asla anlayamayacak; anlamasına da ihtiyacı yok.

O sadece Jude'un güvende olmasını istiyor.

O, onu güvende tutacak.

Bu hafta Jude okuldan uzak olduğu için planı şu: ikisi gün boyunca yalnız kalacak, annesinin parmakları oğlunun kafasının içine sızmanın ve beynini ısıtılmış kil gibi yeniden şekillendirmenin yollarını bulacak. Oğlu için en iyisini yapıyor.

"Kırmızı Rover, Kırmızı Rover, sesleniyorum…" Annesi, dört yaşındaki çocuğunun odasının ortasında, her şeyin kutusundan çıkarılmış ve raflardan çekilmiş, karmakarışık bir oyuncak girdabının

içinde oturuyor; çocuk kendi dünyasını kuruyor. “Dört yaşında küçük erkek çocukları.”

Oyun normalde iki kişi için uygun değil, ama o kuralları kendine uyacak şekilde değiştiriyor.

Kaşlarını şaşkınlıkla çatarak yukarı baktı. "Altı yaşındayım."

“Altı *yaşına gireceğin* için çok heyecanlısın,” diyor. “Ama önce beş yaşına, *sonra da* altı yaşına girmen gerekiyor. Doğum günün için ne yapacağımızı biliyor musun?”

Kaşlarını daha da çattı. "Ne?"

“Şimdiye kadar yapılmış en büyük pastayı yapacağız. Çikolatalı kreması ve bolca şekerlemesi olacak; kasesini yalayabilirsin.” Bu, oldukça cezbedici bir vaat çünkü o her zaman doğum günü kutlamalarını tek bir kekle sınırlandırır, onun aşırı heyecanının bir krize dönüşmesini kaldıramayacak kadar yorgundur. “Gel de ne hazırladığımı gör.”

Elinde bir sürü oyuncak tren tutarak onu tedirgin bir şekilde izliyor. Üzerinde sadece iç çamaşırı, çorap ve ayıcık desenli bir kazak var ve o an çok genç görünüyor.

Sırtının arkasından bir paket çikolata parçası çıkarıyor. "Bu ödül Kırmızı Rover yarışmasının kazananı için, ama sanırım o benim çünkü dört yaşında bir çocuk gelmedi."

Jude biraz homurdanır, bir adım ileri atar, sonra duraksar. O kadar şaşkın görünmektedir ki, onu kucaklayıp teselli edici sözlerle boğmak ister ama bunun yerine ağzına çikolata parçaları atar. Bu onu ikna eder. Koşarak yanına gelir ve alnı çenesine değecek kadar sert bir şekilde kucağına atılır. Acı, gözlerinin önünde bembeyaz bir çizgi gibi belirirken, bir çığlık atmamak için kendini zor tutar. Bunu kasten yapmamıştır. Sakin kalması gerekir.

Kirli parmakları çikolata paketinin içinde. "Ben kazandım!"

Paketi onun ulaşamayacağı bir yere tutuyor. "Yaşının her yılı için bir tane alabilirsin. Kaç tane?"

Kolundan çekiştiriyor, ağzı tıpkı bir yavru kuş gibi açık. "Altı."

“Hayır, bu doğru değil. Annem senin kaç yaşında olduğunu söylemişti?”

Sessizlik uzun sürer. Başını yukarı kaldırır ve kadın, onun güzel, dipsiz gözlerine bu nadir bakışı atarken, zonklayan çenesini unutur. Gözleri minik yüzünde kocaman görünür ve o an porselenden yapılmış gibi durur; koyu kıvırcık saçları karmakarışık, yanakları ise atıştırmalıktan kalan reçelle yapış yapıştır.

Buruşmuş burnunun ucunu öper.

"Dört mü?" diye fısıldadı.

Ona çikolata veriyor.

★ ★ ★

Bundan sonra her şey yerli yerine oturuyor; onun nazik ama tutarlı yönlendirmeleri, tüm odağı onun yaşını yeniden şekillendirmeye odaklanmış durumda. Bu onu kurtaracak, onu kurtaracak, ona kendini bulması için zaman verecek ve ona da onu daha iyi bir anne olarak yetiştirmesi için zaman tanıyacak.

Akşam yemeğinde dört tavuk nugget.

Yatmadan önce dört hikaye.

Mağazadan dört yeni oyuncak seçtim.

Dört yaşında olup oyun parkına gitmek isteyen bir çocuk var mı? Dört yaşında olup yastıklardan kale yapmak isteyen bir çocuk var mı? Dört yaşında olup oyun oynamak isteyen bir çocuk var mı?

Perşembe gününe gelindiğinde, günün her dakikasını onunla geçirmekten bitkin düşmüştür. Enerjisi, parlak ve şiddetli bir şekilde yanan bir yangın gibidir ve evin içinde kanunsuz ve durdurulamaz bir şekilde ortalığı kasıp kavurur. Okuldan kaçmaktan çok mutludur. Her oyun oynanmalı, çocuk odasındaki her oyuncak alt üst edilmelidir.

Genellikle tek başına oynamakta iyidir, blokları üst üste dizmek ve tahta hayvanları sıralamak gibi tekrarlayan hareketler yapar, ama onun kendisine ilgi gösterme ve onu memnun etme ihtiyacını, yaptığı tüm yanlışları telafi etme isteğini hissetmeli, çünkü onun tüm dikkatini istiyor. Her şeyini. Hayır diyemez, özellikle de onu itmek yerine isteme gibi nadir bir ruh halindeyken.

Kapının eline çarpmasından oluşan morluklar benekli sarıya dönmüştü, yine de parmaklarını yavaş ve nazik bir şekilde kıvırıyordu.

Çok fazla düşünmek yardımcı olmuyordu, ama Jude sürekli peşindeyken olayı aklından çıkaramıyordu. Acaba bir daha böyle bir şey yapacak mı diye merak ediyordu.

Acaba bunu en başından beri o mu yaptı diye merak ediyorum.

Tabii ki öyle yaptı; bu nefret dolu evle ilgili o sarmal, sefil düşüncelere inanmak istemediği sürece, başka hiçbir açıklama yok.

Elodie avuçlarını sertçe gözlerine bastırdı, çılgınca hareket eden gözbebeklerinin kıvrımlarını hissetti. *Durdur bunu.* Ne kadar da hayalperest olabilir ki?

Odak noktası Jude'a, çamaşırlara, market alışverişine, temizliğe, geceleri uyumaya çalışmaya; çürüyen karanlıkta yatıp, gölgelerin isli dillerini tavanda gezdirmesini izlemekten, menteşelerin gıcırdamasını ve duvarların içindeki tırnakların *tıkır tıkır sesini* dinlemekten başka bir şey değil. Bren uyanıp onu kucaklayana kadar onun uyuyan bedenine sarılmaktan başka bir şey yapamıyor.

"Seni hallettim..." diye mırıldandıktan sonra, huzurlu ve kaygısız bir uykuya daldı.

Peki ne yapacak? Ona bir şeyler duyduğunu mu söyleyecek? O kadar da saf değil; duvar kağıdını yırttıktan sonra bunun nasıl duyulacağını biliyor.

O, aklını yitirmiş bir kadın değil.

Geçen haftaki acımasız kavgalarının şiddetine, kemikleri kırıp iliklerine dillerini daldırmalarına ve birbirlerinin delik deşik olmuş kenarlarına öfkeyle bakmalarına rağmen, Bren sanki hiçbir şey olmamış gibi toparlandı. Kinler, yıpranmış iplere bağlı kağıt balonlar gibidir ve yeni bir gün doğar doğmaz hemen bırakır. Cana yakın gülümsemelerine ve neşeli şakalarına geri döndü, bağlılığı engin, çünkü o onun tanrıçası, aşkı, karısı.

O çok yakışıklı, doyumsuz, her gece onu istiyor. Vücuduna tapınmanın verdiği heyecan hiç bitmiyor ve ağzını, karnını, bacaklarının arasını öperken son derece saygılı davranıyor. Ona duyduğu açlık, doldurulamayan, bir galaksiyi yerle bir edebilecek kadar derin, sonsuz bir boşluk ve kadın onun tarafından tamamen yutulmuş gibi hissediyor.

Yorgunluk onu ele geçirmişti. İkisini birden idare edemiyordu; gün boyu Jude'la, gece boyu da Bren'le ilgilenemiyordu. Ama bu, her zaman arzuladığı şeydi.

Böylesine doyumsuz, ölçülemez bir yoğunlukla istenmek, beslemek ve beslenmek.

O kazanıyor.

O, aklını tamamen kaybetmiş.

Pazar akşamı, uykuya dalmak üzere olduğunu ve herkesin tost yiyeceğini çok iyi bilmesine rağmen, akşam yemeğini planlamak niyetiyle devasa dört direkli yataklarına kıvrılıyor. Soğuk bir rüzgar Farrows'un her köşesine sızmış, evin her oyuğuna ve boşluğuna girmiş, buz tutmuş bir misafir gibi yerleşmişti. Şu anda onunla birlikte yatakta, sırtına bastırılmış ve ensesinde parmaklarını gezdiren soğukluk. Yorganı başının üzerine çekmek isterdi, ancak Jude engel oluyordu; minik bir çay takımı kuruyor ve karnının hafif tümseğine yerleştirmekle meşguldü. Hareketsiz yatmak, onun oynamasına izin vermek ve bunun yeni bebeği kabullenme şekli olmasını ummak önemliydi.

Jude, "Dokuz, doksan, dokuz çiçek," diye mırıldanıyor, kızın hiç dikkat etmediği anlamsız bir şarkı söylüyor. "Bu annem için kahve. Benim için değil. Ben o yaşta değilim."

“Kaç yaşındasın?” Elodie’nin gözleri kapandı, enerjisi tükendi, uykunun cezbedici gri kenarları neredeyse elinin altındaydı.

"Dört," diyor tereddüt etmeden. "Belki beş yaşıma geldiğimde kahve içerim."

İşe yaradı. O kadar rahatladı ki ağlayabilirdi.

"Belki yirmi iki yaşına geldiğinde," diyor.

"O zaman aynı yaşta olacağız!"

Soğuk porselen fincan dudaklarına değiyor ve uzatılan fincandan hayali bir kahve yudumu almadan önce bir gözünü hafifçe aralıyor. Ona kendisinin de yaşlanacağını açıklamak istemediği için bu konuyu geçiştiriyor.

Tavşanına sahte çay içirmek için duraklıyor ve sonra oyuncak bebeği karnına roket gibi bir sesle çok sertçe vuruyor. Kardeşi

protesto edercesine derisinin altına tekme atıyor.

"Nazik," diye mırıldandı.

"Hadi 'Ben Ne Görüyorum?' oynayalım! Anne? Anne, beni duydun mu? Tak tak diye ses çıkaran bir şey görüyorum."

Şimdi uyuyakalırsa, ona banyo yaptırmak için çok geç olacak. Eğer kalkarsa… Kimi kandırıyor ki? Zaten bu muhteşem yatağın rahatlığına iyice gömülmüş, göz kapakları kumla ağırlaşmış durumda ve bir daha asla kalkamayacak. Sadece biraz kestirmeye ihtiyacı var…

güm güm

güm güm

Gözleri birden açıldı. Jude'un yorgan yığınının arasına kıvrılıp, tavşanının yüzüne bir fincan daha çay tıkıştırdığı yere baktı. Yumruğunu yatak başlığına vurmuş olmalıydı ama yeterince yakın değildi ki—

güm güm

güm güm

Ses duvarların içinden geliyor.

Soğuk, kalın bir düğüm boğazından aşağı kayarak midesine çarptı, suyla ıslanmış bir sünger gibi şişerek, sığamayacak kadar genişledi.

"Tak tak," diyor Jude, gayet doğal bir şekilde. "Casusluk mu oynuyorsunuz? Tahmin edin ne olduğunu."

“Sanırım bu sadece Bren’in işi.” Ağzı yapış yapış olmuş.

“Hayır, değil!” Dizlerinin üzerinde zıplıyor. “Yanılıyorsun! Ben kazandım, sen kaybettin. Bren aşağıda.” Duvara işaret ediyor. “Tak tak!”

güm güm

güm güm

Elodie'nin tüyleri diken diken oldu ve aniden uyanarak kendini oturur pozisyona getirdi. Ses kesinlikle yatağın arkasındaki duvardan geliyordu, en son Bren'i yemek odasında delikler açarken gördüğü alt kattan değil. Yatak odasının kapısına bir bakış, kapının hafifçe aralık olduğunu ve ardında simsiyah bir çamur gibi karanlık olduğunu gösterdi.

Orada kimse yok.

Ancak bu boşluk çarpıtılmış gibi geliyor, sanki bir şey duvar kağıdından çıkıp onları izliyor ve şimdi kapı çerçevesinin hemen arkasında, görüş alanının dışında çömelmiş durumda.

Jude, "Bir şey görüyorum," diyor, "çıtır *çıtır* ses çıkarıyor."

kaşıma

çizik

Elodie, kalbi hızla çarpmaya başlayınca yastıklara doğru büzülerek irkildi. *Bu da neyin nesiydi ?* Kapıya bakıp, Bren'in yukarıda çalıştığını söyleyerek dostane bir açıklama yapmasıyla kapının daha da açılmasını diledi.

“Bren?” Sesini biraz yükselterek sordu: “Orada mısın?”

“Bren değil.” Jude, onun bilgisizliğine acırcasına şöyle dedi: “ *Evde bir sorun* var. Duvarların içindeki dışarı çıkmaya çalışıyor.”

“Jude, yeter artık. Çok tuhaf davranıyorsun ve hiç eğlenceli değil.” Elini ağzına kapatıp konuşmasını engellemek istiyor ama o hâlâ umursamaz bir şekilde minik fincanları minik tabaklara vurmaya devam ediyor.

"Duvarların içindeki hangisi?" diye bağırmak istiyor ama onun kendisiyle oynadığı bu hasta küçük oyuna boyun eğemiyor.

Kapı bir santim kadar hareket ediyor. Duruyor.

İçeriye hiçbir şey girmiyor.

"Bren?" Sesinde bir çatlak belirdi.

Yeter artık, saçmalamayı bırak, bir çocuğun saçma sapan küçük oyununa aldırış etme .

Kapı bir santim daha hareket ediyor.

Gözleri tekrar kapıya kaydı ve karanlık, uzun, zarif parmaklar gibi ahşabın kenarını sararken nefesi kesildi. Sivri tırnakların uçlarından incecik gölgeler akıp uzadıkça uzuyordu. Bu, uyandıran, boğan türden bir karanlıktı.

Kadın Jude'un bileğini yakalayıp kendine doğru çekiyor, ama Jude hemen sızlanmaya başlıyor, sonra geriye doğru atılıp "Tak tak!" diye bağırıyor.

PATLAMA

PATLAMA

Elodie o kadar şiddetli bir şekilde irkildi ki, başının arkasını koyu renkli ahşap yatak başlığına çarptı, çığlığı boğuk çıktı, nefesi hızlandı, korkusundan boğazı düğümlendi, çünkü orada bir şey vardı, *bu evde bir sorun* vardı.

Kapı aniden açılıyor.

Elodie çığlık attıktan sonra hıçkırıklarını bastırmak için elini ağzına kapattı.

Yanaklarında baş döndürücü bir utanç dalgası beliriyor ve kendine gelmek için, en azından bir anlığına da olsa, gözlerini kapatmak zorunda kalıyor.

Bren'in eli kapı kolunda, başı odaya uzanmış, umut dolu, hevesli bir gülümsemeyle bakıyor. Bir zamanlar beyaz olan tişörtü eski boya ve talaş lekeleriyle kaplı, saçları ise onu çok çekici gösteren, terden buğulanmış, dağınık bukleler halinde.

Bu sadece Bren.

Sesler, Bren.

Kapı hareket ediyor, Bren.

Evdeki tek kişi Bren.

Başka türlü düşünmesinin sebebi ne olabilir ki? Adam tüm hafta sonu boyunca evle uğraştı, ancak kadının yardım tekliflerini umursamazca geri çevirdi, çünkü artık onun kıymetli duvarlarına yıkıcı elleriyle dokunması yasaklanmıştı.

"Hey," diyor Bren. "Burada çay partisi mi yapıyoruz?"

Elodie, ağzı örümcek ağlarıyla dolu bir halde, uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Buna benzer bir şey."

Bren odaya fırladı ve hiç beklemeden yatağa atladı. Jude'a saldırdı, Jude bir çığlıkla yana doğru devrildi ve bir an için kollar ve bacaklar çarşaflara dolanmış halde kaldılar. Jude'a doğru uzandı, oyununa yapılan müdahaleye, dokunulmasına karşı sessiz bir öfkeyle karşılık vereceğini bekliyordu.

Ama o gülüyor.

Bren onu yatağa yatırıp gıdıklıyor, Jude o kadar çok kıvranıp gülüyor ki nefes almakta zorlanıyor.

Onu orada, işe yaramaz bir halde, gereksiz bir müdahale için uzanmış bir kolla bırakıyor. O anda ona dair hiçbir şeye ihtiyaç yok. Uzaklaşıyor, titremesini gizlemek için battaniyeleri etrafına sarıyor ve Bren'in Jude'a, genellikle karnındaki doğmamış bebeğe sakladığı o yumuşak sevgiyle bakışını izliyor.

Jude'un çenesinin altını gıdıkladıktan sonra Elodie'ye baktı. "Yemek odasını bitirdim. Duvar kaplamasını da yaptım. Gerçi—tamam, bitmiş sayılmaz çünkü avizenin gelmesini bekliyorum. Antikacıdan muhteşem bir parça aldım ama siyaha boyamanın berbat bir fikir olduğunu söyleyin bana." Bu düşünce bile onu canlandırmıştı.

Omuz silkerek, "Siyah boya onu, korkak!" dedi. Adamın duymak istediği de buydu.

Sırıtır ve ardından Jude'un ayak bileğini yakalamak için hamle yapar, sonra da onu yorganların üzerinden sürükleyerek geriye doğru götürür ve Jude'un ayağını yiyormuş gibi yaparak *"nom-nom"* sesi çıkarır. Bu, Jude'u tekrar kahkaha krizine sokar.

Bütün hafta boyunca Jude'a baktı, peşinden koştu, onunla oynadı, öfke nöbetlerini yatıştırdı, vurulmaktan kaçındı, kazalardan sonra çarşaflarını değiştirdi, sürekli atıştırmalıklar hazırladı, ortalığı temizledi; ve yine de bu, onun bu kadar canlı, nefes kesici bir şekilde mutlu olduğu ilk an.

“Ayrıca, iyi haber,” diyor Bren. “Tahmin edin yarın anaokuluna kim başlıyor!”

Jude'un gözleri kocaman açıldı. "Bayan Heather ile mi?"

“Hayır,” diyor Bren. “Yeni bir okula gidiyorsun. Çok eğlenceli olacak. Süper büyük bir açık hava oyun alanı var, şarkılar söylüyorlar ve yapbozlar yapıyorlar. Kulağa gelmiş geçmiş en iyi yer gibi geliyor, değil mi Jude?”

Kaşlarını çattı, parmaklarıyla Bren'in gömleğindeki boya lekelerini çekiştirdi; endişeli ve seçiciydi, bu yeni bilinmeyene karşı emin olmadığının bir işaretiydi bu.

Bren, Elodie'ye bakarken sesini alçalttı. "Her şey halledildi. ... Evrak işlerini *hallettim* ve cuma günü işten sonra anaokulunu gezdim.

Onunla ilgili nasıl olduğunu konuştum. Çok güzel, rahat bir yer. Oyun yoluyla öğrenmeye çok önem veriyorlar, ki bu da istediğimiz şey."

Sanki kavga çıkarmaya davet ediyormuş gibi geliyor ama o hiçbir şey söylemiyor.

"Endişelenecek bir şeyiniz yok," diye devam ediyor. "Dört yaşındaki Jude January Pazartesi günü anaokuluna başlayacak."

Jude January.

O, bunun şeklini nasıl yorumlayacağını bilmiyor.

Bren yataktan fırlayıp Jude'u kucağına aldı ve omzuna bir çuval patates gibi attı. Sonra eğilip Elodie'yi öptü. Elodie neredeyse yüzünü çevirecekti.

"Bren." Sesini sakin tutmaya çalışarak, "Bir şey var… Duvarda bir şey duydum—" dedi.

"Hayır. Ev iyi. Bana bırakıyorsun, unutma?" Jude'u hâlâ kucağında taşıyarak arkasını döndü. "Banyo ve yatağı ben hazırlarım. Sen rahatla." Sonra koridora çıktı ve Jude'u güldüren, detone bir şeyler mırıldanmaya başladı; ikisi de bir kez olsun arkalarına bakmadılar.

Jude'a bakmasını ona bırakmak için bu anlaşmayı yaptı, yani bir pazarlıkta bunu kabul etti.

Bu bir sevinç, bir zevk olmalıydı; Jude'un, ona hiçbir borcu olmayan ama yine de ona sevgi sunan bir adam tarafından gözetlendiği sırada uyuyabildiği için rahatlamış bir şekilde yere yığılmalıydı. *Jude January.* Dikenleri dilinin altını deliyor.

Yatağa kıvrılıp battaniyeleri başının üzerine çekiyor, böylece daha sonra Jude evin derinliklerinden bilinmeyen bir kırgınlık yüzünden ağlamaya başladığında, duymamış gibi davranabiliyor, endişelenmiyormuş gibi yapabiliyor. Çocuğunu kocasına emanet ediyor.

Suçluluk duygusu, öfkesi, boğazının arkasında ikinci bir kanlı kalp atışı gibi zonkluyor.

ON DÖRT

Uyanınca boğazında bir elin sert ve yavaşça bastırdığını hisseder ; sanki onu boğma isteği, yavaş ve uyuşuk bir tempoda gerçekleştirilmesi gereken bir şeymiş gibi.

Kalın perdelerin arasından süzülen gri ışık, göz yuvaları boşalmış yaratığın üzerinde durduğu, bükülmüş tırnaklar gibi parmaklarının boynunun yumuşak dokusuna daha da derine saplandığı yatağın kenarına tam olarak ulaşmıyor. Çığlığı hapsolmuş durumda. Şafak öncesi karanlıkta Bren'e doğru uzanarak kurtulmaya çalışıyor, ancak sonra öfkeyle çatlamış, bulanık, yarı uyanık beyni tarafından ilk başta tanınmayan minik bir ses tıslıyor.

"Anne."

Gözü kapalı bir şekilde hamle yapıp onu itti ve boğazındaki baskı hafifleyince keskin bir nefesle doğruldu. Boğulma hissini, nefes alamama hissini atmaya çalışırken tekrar tekrar yutkundukça tüm boynu ağrıyordu.

Jude, yatağının yanında, huysuz bir gölge gibi duruyor, şimdi de inliyor çünkü kadın ona kaba davranmıştı. Parmakları yorganın kenarına kenetlenmiş, başını hızla sallarken çekiştiriyor.

"Saat kaç?" Sesi boğuk çıkıyor. Telefonuna uzanmaya başlıyor, sonra ne kadar çıplak olduğunu hatırlıyor.

Bren'in alarmı çalıyor ve boğuk bir iniltiyle yana dönüyor, gözleri hâlâ kapalıyken yatağın diğer ucunda onu bulmak için kolunu uzatıyor. Tabii ki, oğlunun *elleri boğazını* sıkarken ve yardım çığlıkları atarken uyanmamıştı. Bren'in uykusu, rahat ve kaygısız birinin

uykusudur; yeni doğan bebekleri geceleyin çığlık attığında ve onu uyandırdığında sert bir gerçeklikle yüzleşecektir.

Uykusu yapışkan, tatlı ve yavaşça üzerinden kayarken, adam tek gözünü aralıyor ve kadın, dün gece boynunda dişlerinin bıraktığı izleri görebiliyor. İntikam dolu haz duygusu tatmin edici.

Üzerini örtmek için çarşafları hızla çekti. "Jude, çocuk odasına geri dön. Bir dakika sonra gelip seni alacağım."

Ayağını yere vuruyor. "Hayır, hayır, okula hayır."

"Ona ne oldu?" Bren'in sesi uykulu geliyordu.

"Yeni şeylerden korkuyor," diyor dişlerini sıkarak, oysa aslında yapmak istediği şey, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken çocuğunun onu incittiği için ona kızmak. O da *elinden gelenin en iyisini yapıyor* .

“Ne…?” Bren esnedi ve yüzünü ovuşturdu. “Arkadaşım… bu sadece anaokulu. Bloklarla falan oynayacaksın.”

Jude, battaniyelere tutunarak yüksek karyola çerçevesine tırmanmaya çalışırken, Elodie çıplak göğüslerinin üzerinde tuttuğu çarşafı neredeyse düşürünce çığlık atar.

"Ah, Jude," diye çıkıştı. "Dur—"

Ama çarşaf, kadın onu geri çekmeden önce kaymıştı ve adam yatağın üzerinde, kadının bacaklarının üzerinde oturmuş, çıplak karnının pürüzsüz tümseğine bakıyordu. Bu, dün gecekinden farklıydı; o gece adam çay fincanlarını kadının üzerine dizmişti, fitilli bir kazak değişen vücut hatlarını yumuşatıyordu; ama şimdi adam, kadının bunca zamandır özenle sakladığı şeyi tam olarak görebiliyordu.

“Gel buraya, Jude,” diyor dikkatlice. “Sana sarılacağım ve bebeği hissedebilirsin, bak? Sabahları çok hareket ediyor.” İki avucunu da karnının etrafına kapatıyor, minik bir ayağın dürtmesini hissediyor, bebeğin enerjisi babasınınkine çok benziyor.

Bren iç çamaşırını çekiştiriyor, kalkık kaşlarında soru işaretiyle ona bakıyor. "Süveterini getireyim."

Jude ona bakıyor.

Ardından, ani ve sert bir hareketle öne eğilip kadının karnına yumruk attı.

Nefesi içgüdüsel olarak kesildi, acı şok nedeniyle gecikmişti. Bebeğin ıslak kağıt gibi kendi içine kapandığını, büyük kardeşinin darbesini geleceğin ne getireceğini biliyormuş gibi zarif bir sessizlikle emdiğini hayal etti.

Jude, tıpkı ondan nefret ettiği gibi bebekten de nefret edecek ve Jude'un o vuruşta ne kadar güç uyguladığına şaşıracak. Çok zayıf, neredeyse hiç yemek yemiyor; bu kadar güçlü olmamalı.

Kadın, koruyucu bir kolunu karnının üzerine dolayarak Jude'un bileğini yakalamaya çalışır, ancak Jude'un ona bakış şekli—ay ışığı olmayan gece kadar karanlık gözleri, titreyen küçük yumrukları, hırıltılı ve ateşli nefesi—onu ağlatmak ister.

Ardından Bren, Jude'u belinden yakalayıp yataktan aşağı çekti. Jude öfkeyle kısa bir çığlık attı, ancak Bren hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"İyi misin?" diye soruyor.

“İyiyim.” Kendini özgür hissediyor, sakinliğindeki çatlaklar kırılmadan hemen önce camın yüzeyine yayılıyor. “Bırakın ben halledeyim.”

“Anladım. Anlaşmamızı unutma.” Bren, çırpınan, ağlayan Jude'u kolunun altına sıkıştırıp, güler yüzlü bir sakinlikle ıslık çalarak odadan çıktı.

Jude koridor boyunca sürekli bağırıyor.

Elodie bunu tahmin etmeliydi, ama Bren ona dün gece yeni bir okula başlayacağını söylediği için Jude'u buna hazırlamaya vakti olmamıştı. Bebeğin varlığına dair kanıtları görmek, bugünün her şeyini daha da kötüleştirmişti. Ne kadar anladığını tahmin etmek imkansızdı, ama Elodie, bunca zamandır arkasına saklandığı yanmış, iltihaplanmış katmanların ardını görüp göremediğini merak ediyordu: Bebek, onun için yeniden deneme şansıydı.

O'nun daha iyisi.

Utanç, ağzını keskin, metalik bir acıyla doldurur ve bu zavallı düşünceyi uzaklaştırır. Böyle düşünemez. Böyle *düşünmez* .

Hızlı bir duş onu rahatlatmaz ve yine kocaman bir tutam saçını kaybeder. Bu durum onu iyice korkutmaya başlar. Belki bebekten, belki hormonlardan... ya da stresten, ama giderden topladığı saçlar tam bir kuş yuvası gibi görünüyordu ve başı dönüyordu. Bukleleri hala ıslak ve cansız bir şekilde sırtına doğru inerken, kot pantolonunun düğmelerinin kapanmadığını fark eder. Uzun boylu olduğu ve Jude'u küçük ve uzun taşıdığı için henüz hamile kıyafetlerine ihtiyaç duyacağını tahmin etmemişti. O zaman tayt giymek zorunda kalır. Üzerine termal içlikler giyer ve uyluklarına kadar uzanan, büyük tahta düğmeli kalın örgü siyah bir kazak ekler. Bilek botları. Saç kurutma makinesine vakit yok, bu yüzden ıslak ve dağınık bir topuz yapar.

Jude'un yeni anaokuluna zahmetsiz ve zarif bir şekilde, oğlunun olduğundan iki yaş küçükmüş gibi davranmayacak türden bir anne olarak gitmesi gerekiyor.

Kadın aşağıya süzülerek indiğinde, adam felaket bir sinir krizi geçiriyordu: mutfak zemininde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu, itfaiye aracı desenli pijamaları o kadar yıpranmıştı ki, ağlamaları arasında dişleri takırdıyordu. Dolaplara sertçe tekme atıyor, geniş ve kızarmış ağzını parmaklarıyla kapatarak durmadan bağırıyordu.

Bren, boynundaki ısırık izini gizlemek için pantolon ve dar bir balıkçı yaka kazak giymişti ve Jude sakin bir şekilde ocakta spatula ile tavada yumurta çırpıyordu. Jude'un harap haldeki doldurulmuş tavşanı, boğazındaki bir delikten dışarı taşan dolgusuyla yumurta kutusunun yanında duruyordu ve Elodie, Jude'un onunla teselli bulabilmesi için aceleyle onu alıp getirdi.

Bren'in eli onun elini kavradı. "Bırak onu. Sakinleşince anlar."

Elodie ona bakıyor. "Bunu sakinleşmek *için* kullanıyor."

“Tamam, ona zaten bağırıp çağırırsa bunu alamayacağını söyledim, sen de ona başka bir şey söylersen, kendi istediğini elde etmek için bizi birbirimize düşürüyor demektir. Bu, ebeveynliğin temel kuralı işte.” Bren spatulayı yumurtaların arasında gezdiriyor. “Her zaman kazanamaz.”

Hayatının tamamen bundan ibaret olduğu, kimin kazanacağının belirlendiği bir oyun olduğu düşüncesi, tenine bir kıymık gibi saplanıyor.

"O daha küçük bir çocuk." Dişlerini sıkmış. "Şu lanet olası tavşanı ona verin artık."

Bren, sesindeki öfkeyi fark etmemiş gibi görünüyor, çünkü tost makinesine doğru giderken ona dalgın bir şekilde şakağından öpüyor.

"Onun önünde tartışamayız" diyor sadece.

Jude'u kapıp öfkeyle dışarı çıkmak iyi bir seçenek gibi görünüyor, ama bir de az önce ona yumruk atmış olması gerçeği var. Belki de kanayan kalbini bir kenara bırakıp sonuçlarına katlanmasına izin vermesi gerekiyor, ama yerde uzanmış, yanakları kızarmış, ateşli, hasta bir şekilde zonklayan ağlamasını görünce, kendi iç dünyasının paramparça olduğunu hissediyor.

Her şey altüst olmuş, tersine dönmüş gibi. Sabah bile gri ve lavanta tonlarında bir kasvetle kaplı, gökyüzü bulutlu, soğuk acımasız bir yoğunlukla döşeme tahtalarından içeri giriyor.

Bren, ağzına yumurtaları tıkarken, telefonundan bir şeyler kontrol edip buzdolabından süt almaya gidiyor. Kalpsiz biri değil, bunu biliyor, peki bu da neyin nesi? Belki de mesele Jude'la ilgili değil, daha çok onunla ilgili. Onu cezalandırmakla ilgili.

Ama Bren öyle değil. O tatlı, nazik ve iyi bir insan, tıpkı kuduz bir köpek gibi onu derinden ısıran, dişlerini kaburga kemiklerine saplayan ve enfeksiyonunu fark edip kendisini üzerinden atmamasını uman kızın aksine.

"Bren, buna dayanamıyorum." Sesinde gözyaşları vardı, Jude'un çığlıkları göğüs kafesini parçalıyordu.

Kahvesini bırakıp ona buruk bir gülümsemeyle başını salladı, sanki bir anı paylaşıyorlarmış gibi, hareketleri senkronize, söylenmemiş düşünceleri parmaklarının arasında bir kedi beşiği gibi ilmeklenmişti. Oysa kadın kendini yalnız, bilinmez, kaybolmuş hissediyordu.

Jude'u yerden kaldırır; bu, Jude'un kemiklerinin suya dönüştüğü, yüzünün sümük ve tuzlu gözyaşlarıyla harap olduğu

düşünüldüğünde, oldukça zor bir iştir.

“Derin bir nefes al,” diye emretti Bren. “Jude, beni dinle. Nefesini ver. Beni taklit etmeye başla yoksa ne olacağını biliyorsun.” Jude'un ıslak yanaklarına dokundu ve derin bir nefes alıp yavaşça vermesini gösterdi.

Neler olduğunu biliyorsunuz.

Elodie'nin midesi kasıldı. Bu bir tehditti, değil mi? Oğlunu tehdit ediyordu ve Elodie bunun ne anlama geldiğini *bilmiyordu* .

İlk başta bunun işe yaramayacağını ve Jude'un talimatları anlayamayacak kadar olgun olduğunu düşünür, ancak Bren modellemeye devam ederken, Jude'un aşırı nefes alıp verişini yatıştırmak için göğsüne sıkıca bir el koyunca, Jude nefes alışverişini yavaşlatmaya başlar. Hala inliyor, yüzü ıslak, alt dudağı titriyor, ama tiz çığlıklar durmuştur.

“Okula gitmeden önce kahvaltı yapacaksın,” diyor Bren. “Annenin kahvaltısından ya da benimkinden yiyebilirsin. Hangisini seçeceksin?”

Jude'un ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Annemin yemeği değil. Annemin kötü yemeklerini istemiyorum."

Karnını saran soğuk yumruk sıkılaşıyor ve sesindeki sertliği engelleyemiyor. "Tanrım, Jude. Sadece mısır gevreği yiyeceğim."

Ama o feryat ediyor ve ellerini gözlerinin üzerine bastırıyor.

Bren, Jude'u kucağına alıp tezgâhın üzerine oturttu, bir elini çenesinin altına koyarak etrafa dökülebilecek yumurtaları yakalamaya çalışırken, bir çatal dolusu çırpılmış yumurtayı isteksiz dudaklarına götürdü. Birkaç damla daha gözyaşı döküldü, topukları isyan edercesine dolaplara vurdu, sonra ağzı açıldı ve yumurtaları kabul etti.

Eğer o olsaydı, Jude onları yarı çiğnenmiş ve yapış yapış bir halde tükürürdü. Hayatında daha önce hiç yumurta yememişti.

Ama Bren'e gelince, Jude orada oturup çiğniyor, gözyaşlarını unutuyor ve kendini sabitlemek için Bren'in gömleğinden bir tutam alıyor. Yutkunuyor ve itaatkar bir şekilde ağzını daha fazlası için açarken Bren mırıldanıyor, "Gördün mü? İşte böyle. Aferin oğlum." Jude'a oyuncak tavşanı geri veriyor.

İkisi de Elodie'nin sıcak gözyaşlarından gözleri kamaşmış bir halde mutfaktan çıktığını fark etmezler.

★ ★ ★

Jude'un küçük orman evindeki yatağına diz çöküp kulağını duvar kağıdına dayamasının mantıklı bir sebebi yok . Nefesini tutuyor, bekliyor, dinliyor; avucunu soğuk duvara bastırmış, sanki diğer tarafta da parmak uçlarının dokunuşunu hissedecekmiş gibi.

Hiçbir şey duymuyor. Duvarların içinden ne kalp atışı ne de nefes sesi geliyor.

"Kimsenin seni böyle görmesine izin verme," diye düşünüyor kendi kendine. *"Aklını kaçırdığını kimseye belli etme."*

Bren, Jude'u kucağında taşıyarak içeri girdiğinde, kadın yerleri temizlemiş ve kıyafetlerini hazırlamıştı. Konuşmadılar, Bren sadece kadının ensesini öptükten sonra, sanki bu da ebeveynlikte başarılı bir sabahmış gibi ıslık çalarak uzaklaştı.

Adam gider gitmez, kadın Jude'u hızla soyar ve o tavşanının yırtık kulağını çiğnerken vücudunun her santimini kontrol eder.

Onu adamın uyluğunun arkasında, kırmızı bir iz olarak buluyor.

Hemen sonuca varmayın. Kadın içeri girdiğinde Jude yerde kıvranıyordu. Bunu kendi kendine yapmış olabilir.

Ama yine de.

Haklı olduğunun verdiği sevinç, içini öyle güçlü bir şekilde sarar ki, bu rahatlamadan dolayı midesi bulanır ve utanır; ama artık bir şeylerin ters gittiğine dair kanıt vardır. Bu, kendi gözleriyle görebileceği bir şeydir, hayal görmediğini veya paranoyak olmadığını kanıtlayan bir işarettir.

"Bren sana tokat mı attı?" Jude'un yüzünden terli saçlarını eliyle çekti.

Jude öfkeli bir bakışla irkilerek geri çekildi.

"Annene söyleyebilirsin," diye fısıldıyor ama o, alfabe bloklarını alıp çocuk odasının dört bir yanına fırlatmakla daha çok ilgileniyor.

"Burayı *sevmiyorum* ." Gözlerini ovuşturdu ve ona bakmak istemedi.

Gece kazaları için kenara ayırdığı Pull-Ups bezlerini ve önlüğünde oyuncak ayı olan kadife tulumu giydiriyor; her şey onu daha küçük göstermek için özenle seçilmiş. Arabaya giderken onu kucağında taşıyor, böylece kulağına tekrar tekrar dört yaşında olduğunu fısıldayabiliyor. Yürümesi gerekirdi ama o, onu göğsüne sıkıca bastırmak, yanağından öptüğünde kıpırdayamamasını istiyor. Onu çocuk koltuğuna bağlarken kaskatı kesiliyor ve tavşanı uzattığında, somurtkan bir hırsla onu kapıyor.

Farrows çok küçük, araba yolculuğu çok hızlı geçiyor. Anaokulu şirin bir yer, temiz ve düzenli, bahçe alanı gölgeli ve sınıflar soluk toprak renkleri, yumuşak oyun minderleri ve nazik sesli ilgili öğretmenlerle dolu. İlk günü olduğu için Elodie'nin oyalanmasına, Jude'un diğer çocuklarla şarkı söyleyip hikaye dinlemesini izlemesine izin vermekten çok mutlular, sonra da el işi zamanı için küçük masalara geçiyorlar. Açıkçası personel onun yapışkan olmasını, ağlamasını, bu garip yeni yer hakkında güvence almak için ona koşmasını bekliyor, ama o reddediyor. Odanın karşısından ona dik dik bakıyor, sonra parmaklarını emiyor ve dört ayak üzerine çöküp masaların altında sürünmeye başlıyor—birinci sınıf bir sınıfta kesinlikle yapamayacağı bir şey. Burada kimse şaşırmış görünmüyor.

Burada, dört yaşında bir çocuk şımarıklık yapıyor.

Bu sabahki davranışlarından sonra, geçişin kolay bittiğine, kapıda başka bir krizle onu kendisinden ayırmaya çalışmadığına sevinmeliydi. Ama kafası statik elektrikle dolu, Bren'in çocuğuna vurduğunu düşündüğünde düşünceleri kanlı ve ateşli bir şeye dönüşüyor. Onunla yüzleşmeli—ama ya o da ona karşı aynı şeyi yaparsa? Jude, ona yaptığı her şeyi soruyor. Belki de bunu bir kenara bırakıp yoluna devam etmeli, eski hayatının kemiklerinden kurtulmak için elinden gelenin en iyisini yaptığına, fazla yağları, deriyi ve bağları temizlediğine güvenmeli.

Onun tek odaklanması gereken şey Jude'u her şeyden korumak olmalı.

Herkesten.

ON BEŞ

Elini ısıtıcıya uzatıp düğmeyi en yükseğe çevirdi, soğuktan parmakları bembeyaz kesilmiş dallar gibiydi. Bren, eli onun elinin üzerinde durarak şikayet etmeye başladı, ama kadın ona öfkeli bir bakış fırlatınca geri çekildi.

"Arabayla sadece beş dakika uzaklıkta," diyor. "Kızarmaya gidiyoruz."

Kadın, adamın gözlerini dimdik ve affetmez bir şekilde dikti. "Güzel, oraya vardığımızda beni hindiyle birlikte fırına koyabilirsin, böylece sonunda on saniyeliğine de olsa ısınabilirim."

"Eh, sanırım zaten karnınız doymuştur," diyor Bren.

Birbirlerine bakıyorlar. Bir saniye, iki saniye.

Gözlerinde bir belirsizlik beliriyor ve özür dilemeye başlıyor, ama kadının dudak kenarı seğiriyor. Yüzü rahatlıyor, gözleri güneş ışığıyla doluyor ve utangaç, gergin bir kahkaha atıyor.

"Dikkat et dostum," diyor ama kaşı eğlenceyle kalkmış ve adam hâlâ gülümsüyor.

Arabayı garajdan geri geri çıkarmak için omzunun üzerinden bakarken elini koltuğunun arkasına kaydırıyor. Kadın onun bu kol hareketini, koruyucu gücünü seviyor; ardından vites kolunu avuçluyor. Farrows'tan geçerken altın ve bordo renkli yapraklar lastiklerin etrafında bir kasırga gibi uçuşuyor, sonbaharın neredeyse bittiğini hatırlatıyor.

Bunu özlemişti, onu özlemişti. Basit şakalarını, birbirlerine takılmalarını ve sevgi dolu kahkahalarını. Şakalaşmalarının öpüşmeye, kıyafetlerini çıkarmaya, nefes nefese kalmalarına ve

birbirlerine o kadar kapılmalarına, bunun hayatlarının olmadığı bir dünyayı hayal edememelerine dönüşmesini. Onlar bir aşk portresi, bir açlık portresi: onun dişleri onun omzuna, onunkiler onun boynuna saplanmış, yerler kan içinde.

Ancak onun bundan daha fazlası var, tıpkı onun da bundan daha fazlası olduğu gibi.

Çocuğuna vurdu.

Belki.

Pazartesiden beri sessiz, bunu yorgunluğa bağlıyor ki bu da aslında pek doğru. Bren ofiste geç saatlere kadar kalıyor, bir iş arkadaşının tatilde olduğunu ve onun iş yükünü üstlendiğini söylüyor ama kız onun kendisinden kaçındığını düşünüyor. Bren'in parlak, neşeli dünyasında, kızın keyifsiz ve üzgün olması mantıklı değil ve onun için bunu görmezden gelip, her şeyin zamanla düzeleceğini düşünerek, yüksek sesle, coşkulu ve enerjik bir şekilde devam etmek daha kolay.

Uyurken başparmaklarını gözlerine sokmayı bir iki kez düşündü ama sadece çocukça bir şey yapıyor.

Bunun yerine, her gece yataklarından sessizce kalkıp Jude'u kontrol etmek için vakit geçiriyor. Karanlıkta, bir hayalet kadar sessiz, nefesini tutarak çocuk odasında sessizce dolaşıyor, battaniyelerini düzeltiyor, yumuşak yanaklarından öpüyor ve sonra o uyurken öylece duruyor, bekliyor, bekliyor, bekliyor. Hiçbir şey içeri girmiyor. Hiçbir şey hareket etmiyor.

Kulağını duvar kağıdına dayadı ve fısıltıları bekledi, ama ev ağzını dikmişti ve o sadece darmadağınık, titrek ve uykusuzluğundan dolayı hayal gören bir haldeydi.

Sabahları kahve fincanını eline alıyor ve parmakları, kontrolsüz ve kayıtsız bir şekilde fincanın kenarında geziniyor.

Kendinden parçalar kaybediyor. Ama ayağa kalkmak zorunda, oğluna bakmak zorunda, bu evde neyin yanlış olduğunu anlamak zorunda.

"Hindi için heyecanlı mısın küçük dostum?" diye sesleniyor Bren omzunun üzerinden, ama Jude arka koltukta kollarını kavuşturmuş,

yüzünde asık suratla oturuyor.

Elodie kendi kendine, "Büyükbabanın yaptığı tüm kanguru şakalarına hiç de heyecanlanmıyorum," diye mırıldandı.

"Söz veriyorum, eğer köşeye sıkışırsan müdahale edeceğim, en tatlı kanguru kraliçem."

Elodie gözlerini devirdi, sesi asık suratlıydı. "Beni hareket halindeki bir araçtan indirmeye zorlama."

"Sadece misafirperver olmaya çalışıyorlar." Ama gülümsemesi biraz yapmacık görünüyor.

Donmuş ellerinin üzerine kollarını hızla geçirdi. "Şey, yorgunum. Huysuzum. Ve bebeğiniz mesanemi sıkıştırıyor."

"Anlaşılan o, yaramazlık yaptığında benim bebeğimmiş."

"Şimdiden babasına benzemeye başladı."

Ava'nın sokağına girdiklerinde ona sırıtır ve kız, buna, ona tutunmaya kararlı olduğuna karar verir. Son zamanlarda her şey çok tuhaf geliyordu, sanki kafasında canavarca ve iğrenç bir şey gelişiyordu, ama bunun hiçbir şey olmadığına inanmak zorundaydı.

En azından Jude anaokulundan keyif alıyor—ama bunu zaten biliyordu—ve bugün ders olmadığı için şimdiden sinirli. Şükran Günü'nü unuttu ve Bren, Ava'nın bu yıl January ailesi için ev sahipliği yapacağından bahsetmeye başlayınca bir dakika boyunca boş boş ona baktı. Şükran Günü Elodie için önemli bir tarih değil ve genel olarak bu bayramı tatsız buluyor. Bugünün normal olmasını ve Jude'u sınıfa bırakmayı tercih ederdi; Jude oyun alanlarından birine koşar, ciddi ve odaklanmış bir şekilde trenler için tahta bir ray inşa etmek üzere yere yığılırdı. Anaokulunda en uzun boylu ve en yeteneklilerden biri. Kimse onu okumaya, matematik yapmaya zorlamıyor, sırasını ne zaman alacağını anlamasını veya çok adımlı sözlü talimatları işlemesini beklemiyor.

Artık onun yaşadığı her zorluk için kendini suçlamasına gerek yok. Onun incelenip yargılanmasından, *gerici* ve *zor* olarak etiketlenmesinden endişelenmesine gerek yok. Hatta tuvalet eğitiminde geriye gitmesine izin vermek, başparmağını emdiğinde onu düzeltmeyi bırakmak bile mantıklı.

O, onun bebeği; onun büyüme korkusu dindi. Yeniden nefes alabiliyor.

Ava'nın evine en son gelenler onlar oluyor; bunda Bren'in suçu var, çünkü hazırlanmak yerine boya kutularıyla uğraşıyordu. Narin kavak ağaçlarıyla ve diğer ziyaretçilerin arabalarıyla dolu bu sokakta nereye park edeceklerini bulmak için birkaç gergin dakika geçiriyorlar. Ev muhteşem, neredeyse komşularının her birinin aynısı: üçgen çatılar ve süslü detaylar, bakımlı çimenler ve uysal çiçeklerle dolu bahçeler, düzgün küpler halinde çitler, dantelli perdeler ve şık bacalar. Ava onları neşeli bir sıcaklıkla karşılıyor, Elodie'nin yanaklarından öpüyor ve Bren'in onu, küçük erkek kardeşlerin büyüdüklerinde ablalarına verdikleri türden gevşek bir kucaklamaya almasına izin veriyor.

Elodie'nin her zaman içini kemiren şey şuydu: Bren'in onu çok seven, tatlı mı tatlı bir kız kardeşi varken, Bren'de yanlış bir şey olamaz.

Ava, onları lobiye yönlendirirken, "Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz," diye coşkuyla söylüyor. "Şükran Günü kutlu olsun."

Hepsi de şık giyinmişlerdi, ama tabii ki Ava, beyaz pantolonu ve Elodie'nin haftalık market alışverişinden daha pahalıya mal olmuş gibi görünen pastel pembe kazağıyla kusursuz görünüyordu. Kocası aile doktoruydu ve hiçbir şeyden mahrum kalmıyordu. Bren ütülü chino pantolonu ve kazağının altında yakalı bir gömlek giymişti, Jude ise küçük yaprak desenli beyaz uzun kollu bir gömlek ve kot tulum giymişti. Dizleri şimdiden kirlenmişti; beş dakika bile temiz kalamazdı. Elodie ise çok kısa siyah örgü bir elbise ve tayt giymiş, gece mavisi paltosunun düğmelerini boğazına kadar iliklemişti.

“Bakın.” Bren, abartılı bir gösteriyle kollarını havaya kaldırdı. “Bu sefer boya sıçraması yok.”

“Yine de.” Elodie dirseğindeki kurumuş boya lekesine dokunuyor ve etrafı görmeye çalışarak kendi etrafında dönüyor.

"Kahretsin." Kaşlarını çattı.

“Bu seferlik seni affediyorum.” Ava hafifçe güldü ve ardından büfenin üzerinden paketlenmiş bir kutu aldı. “Ah, sana söylemeyi

unutmuştum! Poppy'ye her Şükran Günü hediyesi veririm, bu yüzden Jude için de bir hediye aldım.”

Jude, Elodie'nin arkasında durup çorabının arkasını sıkıca kavrıyor, ancak hediyeyi kapmak için sessizce uzaklaşıyor ve ardından Ava'nın yanından hızla geçerek oturma odasına doğru koşuyor.

“Jude!” Elodie, Ava'ya özür dilercesine yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim. Onu geri çağırıp teşekkür ettireceğim.”

Ava elini sallayarak onu geçiştirir. "Biz anneler ne zaman savaşacağımızı biliriz."

Elodie kolunun iç kısmını moraracak kadar sertçe çimdikliyor. Elbisesi gerçekten çok kısa, kumaşı tüylenmiş ve esnemiş, gözlerinin altındaki mor hilal şeklindeki çizgilerin onu çok yorgun gösterdiğini biliyor. Ava ona acıyor; bu yüzünden okunuyor.

Elodie, Bren onu krem rengi kanepeler ve kalın, kabarık halılarla döşenmiş, her şeyin özenle seçildiği ve süslendiği oturma odasına götürürken kendi kendine *"Minnettar ol* ," diye fısıldadı. Dağılıyor olması önemli değil, yeter ki herkes bunu görmezden gelsin. Ailesi ona korkunç davranabilirdi, Bren'in sihirle yoktan var ettiği, sevgisini, evini, hayatını çalan bu karanlık kalpli yaratık. Ama öyle değiller. Ona her zaman kibar davranıyorlar.

Minnettar olun.

Ava'nın oturma odasında olmak Elodie'yi tedirgin ediyor. Duvarlarda pahalı sanat eserleri. Şöminenin üzerinde kristal figürler. Cam sehpanın üzerinde narin kuru çiçek karışımları. Her şey *kırılabilir* diye bağırıyor. Ava'nın iki yaşında bir çocukla böyle bir evi nasıl idare ettiğine Elodie hayret ediyor ve şimdi bile Poppy'nin yırtık ambalaj kağıtlarıyla çevrili lüks halının üzerinde mutlu bir şekilde oturup yeni ahşap yemek setiyle oynadığını, temiz, uysal ve mutlu olduğunu izliyor.

Büyükanneler, büyükbabalar ve büyük teyzeler farklı koltuklara oturmuş ya da mutfağa girip çıkıyor, herkes sohbet ediyor, gülüyor ve Ocak ayında doğan tek çocuk gibi görünen Poppy'ye sevgiyle bakıyor. Diğer herkes en az otuz yaşında, hatta çok yaşlı.

Jude, kendisine hediye edilen yapbozu yırtıp parçalarını yere saçtı, parçaların üzerine eğilip dağınıklığa kaşlarını çattı. Birkaç yetişkin onunla konuşmaya çalıştı ama onları görmezden geldi, biri çok yaklaşırsa ellerini kulaklarının üzerine kapattı.

Elodie kendi kendine, "Telefonumu unuttum," diyor. "Jude'un ihtiyacı olduğunda bana seninkini verebilir misin?"

"Bakalım nasıl olacak." Bren gergin, neredeyse tedirgin görünüyor, ancak odak noktası o değil, akrabaları.

"Eğer bir şeyi kırarsa—"

"Onu yakaladım. Montunu çıkarmak ister misin?" Adam, garip bir şekilde rahatsız görünerek, döşemeli koltuklardan birine yığıldı.

Paltosuna ihtiyacı var çünkü altındaki çiğ et ve kas yığını, göğsünün dışında atan kalbi, hasta, ıslak ve çürümüş halini gizlemek istiyor.

Dudakları ince ve buz gibi bir gülümseme. "Tanrıya şükür, tecrübeli ebeveyn her şeyi kontrol altında tutuyor. Ne bilebilirim ki ben?" Bren ile kurulan geçici ateşkes görünüşe göre sona ermiş.

Ona bıkkın bir bakış attı. "Biraz sakinleşebilir misin?" Sesini alçak tuttu ama tonlamaları büyükbabasının dikkatini çekmişti.

"Ah, Brendan ve Avustralya'dan gelen güzel karısı!" diye gürlüyor. "Fırında sadece hindi var canım, bugün kanguru yok."

Elodie ifadesiz bir şekilde, "Ah, ne yiyeceğim şimdi?" diyor.

Bren'in çenesinde bir kas seğiriyor ve ona, ailesinin önünde asla tenezzül etmeyeceği bir kavgaya davet eden fazla parlak bir gülümseme veriyor.

"Ben genç bir adamken," diye devam ediyor büyükbabası, "eşim çocuk doğurmaya başlamadan çok önce evimi inşa ettirip hazır hale getirmiştim. Brendan, senin ihtiyacın olan şey, oğlunun *gerçek* bir babayla büyümesi için biraz azim ve metanet."

"Şey, çalışıyorum…" Bren sözünü yarıda kesiyor çünkü büyükbabası konuşmaya olan ilgisini kaybetmiş ve başka biriyle konuşmaya başlamıştı.

Elodie'nin içinde, varoluş amacının "bebekler" olduğu fikrinden kaynaklanan bir tiksinti çatlağı oluşmuştu ve yaşlı adama acımasız

bakışlar fırlatırken yakalanacağından neredeyse emindi ki, teyzelerinden biri elinde bir aile albümüyle içeri girdi. Duraksayıp Elodie'ye gülümsedi.

“Ah canım, Brendan sana bebeklik fotoğraflarını gösterdi mi henüz?” diyor. “Eminim senin minik bebeğin de tıpkı ona benzeyecek!”

Son derece şüpheli bir umut, ama Elodie gülümsemesini biraz daha az düşmanca hale getirmeye çalışıyor. "Görmek için can atıyorum."

Teyzesi, Elodie'nin yanındaki kanepeye oturup, büyük, küf kokan eski albümü eline aldı ve sayfaları çevirmeye başlarken kendi kendine mırıldandı. "Şimdi çok yakışıklı olmuş, gençken ne kadar sıska bir şey olduğuna inanamazsın."

Elodie homurdandı. "Mükemmel. Onun utanç verici yıllarını görmem lazım."

O ana kadar Bren'in yanında ne kadar kaskatı kesildiğinin farkında değildi. Teyzesi, bembeyaz sarı saçlı ve yüzünde ezilmiş bezelyeler olan bir bebeğin grenli eski fotoğraflarını içeren albümü daha yeni açmıştı ki, Bren uzanıp albümü sakince kapattı ve elinden aldı. Teyzesi şaşkınlıkla " *oh"* dedi, ama Elodie Bren'e şaşkın bir bakış attı.

"Hadi ama, bunları görmek istemiyor." Ayağa kalkıyor, sesi rahat ama Elodie vücudundaki her gergin çizgiyi, albümü tutuş biçimindeki tedirginliği okuyabiliyor.

"Bunlar sadece bebek fotoğrafları." Ona dik dik bakmaya çalışır ama Bren çoktan uzaklaşmıştır, teyzesi ise gülerek Elodie'nin dizine hafifçe vurur.

"Ne kadar da aptal bir oğlunuz var," diyor. "Kendine çok güvensiz."

“Açıkça belli.” Elodie, merakından midesinde bir sızı hissederek Bren'in albümle hızla çıkışını izliyor. Onu garip, cılız bir çocuk olarak hayal etmek zor, gerçi üniversitede spora başladığını ve lazer göz ameliyatı geçirdiğini söylemişti ve Elodie, onun tuhaf davranışının utanmasından mı yoksa neşeli, mutlu, *canlı* ebeveynleriyle çekilmiş

eski bebek fotoğraflarını görmek istememesinden mi kaynaklandığına karar veremiyor.

İyi bir eş, ikincisini düşünürdü. Elodie ise bozulmuş krema dolu ve burnunu her şeye sokmaya çalışan bir tip.

Teyzesi, anıları yad ederken gözlerinde sevgi dolu bir ifadeyle, "Eşimin işi nedeniyle birkaç yıl Avustralya'da yaşadık," diyor. "Brendan, anne babasının vefatından sonra çok zorlandı, çok endişeliydi. Büyük anne ve babası onun ve Ava'nın velayetini üstlenmişti, ama hepimiz Brendan'ın bir süre eşim ve benimle kalmasının, sadece ortam değişikliği için, en iyisi olacağını düşündük. Ava üniversiteyle meşguldü ve onun da dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı." Sesi yumuşuyor. "Orada çok sevmişti, bu yüzden ona orayı hatırlatacak senin gibi güzel bir kız bulduğuna sevindim."

Elodie bir hatıra eşyası gibi geliyor kulağa, ama yine de sakin bir ses tonuyla konuşuyor. "Şu anda kesinlikle endişeli değil."

Teyzesi, Elodie'nin elini sıkmak için eğilirken ışıl ışıl parlıyor. "Ah, çok mutlu. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim." Eski Şükran Günü aile hikayelerinden bahsetmeye başlayınca, Elodie nazikçe izin isteyerek "Bren'in nereye gittiğini görmek" için ayrılıyor, aslında onun tuhaflığı hakkında onu kızdırmak istiyor.

Ava'nın evinde dolaşırken dişlerinin arasında bir kıskançlık gıcırdıyor. Gözlerini kapattığında, duvarlardan sızan zehirli ve iğrenç katranın, asla çıkmayacak çürüyen lekelerle krem rengi halılara işlediğini hayal edebiliyor. Zarif Paris halıları ve yaldızlı çerçevelerdeki fotoğraflarla dolu bir güneş odasına giriyor ve elini duvara dayadığında, aynı sinsi nabzın burada da atıp atmadığını merak ediyor.

Ama duvar serin. Hiçbir şey iltihaplanmıyor; hiçbir şey çürümüyor.

Koridorda kahkahalar yankılanıyor, mutfaktan tabaklar şıkırdayarak ses çıkarıyor; normal bir ailenin bir araya gelip birbirlerine duyduğu sevginin tüm sıcaklığı, telaşı ve rahatlığı. Bren nereye kaybolduysa, hiçbir fikri yok. Başı zonkluyor. Tasarımcı kataloğundan fırlamış gibi görünen banyoya girerken şakaklarına

parmak uçlarıyla bastırıyor ve kapıyı kilitliyor. Aniden gelen ve açıklanamayan mide bulantısı dalgasının geçmesini beklerken başını kapıya dayıyor. Sabah bulantısı mı? Ama bunun için biraz geç. Dili kalın ve şişmiş hissediyor ve musluktan berrak su içmek rahatsızlığı hafifletmiyor. Ferforje işlemeli bir çerçeveyle çevrili aynaya baktığında, yüzünde tuhaf bir zayıflık var.

Sonunda kapıyı yavaşça aralayıp koridorda sessizce ilerlediğinde, onu durduran sesler oldu. Sessiz fısıltılar, ipek kağıdın içinden geçen bir iğne gibi birbirinin içine karışıyordu.

Köşeyi dönünce, kapalı yatak odalarına doğru uzanan bir koridor uzanıyor. Elodie, cumbalı pencerelerin yanında fısıltıyla tartışan iki kişinin görüş alanının hemen dışında bekliyor.

Bren ve Ava birbirlerine çok yakın duruyorlar, altın sarısı saçlı başları neredeyse birbirine değiyor; Bren'in kaşlarını çatması, Ava'nın dudaklarının hafifçe aşağı kıvrılmasına bir tepkiydi, Ava'nın kolları sıkıca kavuşmuştu, Bren ise telaşla kollarını sallayıp durduktan sonra dikkatini dağıtmak için dantelli perdelerin kenarını çekiştirmeye başladı. Albümü bir yerlere saklamış olmalı.

"...her şeyi çok kişisel algılıyor."

"Ama hep böyle yapıyorlar." Elodie'nin nadiren duyduğu, incinmiş bir tonda, sinirliliği daha da belirginleşiyor. "Konuşuyorum, beni görmezden geliyorlar. Fikir veriyorum, beni küçümsüyorlar. Beni hâlâ ne yaptığını bilmeyen aptal bir çocuk olarak görüyorlar."

"Öyle değiller." Sesi rahatlatıcı geliyor.

"Bir eşim var, yolda bir çocuğum var." Bren, koridorun dar alanlarında bir aşağı bir yukarı yürüyor. "Hâlâ yeterli değil mi? Yoksa sorun o mu? Onu sevmiyorlar."

Dünya, Elodie'nin etrafında kristalleşmişti, dilinin ucundaki şeker gibi keskin ve tatlıydı. Yavaşça nefes verdi, her zaman orada olduğunu bildiği, sadece ima edilen, asla bu kadar coşkuyla dile getirilmeyen kelimelerin içine gömüldü.

Ava dikkatlice, "Şey," diyor, "çok... hızlı oldu. Büyükannemin biraz endişelendiğini biliyorum."

"Onlara doğruyu söyledin mi?"

“Elbette hayır.” Ava’nın sesinde bir değişiklik oldu, uzun zamandır terk edilmiş mekanlardan yükselen toz bulutları kadar yoğun bir suçluluk duygusu. “Keşke bilmeseydim.”

Hangi *sikim gerçek* ? Onun hakkında mı?

Ne biliyorlar ki? Ne bilebilirler ki *?*

Elodie'nin ciğerlerinin içini hava kesiyor ve çok hızlı nefes alıyor, parmakları boğazında çünkü boynuna yavaşça sıkılaşan ipek bir ilmek olduğundan emin.

“Jude’u kontrol etmem gerek.” Halının üzerinde ayak sesleri duyulur ve Elodie, görülmeden önce kaçmak için sadece bir saniyeye sahiptir.

Oturma odasına çok hızlı bir şekilde giriyor ve kendini toparlamak, paltosunu düzeltmek ve yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirmek için bir an duraklamak zorunda kalıyor. Bu sırada Bren'in teyzelerinden biri daha gelip bebeğe ve Elodie'nin ne kadar güzel göründüğüne hayran kaldıklarını söylüyor. Nasıl da *ışıl ışıl parlıyor* . Aileye yeni bir küçük üye katılacağı için ne kadar heyecanlılar. Poppy'nin bir kuzene ihtiyacı var.

Teyzesinin bacaklarının arkasında, Jude yerde emekleyerek ellerini birkaç kez neşeyle çırptıktan sonra bir yapboz parçasını yerine oturtuyor. Onlar için o, silinmeye ve yerine yenisi konmaya hazır, bir çocuğun silik kalemle çizilmiş taslağı. *Gerçek* bir Ocak ayı değil.

"Özür dilerim," diyor Elodie tatlı bir gülümsemeyle. "Hemen geri döneceğim."

Jude'un sızlanmalarına aldırmadan, onu kucağına almak için aceleyle yanına gitti. Ayağa kalktığında, Ava'nın kocasının onları kanepeden izlediğini, bir kadeh şarabı yavaşça çevirerek yoğun ve inceleyici bir bakışla baktığını fark etti. Sadece Jude'a bakıyordu. Gözleri onun gözleriyle buluştu ve kadın aceleyle odadan çıktı.

Bu boğucu evde banyo adeta bir sığınak gibiydi ve Jude'un mızmızlanmasına rağmen onu tuvalete oturttu. Onları herkesten uzaklaştırmak için, en azından bir dakikalığına da olsa, bir bahaneye ihtiyacı vardı. Jude kollarını kavuşturup ona meydan okurcasına kaşlarını çattı ve kadının isteği üzerine çişini yapmayı reddetti.

Dikkatinin sadece yarısı Jude'daydı, zihninin geri kalanı ise baş ağrısının giderek artan zonklamasıyla meşguldü; baş ağrısı o kadar derine saplanmıştı ki, onları çıkarmak mağara gibi oyuklar bırakacaktı.

Duyduğu o konuşmayı bir türlü hazmedemiyor. Anlayamıyor. Demek Bren, mükemmel ve gösterişli January ailesinden sevgi ve destek görmüyor mu? Şimdi, sadece onun ve Jude ile evde kapalı kalmaktan neden mutlu olduğu anlaşılıyor. Parmaklarını şakaklarına bastırıp gözlerini sıkıca kapatıyor. Eğer ailesi tarafından "gerçek bir erkek" olarak görülmek için onunla evlendiyse, statüsü olan, güzel bir hayatı, hoş bir gülümsemesi ve altın işlemeli bir diploması olan bir kız bulmalıydı. Ama bu yine de Ava'nın bildiği hangi "gerçeği" sakladığını açıklamıyor.

Elodie bu konuşmayı her çevirdiğinde, anlamı daha da azalıyor. İçten içe tüyleri diken diken oluyor ve kendi dişlerini sökmek istiyormuş gibi hissediyor.

Jude tuvaletten kalkıp tulumunu ona getirir, tokaları onun için aşmaktadır. Tulumun paçalarını tutan kadına tutunarak Jude'un giymesine yardımcı olur.

İşte o zaman adamın uyluklarında yeni kırmızı izler görüyor. İki tane. Hemen fark edilmeyecek yerlerde. Midesi bulanıyor, umursamaz görünmeye çalışsa da boğazında bir panik dalgası yükseliyor.

“Bebeğim,” diyor ama korku çoktan ciğerlerini kemirmeye başlamış. “Sana biri mi vurdu?”

Jude omuz silkti.

“Canın acıyorsa annene söylemen önemli.”

Adam aniden öne eğilip kafalarını birbirine çarptı ve kadın küfür ederek bağırdı.

"Beni incitiyorsun," diyor kısaca. "Sürekli."

"Bana daha çok acı verdin!" diye bağırmak istiyor ama yapamıyor. O bir anne.

Kadın titreyen elleriyle adamın tulumunun kemerlerini bağlıyor.

★ ★ ★

Hindi kesilirken, pembe ve yapışkan sular bıçağın etrafından akıp gidiyor ve Elodie'nin midesi bulanıyor. Uzun, geniş masada, yemekler elden ele geçerken ve nostaljik hikayeler spora, sonra da siyasete dönerken, sohbet yüksek sesle ve canlı bir şekilde devam ediyor. Kızılcık sosu, az pişmiş etin üzerine minik kan pıhtıları gibi bulaşıyor ve iç harcı dişlerle dolu. Başka kimse umursamıyor gibi görünüyor. Sadece Elodie midesi bulanıyor, dışlanıyor, yemeklerden tiksiniyor.

Jude, yanındaki minderli sandalyede oturuyor, az miktardaki makarnalı peynir yemeğini yemeyi reddedip masa örtüsünün kenarını ısırıyor. Gürültüden aşırı derecede etkilendiğini anlayabiliyor ve Bren'e kendini iyi hissetmediğini ve onları eve götürmesi gerektiğini fısıldamak dilinin ucunda.

Ama masanın karşısında oturan, dedesi ve amcaları arasındaki sohbete üç kez dahil olma girişiminden sonra sessiz kalan adama baktığında, kalmaları gerektiğine karar verir. Omuzlarının düşük duruşu, çatalıyla yarım yamalak batırmaya çalıştığı tek bir bezelye tanesi, intikamcı bir tatmin duygusu uyandırır. Bu duyguları bastırmaya çalışır, göğsünden taşmasına izin verdiği için kendinden nefret eder, ama kendi acısı o kadar keskin, parlak ve öfkeli bir haldedir ki, sadece paylaşmak ister.

Acı çekme biçimi muhteşem; tıpkı kanlı bir bıçakla ortadan ikiye bölünmüş genç bir tanrının Rönesans tablosu gibi.

Jude sandalyesinden kayıp düşer ve Bren ona geri dönmesi için tıslar, ama Jude koşarak Bren'in yanına gider ve yanağını Bren'in kazağına sürtmeye başlar. Bren'e onu geri göndermesi için işaret etmeye çalışır, ama görmezden gelinir. Bren, Jude'u kucağına çeker ve yumuşak, tatlı hindi etini çatalla alıp Jude'un ağzının önüne tutar.

"Genç Brendan arızalı aletler hakkında bir iki şey biliyor olmalı," dedi büyükbabası neşeli bir kahkahayla. "Neydi o evlat? Kendi kendine çalışmaya devam eden daire testere."

Bren zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Şey, evet ama ben düzelttim—"

Huysuz amca sözünü keser. "O evden vazgeçmenin vakti çoktan geldi. Bu tür işler yetenekli ve becerikli bir marangozun işidir."

Jude hindi etinden bir lokma alıyor. Ardından Bren'in bacaklarının üzerinde zıplamaya başlıyor, ta ki ona daha fazla et teklif edilene kadar.

Açlıktan ölmek üzereymiş gibi görünüyor, yanaklarını yemekle doldurma telaşından ateşi çıkmış durumda. Çiğnerken çenesinden kıpkırmızı bir çizgi halinde kan akıyor ve zevkini göstermek için Bren'in kucağında kıvranıyor.

Aklından geçen tek şey Jude'un karnına attığı yumruk, birkaç dakika önce kafasına vurduğu darbe ve en vahşi, en öfkeli anlarında attığı sert ve şiddetli tekmelerdi.

Artık onu tutamıyor. Eğer yemek yerse, eğer güçlenirse—

O yapamaz. O da buna katlanamaz.

Oğlunun, *bebeğinin* , küçük olması gerekiyor.

Oda birdenbire çok sıcak oluyor, başını yaran ses bombardımanı, kafatasını parçalayan bir kazma gibi geliyor. Ter üst dudağını, boynunu ıslatıyor, gözleri yosunlu bir tabakayla kaplanmış gibi hissediyor; ta ki bu odadan, bu dünyadan o kadar uzaklaşana kadar ki, geri dönmeyi düşünemiyor bile.

Bren, hiçbir şeyden habersiz, Jude'a daha fazla hindi yediriyor ve Jude'un dişlerinin arasından sızan iğrenç, kanlı pisliği silmek için bir peçete kaldırıyor.

Aklından geçen tek şey, üçünün de birbirine katlanmasının imkansız olduğu.

1 YEAR AGO

İlk başta onu hiç önemsemez . Selamlaşmazlar; odanın karşısından sadece kısa bir süre göz teması kurarlar, çünkü onun dikkati önümüzdeki bir saat boyunca bu olaydan sağ çıkmaya ve oğlunun yanına eve kaçmaya odaklanmıştır.

Bu, onu bakıcıya bıraktığı nadir zamanlardan biri; ancak bu bakıcı, çitin ötesinde oturan ve Jude'un kendi küçük kardeşleriyle birlikte oturma odasında televizyon izlemesine izin vermeye hazır olan on dört yaşındaki kız. Elodie sadece birkaç saatliğine uzakta olduğu ve Jude bir filme dalmış halde kaldığı ve mızmızlanmaya başladığında krakerle beslendiği sürece kötü bir şey olmayacak. Elodie onu bir beşik giydirdi, oyuncak tavşanının yanında olduğundan emin oldu ve gence kırk dolar alacağını, sadece lütfen, *lütfen* , *gözünü ondan ayırmamasını söyledi.*

Şimdi beş yaşında. Meraklı, hızlı ve kontrol edilemez bir çocuk. Avuçlarının arasında patlayan bir kuyruklu yıldız gibi.

Bu ayrılıktan en çok etkilenen kişi Elodie'dir.

Bütün akşam, elini boğazında titreterek, korku tohumlarının ciğer dokusunun derinliklerinde kök saldığını, ondan ne kadar uzak kalırsa o kadar kangrenleşip iğrenç bir hal aldığını hissediyor. Onu anaokulunda bıraktığı her an, dans stüdyosunda çalıştığı her dakika, başını kaldırıp oyuncaklarıyla oynayan, onu kendi dünyasına dalmış bir şekilde görmezden gelen küçük halini göremediği her saniye böyle hissediyor. Eğer kol mesafesinde değilse, panikliyor.

Bir saat. Verity'ye bu kadar kalacağına söz vermişti.

Dans stüdyosu yirminci yılını kutluyordu ve Verity, kutlama için yerel yat kulübünde masa ayırtmış, personeli ve ailelerini davet etmişti. Jude'u getirme fikri Elodie'yi fiziksel olarak rahatsız etmişti, bu yüzden özel gün için aldığı küçük siyah elbisesiyle yalnız gelmişti. Okyanusa bakan balkonun köşesine garip bir şekilde çekilmiş, parmakları şampanya kadehinin etrafında terlemiş bir halde, diğerlerinin neşeli sohbetleri ve kahkahalarıyla etrafta dolaşmasını izliyordu. İpek elbiseli diğer öğretmenlere, pahalı saatler takmış koyu renk takım elbiseli kocalarına, uysal ve iyi huylu çocuklarına bakarken, sadece hayır işleri sayesinde bu işte olduğunu hatırladı.

Liseyi terk eden, profesyonel düzeyde dans eğitimi almayan, geleceğinin bir yandan küçük çocuklara bale öğretmekle, diğer yandan Jude'a konuşmayı, toprak yemeyi bırakmayı, uyumayı, canı acıdığı için ona *bağırmayı* bırakmasını söylemeye çalışmak arasında bir yerlerde elinden kayıp gittiğini izleyen o kız...

En kötü yanı, Verity'nin emekliliğin eşiğinde olması; elindeki Parkinson titremesi artık herkes tarafından fark ediliyor ve ne kadar nazik ve cömert olsa da, Jeanine görevi devraldığında Elodie'nin işini korumasının imkanı yok.

Bu önemsiz etkileşimlerle uğraşmak, lise yıllarına geri dönmek gibiydi; Jeanine, Elodie'nin niteliksizliğini gündeme getirmek veya çocuğunu işe ne sıklıkla getirdiği konusunda sahte bir endişe duymak için her fırsatı kolluyordu. Şu anda Jeanine, ince belini ortaya çıkaran dar, açık yeşil bir elbise giymişti ve sanki zaten ev sahibiymiş gibi konuklara aşırı ilgi gösteriyordu. Elodie'yi selamlamaya gelince, onu görmezden geldi ve kayıtsızca başka birini selamladı. Bu tavır o kadar dikkat çekiciydi ki insanlar ona bakakaldı. Utanç vericiydi.

Yanaklarındaki sıcaklık henüz tam olarak geçmemişti ve şampanya kadehinin tamamını bir dikişte içti. En azından balkonda manzara çok güzeldi; alacakaranlık gökyüzünün altında okyanus hüzünlü bir maviye bürünmüş, aşağıda ise marina parlak beyaz yatlar, katamaranlar ve ışıl ışıl lambalarla doluydu. Bu, asla göremeyeceği koca bir dünyanın var olduğunu hatırlatıyordu.

Onun sahip olduğu şeyler şunlar: garajı, çıkmaz sokaktaki banliyösü, karanlıkta bir soru işareti gibi kıvrılıp ağladığı çökmüş yatağı ve kendisini sevmediğinden korktuğu çocuğu.

"Sanırım bir tane daha istiyorsun."

Elodie, yabancılara nasıl davranacağını bildiği için yüzüne ölçülü ve kibar bir gülümseme yerleştiriyor.

Yakışıklı; bunu hemen fark ediyor. Gözleri, aşırı parlatılmış mücevherlerin çarpıcı mavisi, saçları dağınık altın sarısı ve tam da sevimli olacak kadar dağınık bir görünümü var: buruşuk düğmeli gömleği, bileğini saran dokuma deri kayışı, böylesine göz alıcı bir yerde takım elbise pantolonu olması gereken kot pantolonu.

Utangaç bir gülümsemeyle bir kadeh daha şampanya uzatıyor ve kadın kadehi alırken parmak uçları birbirine değiyor.

"Güzel bir aksan," diyor. "Kayboldunuz mu?"

"Çaldım." Balkon korkuluğuna yaslandı, gülümsemesi cana yakındı ama içinde umutlu, titrek bir enerji de vardı.

Ama o, kızı etkilemek istiyor.

Bu iltifat, onun zehirli öfkesini bir nebze olsun yatıştırıyor.

"Şöyle düşündüm," diyor, "dünyadaki tüm aksanlar arasında en havalısı hangisi?"

"Ve Amerikan tarzında karar kıldınız mı?" diye soruyor Elodie, özenle hazırlanmış bir ifadeyle. "İlham verici."

"Açıkça hatalar yapılmış. Seksi bir aksan çalmalıydım." Şampanyasından bir yudum alıp umursamazca başka yöne bakmaya çalışır, ama Adem elması hareketlenir ve bardağı elinden düşürür.

O *çok gergin* . O ise çok mutlu.

Bu küçük siyah elbiseyle nasıl göründüğünü biliyor; boyu elbiseyi inanılmaz derecede kısa gösteriyor, bacakları dans sayesinde uzun ve biçimli, kıvırcık saçları sırtından aşağıya koyu bir şelale gibi akıyor, parlak, gür ve büyüleyici. İnsanlar her zaman onun bağımlılık yaratan bir güzelliğe, uhrevi bir şeye sahip olduğunu fısıldamışlardır ve o da bunun hala var olmasından memnun.

"Stüdyoda ders veriyor musunuz?" diye soruyor.

"Ve sen öyle yapmıyorsun," diyor Elodie.

Utanarak ensesini ovuşturdu. "Şey, ailemle buradayım. Sadece ziyaret için Avustralya'dayım. Burada biraz yabancı gibiyim, değil mi?"

"İkimiz de aynı durumdayız." Elodie, ona kendinden o küçük parçayı sunmadığına pişman oldu çünkü adam meraklı görünüyordu.

Balkonda süzülerek yürüyor, okulda erkek çocuklara uyguladığı aynı kalıplara düştüğünün farkında: Güzel ol, ulaşılamaz ol, elde edilemez ol, çünkü o zaman sana *yalvaracaklar* ; ama kendini durduramıyor.

Arkasından geliyor. "Sanırım adınızı alamadım."

"Ben vermedim," diyor.

"Benim adım Brendan January."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Brendan."

"Hâlâ isim yok." Gülümsemesini zor tutuyor çünkü balkonun sonuna gelmişler ve içeri girip diğerleriyle kaynaşmadığı sürece gidecek başka yeri yok.

Kaşını kaldırıyor, dudaklarındaki gerçek gülümsemeyi gizlemek için bardağını kaldırıyor.

Umursamaz görünmeye çalışıyor. "Bu arada, bale ile ilgili her şeye bayılıyorum."

"Gerçekten mi?" diyor. "Üç balerin ismi say."

Onun utanç duygusu anında ve o kadar sevimli ki kız gülüyor.

“Şey, yani, siz…” diye başlıyor söze.

“Ama sen benim adımı bilmiyorsun.”

“Kahretsin.” Ama şimdi o da gülüyor. “Buraya katledilmeye geldim. Gerçekten hiçbir şansım yoktu. Kendimi daha fazla rezil etmeden sessizce kaçıp gitmeli miyim?”

Bardağını çevirirken ona şöyle bir göz kırptı. "Yüzündeki kızarıklık çok hoş."

"Bu, sahip olduğum nadir yeteneklerden biri."

Başını yana eğerek onu izliyor, omuzlarının kıvrımını, çenesinin çizgisini, ürkek ve tatlı halini inceliyor. Bu özelliklerin birinde bir çekicilik var.

"Bana kendinizden bahsedin, Bay January," diyor. "En çok ne yapmaktan hoşlanıyorsunuz?"

“Tamam, lafı uzatmayayım.” Yüzü hâlâ kızarmıştı. “Ama bu evi yeniliyorum…”

Onu dinlemek içindeki bir boşluğu dolduruyor ve dakikaların ne kadar kolay geçtiği, onunla konuşmanın ne kadar rahat olduğu onu korkutuyor. Onun tatlı aksanını doğrudan ağzına almak istiyor. Karnında tuhaf bir gerginlik hissediyor ve nedenini, bir erkek çocuğuna karşı kelebekler uçuştuğunu fark edene kadar anlamıyor. Amerikalı bir erkek çocuğuna. Bu saçma, sürdürülemez ve tamamen yanlış bir karar. Ama şakaları kendini küçümseyen, flörtü saygılı ve yenilediği eski evden bahsettiğinde tüm yüzü çocuksu bir mutlulukla aydınlanıyor.

Kadın, adamın bu eve aşık olduğunu fark ediyor. Adamın ev hakkında konuşma şekli, Jude'un elinde bir karalama resmiyle yanına koşup, kadın bakana kadar zıplamasını hatırlatıyor ona.

Ama bu sefer, düşünceleri sadece Jude ile sınırlı değil.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye soruyor Brendan. "Bu garip mi? Ben aslında şu teknelere bakmak istiyorum."

“Öncülük et.”

Birlikte marina yürüyüş yolunda dolaşıyorlar, lüks tekneler hakkında şakalar yapıyorlar ve elleri birbirine değdiğinde fark etmemiş gibi davranıyorlar. Su, taşlı kıyıya yavaş ve sakin bir şekilde vuruyor ve her yer tuz ve deniz suyu kokuyor; kulüpten gelen sohbet ve müzik ise arkalarında hafif bir fon oluşturuyor.

"Muhasebeci mi, hımm?" diyor.

"Hakkımdaki düşünceleriniz birden dibe vurdu," diyor. "Bunu hissedebiliyorum. Dans etmediğiniz zaman ne yapıyorsunuz?"

"Ben hep dans ederim, başka hiçbir şey değil. Durmaksızın piruetler yaparım."

"Yani, sizi sakin olduğunuz nadir bir anda yakaladığım için şanslıyım, öyle mi?"

"Sen," diyor sessizce. "Şanslısın."

Kulübe döndüklerinde birlikte geçirdikleri bir saatten fazla zamanı kaybetmişlerdir ve hâlâ birbirlerine gizlice bakıp, bakmamış gibi davranıyorlardır. Haziran soğuğuna rağmen içini ısıtmış hissediyor ve

aklından geçen tek şey, onun kendisini güldürmüş olmasının ne kadar imkansız olduğu ve onu bir daha asla göremeyecek olması. Bileklerinde, boğazında acı veren bir özlem kıvrılıyor ve bunu bastırmak için dikkatlice bir dakika harcıyor.

Stüdyonun yıldönümüyle ilgili duygusal konuşmalar yapılmış, pasta kesilmiş ve insanlar ayrılmaya başlamıştı. Brendan, Elodie'nin kulağına bir şeyler fısıldamak için eğildi, ancak Jeanine tam o anda ortaya çıktı.

"Nereye gittin Elodie?" Sesi sinir bozucu derecede tiz ve yüzünde küçümseme dolu bir gülümseme var. "Seni *özledik* . Bir dahaki sefere sevgilini de getirmelisin. O da bu eğlenceden mahrum kalmamalı."

Bıçak kusursuz ve doğru bir şekilde içeri giriyor; gerçekten zekice, çünkü Brendan'a dönüp bunun bir erkek olmadığını, sadece bir çocuk olduğunu açıklamanın bir yolu yok.

Bu bir şekilde daha kötü.

Jeanine hâlâ gevezelik ediyordu, yaptığı şeyin farkında olduğu için dayanılmaz derecede kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. Brendan'ın özür dileyerek uzaklaşması bir dakikadan az sürdü, samimi gülümsemesinin parıltısı sönmüştü. Uzaklaşırken, Jeanine onun gözlerine bakmaya çalıştı ama Brendan onun bakışlarıyla karşılaşmadı, belki de başka bir adamın kızına böylesine şehvetle baktığı için utanıyordu.

Jeanine'in sesi alçalıyor, yapmacıklığı azalıyor. "Bizi rezil etme. Stüdyoyu temsil etmediğin zamanlarda fahişe gibi davran."

"Ama Jeanine," diyor Elodie soğukkanlılıkla, "ben aynı anda birden fazla işi yapabiliyorum."

Jeanine'in yanından hızla geçip gider, ama kafasında zonklayan kan boğucu bir güç gibidir. Kendini kaybetmiş, dizginlerinden kopmuş, pişman olacağı bir şey yapacakmış gibi hisseder. Boğazında öyle vahşi, öyle acımasız bir alev yanar ki, peşinden giderken sanki yeri kızıl alevlerle parçalayacakmış gibi hisseder.

Kulübün dışında, kaldırımda bir araba bekliyordu ve onu gelirken görünce ağzı açık kaldı. Kadın, tırnaklarını çenesine geçirip gözlerinin

içine bakmaya zorlamak istiyordu. Ona bakmasını, gerçekten bakmasını.

"Bren," diyor.

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Kimse bana öyle seslenmez."

“Evet, öyleyim.” Elodie elinde telefonunu tutuyor.

“Hey, az önce olanlar için özür dilerim.” Saçlarını ovuşturdu. “Sınırı aşmak istememiştim—”

"Eşimin fotoğrafını görmek ister misin?"

Onun geç kaldığını, yüzünü buruşturup bir şeyler mırıldanmasından anlıyor ama yine de telefonunu ona uzatıyor. Adam refleks olarak telefona bakıyor.

Kaşları çatılırken bir an duraksıyor ve telefondan gözlerini ayırıp tekrar ona bakıyor.

Sonra yavaşça ve keyifle gülümsemeye başlar. Bu, şafak sökmesi, açık denizler ve esmer şekerin kadının diline dökülmesi gibidir.

“Kahretsin.” Şimdi aptal gibi sırıtıyor. “Bununla yarışamam. Şu küçük şeye bakın. Hiç şansım yok.”

Gözlerinde alaycı bir oyun oynuyor; gülümsemesini dudaklarının kenarına sıkıştırıyor. Tek başına çocuk yetiştiren bir anne fikri onu tiksindirmiyor.

“Beş yaşında,” diyor. “Hayatımdaki tek insan o.”

Neden hâlâ onunla konuşuyorsun, bu anlamsız. O hâlâ Amerikalı ve gidecek. Sen de yeni tanıştığın, gerçek olmayan duygular beslediğin birine kendini atıyorsun.

"Acaba bir ara seni bir içki içmeye götürmeme izin verir mi?" diye soruyor Bren.

"Bren," diyor. "Korkak olma."

Gözlerinde bir coşku parıltısı beliriyor ve ona doğru eğilişinde dizginlenmemiş bir özlem var. "Seni şimdi dışarı çıkarabilir miyim?"

"Adımı bile bilmiyorsun."

"Bunu bana ver?"

Ciğerleri sinek kuşu kanatlarıyla dolu ve bunu istiyor; iyi bir şey istiyor. Duraksamanın uzamasına izin veriyor, bu alaycı tavır gözlerini parlatıyor.

“Elodie.”

ON ALTI

Göz kapakları aralanmış , göz çukurlarının ardındaki baskı, olgunlaşmış bir kiraz domatesini sıkan iki parmak gibiydi. Karanlıkta yatakta yatıyor, ciğerleri isimsiz, mürekkep gibi bir dehşetle dolarken bakışları tavana kilitlenmişti. Gözlerini kırpmadan. Tek yapabildiği, su lekesi gibi yukarıda yayılan karanlık kütleye bakmaktı. Ancak bu lekenin ağzı binlerce dişle çevriliydi, çatallı bir dil yavaşça aşağı doğru kıvrılıyor, keskin ucundan sıcak, iğrenç tükürük damlıyordu.

Dil, kocaman açılmış gözlerine bir santim mesafede. Hareket edemiyor. Çığlık boğazında, bedeni dehşet içinde felç olmuş durumda.

Uyanmam gerek, uyanmam gerek, uyanmam gerek, uyanmam gerek, uyanmam gerek, uyanmam gerek—

Ciğerlerine dolan havayla birden doğrulup titriyor, eli karanlıkta Bren'in yüzüne doğru uzanıyor. O, yastığına mırıldanıyor, kadın tırnaklarını omzuna batırırken neredeyse hiç kıpırdamıyor. Ona tokat atmak istiyor. Onu yataktan çekip *canavara* bakmaya zorlamak istiyor...

Ancak, çenesini yavaşça tavana doğru kaldırdığında, karanlıkta hiçbir şey yoktu. Sadece tavanın pürüzsüz yüzeyi vardı.

Gözleri kurumuş, kalbi hâlâ son hızla göğüs kafesine vuruyor ve titremesi durmuyordu. Tabii ki bir kâbus. Ama Jude'u kontrol etmeliydi. Ya o şey tavanına taşınmışsa? Ya ağzı yatağının altında açılmışsa?

Elodie, uyuşmuş ayaklarıyla soğuk tahta zeminlerde yolunu bulmaya çalışarak koridorlarda aceleyle ilerliyor; her gıcırtıda, her

rüzgar tıslamasında, köşede beliren ve hiçbir şey olmayan her tehlikeli şekilde kalbi yerinden oynuyor. Sanki gölgelerden yeni bir deriyi soyup giymiş gibi sessiz. Huzurlu uyku, bağlantısız bir kavram.

Çocuğunu görmesi gerekiyor.

Ona ihtiyaç duyduğu zaman orada olmalı.

Ay ışığı koridordaki kemerli pencerelerin kenarlarına değiyor ve parmaklarının çocuk odasının kapı kolunda hayalet pençeleri gibi görünmesine neden oluyor. Nefesini tutarak dönüyor, ama bir yandan da uyanırsa da sorun olmadığını düşünüyor çünkü o zaman ağlayacak, teselliye ihtiyaç duyacak ve o da hemen yanında olup ona teselli verecek.

Karanlıkta, o kolayca yönlendirilebilir. Ama herkes öyledir.

Mantar şeklindeki gece lambası, çocuk odasının çoğunu aydınlatacak kadar ışık saçıyor, ancak köşelerde gölgeler kalın ve belirsiz kalıyor. Orman yatağının altındaki mağara gibi karanlık oyuğu kontrol etmek için yere diz çökerken, kafasının arkasında küçük bir ses yankılanıyor: *"Çıldırıyorsun ."*

Hayır, o çok dikkatli davranıyor. Eğer birisi oğluna zarar veriyorsa, bunu görmesi gerekiyor. Bunu bilmesi gerekiyor.

Birisi, bir *şey* …

O bunu gördü; gördüğünün farkında.

Bu evde bir sorun var.

Şükran Günü'nden beri, bacaklarındaki o kırmızı izleri gördükten sonra içinde yeni bir aciliyet duygusu uyandığı için, geceleri altı yedi kez gizlice odasına giriyordu. Ama bugün okulu var. Onu saatlerce göremeyecek.

Kadın yatağın yanına diz çöker, dirseklerini yatağın üzerine koyar, çenesini yumruğuna yaslar ve battaniyeler arasında göğsünün yumuşakça inip kalkmasını izler. Adam kıpırdanır, uzun, koyu kirpikleri titrer, uykulu ağzı kıpırdar; kadının onu koruduğu tehditlerden habersiz, huzurludur.

Yakında bir gün büyüyecek ve onu daha az sevecek, ta ki hiç sevmeyecek hale gelene kadar. Ona olan ihtiyacı azalacak ve o,

hayatının gölgelerinde yaşlı ve bitkin bir hortlağa dönüşecek; o ise uzayıp büyüyecek ve...

Yönetilemez.

Bebekler büyümez, diye düşünüyor, yutulurlar ve yerlerine yabancılar geçer; annelerinin yeni doğmuş bebeklerini özledikleri için gözlerinden kan aktığını umursamazlar.

Arkasında bir hareket belirdi, çocuk odasının menteşeleri sessizleşti ve kapı içeri doğru açıldı. Elodie kaskatı kesildi ve tetikte kaldı, endişe derisini delip geçti. Burada ne kadar zamandır çömeldiğini bilmiyordu, ama kasları soğuktan kaskatı kesilmişti ve gözlerinin arkasında, sanki iğnelerle açık tutuluyormuş gibi keskin bir ağrı zonkluyordu. Bir şey içeri giriyordu, bir şey—

"Elodie?" Bren, çocuk odasının kapısında sadece bir gölge gibi duruyor; sweatshirt'ü bol ve buruşuk, uzun bacakları boxer şortunun kenarı ile yırtık pırtık futbol çorapları arasında tüyleri diken diken olmuş. "Ne yapıyorsun?"

Uyuşmuş ve sersemlemiş bir halde zorlukla ayağa kalktı ve dengesini sağlamak için orman yatağının ucuna tutundu. "O... Bana ihtiyacı vardı."

"Ama uyanık değil." Bren uykulu ve şaşkın bir şekilde, başparmağıyla gözünün kenarını ovuşturdu.

Oyuncaklarla dolu zeminde hızla ilerleyerek çocuk odasından çıktı ve kapıyı arkasından dikkatlice kapattı.

"Bir şey var—" Duraksıyor, kafası karışık ve huysuz hissediyor, sakin olması gerektiğini bilmesine rağmen neredeyse saçmalayacak gibi oluyor. Sesindeki titremeyi gizlemek için bir sonraki nefesi daha yavaş. "Ev sürekli bana… *zarar vermeye* çalışıyor. Ve Jude'a da. Duvarların içinde bir sorun var, gördün. Beni bir lamba ile bıçaklamaya çalıştı, sonra da kapıyı yüzüme çarparak neredeyse elimi kırdı. Sürekli beni *izlediğini* hissedebiliyorum. Bir *ağız* var… Bren, sen… Beni dinlemen gerekiyor."

Karanlıkta, onun yüz ifadesini tam olarak seçemiyor. Titreyen ellerini birbirine kenetliyor, tırnakları bileklerine saplanırken, ağzını metalik, yapışkan bir tat kaplıyor.

“Pekala.” Sanki söyleyecek söz arıyormuş gibi duraksıyor.

Titriyor, kollarının arasına, göğüs kafesine, ciğerlerine girmek istese de, tam ulaşamayacağı bir mesafede duruyor. Sadece sarılmak, güvende ve sıcak olmak istiyor. Ona inanmak zorunda.

Sesinde bir tereddüt vardı. "Ellerin neden boğazındaydı?"

Donakaldı.

Salonu koyu pekmez rengi bir tabaka kaplamış, duvarlardan aşağı damlayan *damlacıklar* tüylerini diken diken ediyordu.

Ona dik dik bakıyor. "Ne diyorsun?"

“Ne dediğimi bilmiyorum. Belki de—” Tereddüt ediyor. “Hadi, yatağa geri dönelim, olur mu?”

Söylediklerinin hepsini öylece görmezden gelecek. Sanki korkmuş, kekeleyen bir delinin saçmalıklarını dinliyorlarmış gibi ve o da kibarlık olsun diye başka yöne bakıyor. Ama kadın ona bağırmadan nasıl ısrar edeceğini bilemiyor, bu yüzden dilini ısırıyor ve ağlamamaya çalışıyor.

Büyük yataklarına döndüklerinde, adam onu kendine doğru çekiyor, sanki birbirlerine uyacak şekilde oyulmuş gibi vücudunu sırtının şekline göre sarıyor. Güçlü kolları onu sarıyor, bir eli her zaman yaptığı gibi bebeğin üzerinde, çünkü küçük tekmeleri hissetmeyi çok seviyor. Adam rahat ve kayıtsız bir uykuya dalarken, kadın onun nefes alışverişinin sakinleşmesini bekliyor. Dakikalar geçiyor. Kadın ondan sıyrılıp Jude'un odasına geri dönmeye çalıştığında, adamın kolları onu nazikçe daha sıkı sarıyor.

Yüzünü kadının boynunun kıvrımına bastırdı. "Uyu."

Beklediği gibi rahatlamış ve ısınmış hissetmiyor. Kendini sıkışmış hissediyor.

★ ★ ★

Sabah boyunca huysuzdu, ama bunu Şükran Günü'nden beri geçmeyen baş ağrısına bağlıyordu. Burnu sürekli akıyordu, belki de nezle olmaya başlamıştı. Tam da ihtiyacı olan şey.

Jude'u giydirmekle boğuşurken, Bren'in kreşin önünden geçip anaokulunun bugün kapalı olduğunu söylemesiyle hayal kırıklığı daha

da arttı. Kendisine haber verilmişti, ama söylemeyi unutmuştu.

“Sorun değil,” diyor Elodie öfkeyle. “Her şeyin son dakika söylenmesine bayılıyorum.”

Kadın, Jude'u serbest bırakır; Jude sadece iç çamaşırı ve pijamasıyla odadan çığlık atarak kaçar, tavşanını kulağından sıkıca tutar, tavşan da arkasında ölen bir kuyruklu yıldız gibi sürüklenir. Bir gözü, kanlı, iğrenç bir damar gibi uzanan tek bir iplikle asılı kalmıştır.

"Ben de bugün izinliyim," diyor Bren. "İstersen uyuyabilirsin."

Elodie, Jude'a giydirmeye çalıştığı pantolonu fırlatıp attı ve sesini sert ve keskin bir tona büründürdü: "Elbette, bugün çocuğuma bakmayı atlayayım bari."

“Keşke bu evde iki yetişkin olsaydı da biri çocuğa göz kulak olsa, diğeri de biraz dinlenebilseydi.” Sesi rahattı ama çenesindeki bir damar belirginleşti ve kadın onun kendisine bakış şeklinden hoşlanmadı.

"Neden böyle davranıyorsun?" aralarındaki söylenmemiş haykırıştı.

Ama nedenini biliyor. Onun sapık, acımasız evinin kendisine neler yaptığını ona anlatacak kadar kendini güvende hissetmemeliydi.

Kadın ayağa kalktı ve çocuk odasından öfkeyle çıktı. "Kıymetli evine o kadar takıntılısın ki, güvenilir bir çocuk bakıcısı olamıyorsun."

Hafif bir çizik gibi gelir ve adam incinmiş görünür, ancak kadın öfkeyle çamaşırhaneye inip çamaşırları yıkamaya başlarken hiçbir şey söylemez. Kısa süre sonra, oturma odasında matkabın çalışmaya başladığını duyar ve haklı olduğunu fark edince öfkelenir.

Gidip duvarlardaki çürümeyi onarma planları hakkında bilgi istemeli, bu kangren olmuş evin iskeletini açıp asıl, derinden neyin yanlış olduğunu anlamalı.

Bunun yerine, oğlunu bulup hayatını mahvetmek için ona pantolon giydirmeye karar verir.

Jude bugün tam anlamıyla vahşi, anaokulundan uzun süre uzak kalması ve normal Pazartesi rutininin bozulması onu kontrol edilemez hale getirmiş. İki kez annesine tekme attı. Bir kez de ısırdı. Sonunda

onu yere yatırıp başına daha sıcak bir kazak geçirip pantolonunu giydirdiğinde, sanki öldürülüyormuş gibi çığlık attı.

Bren'i şu konuda ikna edebilirdi—

Bren'i almayı reddediyor.

Jude'un uyluklarının arkasında açıklanamayan kırmızı şişlikler hâlâ duruyor.

Böyle devam ederse öğle yemeğinden önce çıldıracak, bu yüzden mutfak çekmecesinde elektrik bandı arıyor ve yukarı kata çıkıp çocuk odasının tahta zemininde seksek oynuyor. İhtiyaç duydukları şey bu. Aralarındaki uçurumu kapatacak, ona annesine ihtiyacı olduğunu hatırlatacak bir oyun.

Tahmin edildiği gibi, oyuncak evin arkasından sürünerek çıktı ve onun çalışmasını izledi.

Dizlerinin üzerinde, dişleriyle bantları yırtarken, adam parmak uçlarında yanına yaklaşıp sırtına yaslandı. Omurgasındaki yumuşak ağırlığı, geçirdikleri berbat sabahın acısını dindirdi.

"Bu oyunu benimle oynayabileceğinden emin değilim." Yamuk kutularına şüpheyle bakarak arkasına yaslandı. "Oldukça zor."

“Yapabilirim! Yapabilirim!”

Doğru atlama sırasının nasıl yapılacağını gösteriyor. Taş yerine, kutulara atmak için karnında fasulye olan küçük bir oyuncak kurbağa kullanıyorlar.

Alt katta zımpara makinesi gürültülü bir şekilde çalışmaya başlar ve Elodie dişlerini sıkarak öfkesini kusar. Bren, Jude'a "bakma" teklifinde bulunurken bunu mu yapacaktı? Sadece ona güvenilebilir. Oğlunun ihtiyacı olan tek kişi odur.

Seksek, normalde oynadıkları oyunlardan daha fazla koordinasyon gerektiriyor ve Jude'un ayakları sürekli kutuların dışına düşüyor. Sallanıyor, yeniden başlıyor, kurbağayı düşürüyor, yeniden başlıyor. Bütün bu hareketler onu tuvalete gitme ihtiyacı hissettirse de, kız tekrar gösteriyor ve sonra bir dizi zıplama boyunca elini tutuyor. Jude inatçı ve kendi başına yapmaya kararlı, başarısız olursa bir kriz geçirecek gibi görünüyor, ancak bir şekilde kız yerde oturup onu cesaretlendirirken denemeye devam edecek kadar ilgili kalıyor.

Seksek oyununun tamamını bitirdiğinde yüzü aydınlanıyor ve üzerine atlayıp, kollarını boynuna dolayarak boğucu bir şekilde sarılıyor. Ama kadın bundan hoşlanıyor. Onu seviyor.

Zımpara makinesi kapanıyor ve kadın çocuk odasının kapısına doğru bakıyor; ancak şimdi tüm evin bu aşırı kullanımdan dolayı sarsıldığını fark ediyor.

Jude'un kaşları çatıldı. "Ev böyle incitilmekten nefret ediyor."

Ev hakkında konuşma şekli onu derinden etkilemeye, ağzını kurutup ellerini titretmeye başlamıştı. Bunu durdurmalıydı ama artık çok geç gibi hissediyordu. Ya da belki de sorun ona inanmasıydı.

"Evin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim," diyor. "Anneler bebeklerinin asla incinmesine izin vermezler."

Göz ucuyla ona şöyle bir baktı. "Asla, asla mı?"

"Asla, asla, *asla* . Sarılmak ister misin?"

Gözlerinde bunu görebiliyordu; kabullenmeye doğru yönelişini ve kollarının arasına sokulduğunda, o muhtaç, yumuşak ve istekli halinin nasıl olacağını. Onu kucağına almak için ayağa kalktı.

Ve işte o anda ayağı zeminden aşağı indi.

İlk başta mantıklı gelen tek şey, ani dengesizliğin şoku, sanki dişli kıymıklarla dolu bir ağza basmış gibi ayak bileğine kadar yayılan acıydı. Çığlık atarak bir dizinin üzerine çöktü ve sonra aşağı baktı.

Yer döşemeleri dalgalanıyor, kıvrımlı ve akışkan bir şekilde, sanki bir göl kıyısının parlak yüzeyinden aşağı batmış gibi. Ahşap katı olmayı unutmuş, bunun yerine geriliyor ve yeniden şekilleniyor, onu yutuyor, aşağı, *aşağı* çekiyor.

Çığlık atıyor; bu mümkün değil; bu olamaz. Ayağını kurtarmak için uzandığında, ayağı kıpırdamıyor. Dişler eti kemiğe kadar kesiyor ve tahtalar sıkışarak ayağını, atılmadan önce parçalanan karton gibi eziyor.

Jude da onun sesine benzer bir tonda çığlık atmaya başladı; dehşeti o kadar tizdi ki, bacağı yere daha da batarken bile ona durması için bağırıyordu. Acı ve panik yoğunlaştı, onu çarmıha gerdi ve bacağını daha sertçe çekti. Ama kapana kısılmıştı. Sanki ev—

Onu yiyorum.

Deli olma. Böyle düşünme. Böyle düşünmeye hakkın yok. İyisin, iyisin, normalsin, sen —

Koridorda ayak sesleri yankılanır ve ardından çocuk odasının kapısı korkunç bir gürültüyle açılır. Bren'in odaya son hızla daldığını, " *Ne oldu? Ne yanlış* ?" diye bağırdığını görmekten çok hisseder.

Önce Jude'u yakalıyor, sanki bir bez bebekten farksızmış gibi onu kaldırıp Elodie'ye doğru atılıyor ve onu evin pençelerinden çekip çıkarıyor. Elodie tereyağı gibi kolayca kurtuluyor. Çığlıkları kuru bir hıçkırıkla kesiliyor ve kendini çocuk odasının en uzak köşesine çekilmesine izin veriyor. Üçü de pencerenin altında bir yığın halinde yere yığılıyor, ciğerleri hırıltılı hırıl inerken Bren'in kolları ikisinin de etrafına sıkıca sarılıyor ve hıçkırarak ağlıyorlar.

"Ne oldu? Elodie— Anlamıyorum." Onu göğsüne daha da yaklaştırıyor, gözlerini ondan yere çeviriyor.

Zemin pürüzsüz ve kusursuzdu.

Jude, kollarını Bren'in boynuna dolayarak, kirli, talaşla kaplı iş gömleğine hıçkıra hıçkıra ağlıyor.

Elodie taytının paçasını yukarı çekip ayak bileğinin etrafındaki belirgin izlere baktı. İşte. Gerçekti. Oldu.

"Ayağım *lanet olası zeminden* geçti." Bağırmak istemiyordu ama sakinleşemiyordu.

"Nasıl yani…" Bren yere baktı, seksek oyununun bantlarından başka leke yoktu. "İyi misin?"

"Hayır." Elodie ona bağırmak istiyor ama o hiçbir şey yapmadı.

Onu buraya getirmek, bu eve yerleştirmek dışında—

Parmaklarını saçlarının arasına daldırıp çekiştiriyor, feryadı acıdan çok hayal kırıklığıyla dolu, öfkesi ağzının içini yakan sıcak bir döküntü gibi. Kafa derisinde bir şey gevşiyor ve elini yavaşça, bir tutam bukleyle birlikte başından çekiyor.

Köklerin uçları kanla kaplıdır.

"Aman Tanrım!" Sesi titriyor.

Bren, onu rahatlatacak bir şeyler söylemeye çalışır ama o bile korkmuş görünür; yerden değil, kızın lanet olası saçlarından. Jude yüzünü Bren'in kolunun kıvrımına gömer ve sıkıca tuttuğu kolu

gevşetmeyi reddeder, bu yüzden Bren oğlunun kıvırcık saçlı başının arkasını okşar, Jude ayağa kalkar ve seksek oyununa doğru ilerler. Bir ayağıyla birkaç kez yere vurur ve sonra Elodie'ye bakar.

"Burada mıydı?" diyor. "Hiçbir şey gevşek değil."

"Gevşek değildi," diye çıkıştı Elodie. "Aşağıya doğru çöktüm. Sanki... Orada dişler vardı ve—" Bunun ne kadar akıl dışı geldiğini bilerek sözünü kesti.

Ama ona inanmak zorunda. Başka seçeneği yok, ona inanmak zorunda.

"Belki de..." Şaşkınlıkla bakıyor, ama acaba zemini iyice kontrol ediyor mu? Onun durduğu yerde mi duruyor?

Elodie sendeleyerek ayağa kalktı, ısırılan ayak bileğinin etrafını saran yakıcı acıyla birlikte topallıyordu. Jude'a kollarını uzattı. "Onu bana ver. Beni istiyor."

Bren, Jude'un kollarını boynundan ayırmaya çalışır, ancak Jude çığlık atarak daha sıkı sarılır ve bacaklarını Bren'in beline dolar.

"Ayak bileğine buz koyayım mı?" diyor Bren. "Gel uzan. Her şeyi halledeceğim. Sadece bunu çözmem gerekiyor."

Ona inanmak cevabı varken "çözülmesi gereken" bir şey yok, ama ona tekrar çıkışmanın da bir anlamı yok gibi görünüyor. Onun kendisini çocuk odasından çıkarıp koridordan yatak odalarına götürmesine izin veriyor. Yatağa yığıldığında, adam telaşlanıp bacağının altına yastıklar koyarak onu yükseltiyor, sonra banyoya girip uzun bir bardak suyla geri dönüyor. Musluktan akan su bulanık görünüyor, ama kadın onu aşağıya buzdolabından soğuk bir şey almaya gönderecek kadar umursamıyor.

Kadın içkisini içerken adam yatağın kenarına oturmuş, Jude ise hâlâ hıçkırarak ve burnunu çekerek adamın kucağına kıvrılmıştı.

Elodie alçak sesle ve sert bir şekilde, "Beni dinlemeniz gerekiyor," diyor. "Evin *içinde* tehlikeli bir şey var."

Bren, elini diş izlerinin hemen üstündeki ayak bileğine koymuş, düşünceli ve sessiz bir şekilde onu izlerken yavaşça masaj yapıyor. Sanki akıl sağlığını yitirmek üzere olan deli bir yaratıkmış gibi.

"Bana inanman gerekiyor," diye hırslı bir şekilde söylüyor.

"Pekala," diyor ama o kadar inandırıcı değil ki kadın çığlık atmak istiyor.

"Jude yaralanıyor!" diye yarı bağırdı ve Jude Bren'e daha da sinerek yaklaşırken keskin bir nefes aldı.

Ondan bir şey istemiyor, ona uzanmıyor, ondan teselli aramıyor.

Eğer istediği kişi o değilse, her şeyin ne anlamı var ki?

Bren, titreyen Jude'un bedenini kollarıyla sarıp onu salladı. "Belki biraz dinlenmelisin."

Dişleri kenetlenmiş, dudakları kansız. "Belki de hâlâ yapabiliyorken bu berbat evden kaçmalıyım."

Söylenebilecek en mükemmel şey, söylenebilecek en kötü şey. Bren'in yüzü asık, yalnızlık ve korku dolu bir ifadeyle kaplanmış, sonra hızla aşağıya bakıyor; gözleri öyle bir donuklaşmış ki, kadının midesi bulanıyor.

"Sadece dinlen, tamam mı?" Zorlukla yutkunuyor.

Tehdidini yerine getirmeli, Jude'u kapıp bu berbat evi tamir edene kadar oradan ayrılmalıydı, ama öfkesi, evin kızıl, alev alev yanan ihtişamından avuç dolusu alıp daha da alevlendirmeye çalışırken bile kayıyordu. Gözleri hiç bu kadar ağırlaşmamıştı, sanki uykusuz geçen uzun geceler bir anda üzerine çökmüştü. Bren'in yüzü, yağmurda bırakılmış bir suluboya resim gibi yanaklarından aşağı doğru erimeye başladı ve onun elinin ayak bileğinde, başparmağıyla yatıştırıcı daireler çizerek okşadığını zar zor hissedebiliyordu.

Gözleri kapanıyor; ağzı tebeşir gibi kurumuş hissediyor.

Aniden ona uzanıp tokat atma isteği duyuyor ama nedenini bilmiyor.

ON YEDİ

Talaş ciğerlerine tıkılıyor , kolları nazikçe yanlarına yerleştiriliyor, ardından ilk çiviler kemiklerine çakılıyor. Bileklerinden, ön kollarından, omuzlarından. Uzuvlarını yerinde tutmak için, onu duvarın içine kaldırıp yüzüne ağır tahta kalaslar yerleştirmeye başlıyorlar. Çekiç darbeleri etkili ve ölçülü, ve son kalası yüzüne yerleştirirken, son çekiç darbesinin çiviyi tam gözlerinin arasına çakmasına dikkat ediyorlar.

Çığlıkları hayvansı, kanlı ve ıslak, göğsünden kasılarak geçiyor ve onu boğucu hıçkırık dalgalarına sürüklüyor. Bu korkunç bir ağlama türü, kontrol edilemez ve boğucu. Oğlu, *bebeği* için çığlık atıyor ama karanlık tüm dünyayı örtüyor ve hiçbir şey yapamıyor. Yüzü pürüzlü, kıymıklı bir tahtaya yapışmış ve hareket edemiyor. *Hareket edemiyor* .

Evin içine yerleştirilmiş ve şimdiden çürümeye başlamış, termitlerin minik bacakları göz kapakları ve dudaklarının üzerinde geziniyor. Alnındaki çivinin etrafından kan sızıyor ve ince, siyah bir çizgi ağzına doğru uzanıyor. Tatlı bakır, yıkıcı bir tahribat.

Öteki tarafta onların seslerini hâlâ duyabiliyor, hayatlarına devam ediyorlar: o duvar kağıdının ardında kıymaya dönüşürken, koridorda koşan çocukların ayaklarının neşeli çığlıklarını duyabiliyor.

İki çocuk. Bebek sesleri duyabiliyor, ama sonra daha büyük, daha sakin, kendinden emin Jude mırıldanıyor: "Şimdi banyo zamanı."

HAYIR-

Kendini kaybediyor, çığlıklar atıyor, çivilerle çakılmış bedenini küçük duvarlı oyukta çırpınıyor, onu çağırırken kendini kanlar içinde

bırakana kadar dövüyor. *"Bunu yapma, bunu yapma, özür dilerim, lütfen lütfen lütfen, buna dayanamam, başka bir şansa ihtiyacım var, geri dön..."*

Yahuda Yahuda Yahuda—

Duvar kağıdından sızan kanı, yumuşak ve hoş, şiddetli bir kırmızı kan akıntısı.

Bu renk eve mükemmel uyuyor.

* * *

Uyandığında yanakları ıslaktı .

Dilinin üzerinde iğrenç bir kabuk vardı ve yatakta dönüp telefonunu ararken öğürdü. Ekrandaki saate şaşkınlıkla bakarak bir dakika geçirdi, ancak sonunda rakamları okuyabildi: 19:13. Yatak odasına ipeksi bir karanlık çökmüştü, kış soğuğunun etkisiyle hava titriyordu ve kollarında tüyler diken diken olmuştu. Avuçlarını şakaklarına bastırdı ve baş dönmesinin geçmesini bekledi. Uyanmanın acımasızlığı onu derinden sarsmıştı, ama belki de kabus hala görüş alanının kenarında örümcek ağları gibi dolaşıyordu.

Gözlerini ovuşturduktan sonra, gecenin ısladığı yatak odasına baktı.

Bir şey nefes alıyor. Köşede titreşen, o kadar saf bir siyaha dönüşmüş karanlık. Boğazını soğuk bir dehşet kaplıyor, çünkü orada duran, yere yavaşça su damlatan *, pat pat* diye ses çıkaran bir bedene benziyor. Sonra geriye doğru adım atıyor ve duvarların içinde kayboluyor.

Ağlamamak için kendini zor tutuyor.

Bu evden çıkması gerekiyor.

Yatağından kalkmak dayanılmaz bir çaba gerektiriyor, uzuvları uyuşmuş ve itaatsiz. Tuvalete gitmek ve titreyen elleriyle yüzüne soğuk su serpmek için banyoya girerken üzerine bir kazak daha giyiyor. Perişan halden de beter görünüyor, dağılmış, tabağında yarım kalmış yemek gibi bitkin. Dolaşmış bukleler yüzünü örtüyor, cansız, yapışkan ve çarpık.

Bu kadar uzun süre uyumamalıydı.

Bu kadar derin, uyanması bu kadar zor bir uyku normal değil. Altı saat, belki de yedi saat sürmüş olmalı.

Lavabodan uzaklaştı ve çöp kutusunu kendine doğru çekerek, çılgın bir coşkuyla içini karıştırmaya başladı. Mendiller. Lavabo giderinden çektiği avuç dolusu saç. Tuvalet kağıdına sarılmış iğrenç bir şey. Eski bir kutu soğuk algınlığı ve grip ilacı. Ve… boş bir uyku hapı kutusu.

Onu öldürecek.

Alt katta, ev, soyulmuş bir ceset kadar içi boş hissettiriyor; gölgeler koridorlarda kaburga kemikleri gibi kıvrılıyor ve yer döşemeleri ayak altında buz tutuyor. Işıkların çoğu kapalı. Köşelere yığılmış ve yarı tadilat görmüş odalardan taşan alet kutuları, merdivenler ve iş malzemeleri arasında sendeliyor ve evin büyüdüğünü hissediyor. Odalar uzuyor, daralıyor, yer değiştiriyor; hepsi de onu bu tavşan labirentinde kaybolmuş hissettirmek için oynanan intikamcı bir oyun.

Nefes nefese ve titreyerek kendini oturma odasına sürükledi, ama neyle karşılaşacağını zaten biliyordu.

Duvarlar yeniden duvar kağıdıyla kaplanmış, her şey eski, yenilenmiş tatlı bir eve yakışır şekilde güzel çiçekler, zeytin yaprakları ve zarif süslemelerle eski haline döndürülmüş. Kırmızı lekelerden, ışıldayan, zonklayan etten, ahşaptan sızan iltihaplardan eser kalmamış. Tüm oda zımparalanmış ahşap zemin ve duvar kağıdı yapıştırıcısı kokuyor.

Elodie, eline geçirebileceği her türlü aleti kapıp her şeyi yeniden yırtmayı düşünüyor. Tırnaklarıyla kağıdı geri çekerse, saklamaya çalıştığı tüm kötü niyetleri ortaya çıkaracak.

Bu tam olarak budur.

Bu evdeki hiçbir şeyi düzeltmiyor; sadece korkunç durumları örtbas ediyor.

Mutfaktan sesler geliyor, çatal bıçaklar tabaklara çarpıyor ve kadın duvarlara diktiği keskin bakışından sıyrılıyor.

Onunla yüzleşin.

Çok geç olmadan, aceleyle bunu yapmalı.

Mutfak girişine açılan kemerin etrafından ışık süzülüyor ve o da güzel bir infaza doğru çaresizce süzülen bir kelebek gibi, baş ağrısı o kadar şiddetli ki neredeyse düşünemiyor. Su, suya ihtiyacı var. Ve sonra uzanmak— *Hayır.* Jude, altı lanet saattir güvenemediği bir adamla onsuz kalmış durumda.

Kemerli geçitte sendeliyor, bir eliyle yanan gözlerini mutfak lambalarının yakıcı, bal rengi ışığından koruyor. Önündeki manzara altüst olmuş gibi, yer ve tavan tersine dönmüş, pencereler patlamış ve hava patlayan yıldızların kalıntılarıyla parıldıyor.

Bu gerçek olamaz.

Bren ve Jude, bağırış çağırış, rüşvet ya da tehdit olmadan, ikisi de ev hayatının, rahat ve huzurlu anlarının bir karesinde akşam yemeği yiyorlar. Lavaboda tencereler yığılmış, tezgahlar kaseler, dökülmüş baharatlar ve kaçmış çiğ soğan parçalarıyla dolu. Masanın yarısı hafta sonu boyunca biriken her zamanki ıvır zıvırla kaplı, ancak diğer tarafı tabak yığınları, kabarık pirinç dolu bir kase, süt sürahisinde sos ve hala kömürleşmiş tavada ızgara biftekler için boşaltılmış. Odayı lezzetli, cezbedici bir koku sarıyor. Ayçiçeği desenli tabaklarda çatal bıçak sesleri yankılanıyor. Elma suyu bardağa sıçrıyor.

Bifteklerden sızan kan, etrafını alaycı bir sırıtış gibi sarmış durumda.

Jude masada oturuyor, küçük bacakları sallanıyor, tabağında doğranmış et var. Sos ağzına bulaşmış, pirinç taneleri yanaklarına yapışmış.

Sürekli gevezelik ediyor, bir yandan da kirli parmaklarıyla bifteği ağzına atıyor.

"Hey! Uyandın. Acıktın mı?"

Bulanık bakışların arasından odaklanmaya çalışarak gözlerini kırpıştırıyor. Ciğerleri kasılıyor, ağzı nefes nefese açılıyor, çünkü belki de onları izlerken nefes almayı unutmuştu.

Bren, "Akşam yemeği için biftek yaptım," diyor. Ocağın başında, tavada kanlı ve fokurdayan bir şeye maşayla dokunurken neşeli bir şekilde mırıldanıyor. "Jude bayıldı."

Kadın mutfağa doğru hızla ilerledi ve Jude'un tabağını ulaşamayacağı bir yere itti, Jude ise şaşkınlıkla bir inilti çıkardı. "Bunu yiyemez. Kusar. Bu... bu çok ağır." Kadın ellerini Jude'un kollarının altına kaydırdı. "Yatış vakti geldi."

Jude dehşet içinde feryat eder. Pantolonuna pirinç yapışmıştır ve kız, sabah giydirdiği kıyafetlerin aynı olmadığını fark eder. Güzel bir kot pantolon, henüz kalıcı olarak lekelemediği hardal rengi bir kazak giymektedir; ancak şimdi kucağına pirinç saçılmış ve paçalarını sosa bulamıştır. Yemek yediğinin kanıtı.

Çok fazla yemek yiyor.

Bren şaşkınlıkla baktı. "Bekle, ne? Saat daha yedi ve yemeğe yeni başladık. Bırak bitirsin Elodie. Bu harika, bak ne kadar iyi yiyor."

“Hayır dedim.” Jude'u kaldırmaya çalışır ama Jude kemiksiz bir meydan okuma sanatında ustalaşmıştır ve kadın onu tutmaya çalışsa bile aşağı doğru kayar. Boğa gibi bir yumruk boğazını kavramıştır ve doğru düzgün görmekte zorlanmaktadır. Kontrol elinden kaymıştır, yerçekimi dengesizleşmiştir ve Bren onu çekip götürecekmiş gibi dirseğine elini uzattığında, kadın neredeyse ona hırlar.

“Saçmalıyorsun.” Bren’in kaşları çatıldı. “Proteine ihtiyacı var. Ona bir avuç kraker verirsin, gün boyu yeter.”

“Ah, ona *mı vereyim* ?” Sesi birden yükseldi. “Sadece bunu yemek istiyor. Ona zorla yemek yediremem—”

“Madem yemek istiyor, bırak şimdi yesin—”

“HAYIR DEDİM.” Kolunu masanın üzerinden savurarak, yarısı yenmiş biftek tabağını, sos sürahisini ve çatal bıçak takımını yere saçıp büyük bir patlamaya neden olduğunu hatırlamıyor.

Yemek artıkları dolaplara sıçradı, kırık tabaklar yerde yuvarlandı. Öfke gözlerinin önünde bembeyaz bir ateş gibi yanıyordu ve ciğerleri hırıltılı hırıl inip kalkarken orada öylece duruyordu.

Bren ona bakıyor.

Elodie, Jude'u kollarına çekti ve bu sefer Jude kaçmaya çalışmadı. Gözleri kocaman açılmıştı ve boğazından ince, titrek bir inilti çıkmaya başladı. Saçları ikisinin etrafına dolandı, nemli bukleler Jude'un üzerine koruyucu bir battaniye gibi döküldü.

“Sende neyin yanlış olduğunu anlamıyorum”—Bren’in sesi garip bir şekilde sakin—“

Ona bakamıyor.

“Büyümüyor.” Tavayı ocaktan çekip lavaboya sertçe fırlattı, buhar cızırdadı. “Ama bunu biliyorsun, değil mi? Altı yaşında, ot gibi büyümesi gerekirdi ama seninle tanıştığımdan beri bir santim bile uzamadı sanırım.”

"Daha dört yaşında." Bunu o kadar sessizce söylüyor ki.

“Aman Tanrım, kilo kaybediyor. Kilo ve boy olarak en düşük yüzdelik dilimde ve bu noktada büyüme hormonuna ihtiyacı olup olmadığını görmek için testler yapmaya başlamamız gerekiyor—” Sözünü kesiyor.

Elodie'nin görüş alanına karanlık, yakıcı bir öfke yayılmaya başlar. Elleri Jude'un etrafında titrer, tutuşu o kadar sıkılaşır ki Jude protesto edercesine ciyaklar. Her şey şuna indirgenir: Bren'in kulaklarına yayılan kızarıklık, beceriksizce ensesini ovuşturması ve ona bakmaktan kaçınması.

"Bu da neyin nesi?" diyor.

Bren bir anlığına gözlerini kapatır. "Elodie..."

"Onu doktora götürdün mü?" diye hırslı bir şekilde sordu. " *Bana haber* vermeden mi?"

Jude ellerini kulaklarının üzerine kapatıyor.

“Bu yasa dışı. *Bunu* yapamazsınız,” diye bağırıyor. “O *benim* çocuğum—”

“Evet, yaptım.” Bren’in gözlerinde bir şey parladı. “Çünkü sen yapmazsın. Oğlunun *kaburga kemiklerini* sayabilirsin ama bu seni korkutmaz. *Beni* kesinlikle korkutur. Oliver Şükran Günü’nde beni kenara çekti—”

"Bu da kim?"

“Ava’nın kocası!” diye bağırıyor şimdi. “Nerede olduğunu bilmiyorum ama Jude tökezledi ve Oliver onu kaldırdı, ne kadar hafif olduğuna şaşırdığını söyledi. Jude’u kliniğe getirmemi ve genel bir kontrol yapacağını, neler olup bittiğini görmek için yapacağını

söyledi. Bir psikolog ve bir yeme bozukluğu uzmanına yönlendirme aldım çünkü bu çocuk aşırı derecede yetersiz besleniyor.”

Elodie onu itiyor.

O, yerinden kıpırdamayan, sağlam meşe ve demirden, kaslı bir yapıya sahip; tek yaptığı, karşılık olarak kadının bileğini yakalamak ve onu kendine doğru çekmek, kadın ise bir koluyla Jude'a tutunmaya çalışıyor. Jude ağlamaya başlamış, korkusu gerçek ve belirsiz.

Kurtulmaya çalışır ama Bren onu bırakmaz. "Onu benden habersiz herhangi bir yere götürmeye hakkın yok." Sesi çığlığa dönüşür. " *Oğlumu* kaçırdın."

"Tanrı aşkına, kendi sesini duyabiliyor musun? Neden kocanın çocuğumuza göz kulak olmasını istemiyorsun?"

Jude'un inlemeleri tam bir feryada dönüşüyor ve kadın onun sesini yükseltmek zorunda kalıyor. "Senin yardımına ihtiyacı yok! Bana ihtiyacı var. Sadece bana ihtiyacı var."

"Şu anda en son ihtiyacı olan şey sensin."

" *Bunu bir daha asla söyleme* !"

Jude'un çığlıkları giderek daha da şiddetleniyor.

Bren ona doğru uzanır, ama Elodie hızla geri çekilir ve masaya çarparak yere düşer. Jude kollarında yığılır ve Elodie onu kalçasında daha yukarı kaldırmaya çalışır, ama tam o sırada Bren gelir, kollarını Jude'un etrafına dolayarak onu Elodie'nin elinden çeker.

" *Ona zarar* veriyorsun!" diye kükredi Bren.

Her şey çok çabuk oldu. Jude kollarındaydı, sonra yok oldu. Bir zamanlar onun olduğu yerdeki soğukluk, açık, sıcak ve zonklayan bir yara gibi yanına yapıştı.

Bir dakika boyunca tam bir sessizlik hakim olur, ikisi de birbirlerine bakarken nefes nefese kalmışlardır. Jude yüzünü Bren'in boynuna gömer, ağlaması sessiz, hıçkırıklara dönüşür. Gözlerinde bir savaş vardır, Bren'in bakışlarında da aynı savaş mevcuttur ve aralarındaki havada asılı kalan acımasızlık, dillerinde biber gibi kalır. Kadın kıpırdamayınca, Bren çok dikkatli bir şekilde Jude'u koltuğuna geri oturtur.

“Biraz orada kal küçük dostum.” Jude’un yüzündeki gözyaşlarını başparmağıyla sildi. “Annenle biraz konuşacağım.” Sonra ayağa kalktı, Elodie’nin kolunu tuttu ve onu mutfaktan dışarı sürükledi.

Kadın direniyor, öfkesi şiddetli bir çığlığa dönüşüyor ve adamın koluna vuruyor, ama adam onu bırakmıyor, bunun yerine onu karanlık koridora itiyor ve duvara yaslıyor. Onu dehşete düşüren şey, adamın tüm ağırlığının ona binmesi. Nazik davranmasının bir önemi yok; daha uzun, daha güçlü; şu anda bedenlerinin kontrolü onda. Adam ona doğru eğilirken kürek kemikleri duvar kağıdına sürtünüyor ve kadın bunun adamın planı olduğunu düşünüyor: onu eve o kadar sert bir şekilde yaslamak ki, ev açılıp onu tamamen yutacak.

Dudakları onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı ve o, dudaklarını onun dudaklarına yapıştırmayı, etini yumuşak, taze bir erik gibi yırtılana kadar ısırmayı düşünüyordu.

"Beni bırakın." Sesi ölümcül derecede soğuktu. "Yoksa polisi arayıp kocamın bana şidd uyguladığını söyleyeceğim."

“Yapamazsın.” Sesi düz, alçakgönüllü ama kötü niyetten uzak. “Senin gibiler kanundan çok korkar. Onlardan sana bakmalarını, seni *incelemelerini* asla isteyerek istemezsin, değil mi Elodie?”

Nefes alamıyor. Parmakları onun kazağının içine giriyor ve daha da yakına gelene kadar kıvırıyor, kalça kemiği onunkine sürtünüyor.

“Ama bana hiçbir konuda yalan söylemezsin,” diye devam ediyor Bren. “Elbette endişelenecek bir şeyim yok. Öyleyse Jude hakkında mantıklı bir konuşma yapalım ve bana onu neden kasten aç bıraktığını anlat.”

"Ne dediğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye tısladı.

"Onun büyümesini engelleyemezsiniz."

“ *Büyümüyor* .” Sesi neredeyse kendi sesi gibi değil, daha çok boğazından kopmuş, vahşi bir ses gibiydi; Bren'in yan tarafındaki ete tırnaklarını saplarken dişleri sivri bir hal aldı. Bren hiç tepki vermedi.

Aralarında sessizlik büyüyor, kanıyor.

Gözlerini yavaşça kapatıyor ve nefesini tutarak, içindeki volkanik öfkeyi bastırıp, midesinin derinliklerinde bir kaynama noktasına getiriyor. *Kendini kontrol et.* Bu zehirli, dizginsiz yaratık olamaz. Tatlı

ve temkinli, baleyi, güzel şeyleri, küçük oğlunu ve yakışıklı kocasını seven bir kız olmalı. Ortaya çıkmasına izin verdiği bu canavarın verdiği zararı azaltmalı. Ve bunu hızlıca yapmalı.

“Bren.” Adını ağzından zorla ve acı içinde döküyor. “Lütfen…”

"Güzel," diyor Bren sakin ve sessiz bir şekilde. "Ne kadar akıl dışı konuştuğunu anladın."

Uzun, titrek bir nefes verdi ve bedeni onun sert, acımasız göğsüne doğru yumuşadı. Adam onu hâlâ duvara sıkıca bastırıyordu, ama kadın ona uyum sağladı, öfkesini bir maket bıçağıyla kesip apsesi boşalttı.

"Elimden gelenin en iyisini yapıyorum." Sesi gözyaşlarıyla dolu.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Beni uyuşturdun." Bu sözler neredeyse fısıltıdan ibaret. " *Hamileyim* ."

Gözlerinde bir anlık rahatsızlık belirdi, ama sonra çenesi kasıldı. "Bebeğe zarar vermeyeceğinden emin oldum."

“Yani bunu önceden planladınız mı? Peki ya ben?” Ne kadar kükremek istese de, sesini gözyaşlarıyla dolu bir iniltiye dönüştürüyor. “Yoksa ben sadece çocuğunuz için bir kuluçka makinesi miyim?”

“Elodie, dur artık. Sen *böyle davranmasaydın bunu* yapmak zorunda kalmazdım.” Çenesindeki bir kas kasıldı ve içini çekti. “Bak, hasta olduğunu biliyorum. Ailenle ilgili haberler seni sarstı, anlıyorum. Ama sana yardım edeceğim ve sen de bana izin vereceksin.” Duraksadı. “Jude'u evlat ediniyorum. Evrak işlerine başladım.”

Ona vurabilirdi.

"Hayır," diye tersledi.

Sesinde hayal kırıklığı vardı. "Bu delilik. Birlikte bir aile kuruyoruz, hepimizin tek bir soyadı olmalı. Ayrıca, bu gelecekte yaşayabileceğimiz vize sorunlarını da çözüyor. Mantıklı olan bu."

Göğsünden buz gibi bir soğukluk geçti, dişlerinin arasında öfke dolu bir çığlık sıkıştı. "İmzamı isteyeceksiniz ve ben imzalamayacağım."

Ona bakışı içini parçalayan, içini döken bir bakış; başparmağını dudaklarının kenarına koyduğunda ise dokunuşunda öyle bir şefkat var ki. "Neden?"

Duygularını bastırmaya, ifadesiz kalmaya çalışıyor ama ağzından dökülen her kelime, tersine çevrilmiş bir zehirle titriyor. "Çünkü hayır dedim."

"Hani o gün yemeğinde cam parçaları vardı, biliyor musun? Konserve kutusundaki artıkları kontrol ettim. Orada cam parçası yoktu. Çöpü kontrol ettim. Kırık cam parçaları vardı. Bunu bana açıklamak ister misin? Ya da bugün çocuk odasında olanları? Yerde bir sorun yok Elodie. Onu korkutmaya *çalışıyorsun* ."

"Oğlumu hayattan çok seviyorum." Ama sesi kısık çıkıyor. "Size söylemiştim, bu *ev* … Duvarların içinde kan var ve içeride bir şey nefes alıyor. Jude'a sorun. Onu çok korkutuyor. Size anlatacaktır."

Ona ezici bir acıma duygusuyla bakıyor.

"Jude'a birçok şey sormak istiyorum. Belki de sorarım." Alnını onun alnına yasladı, sesi karanlıkta neredeyse fısıltıdan ibaretti. Ama sözlerinde, onu iliklerine kadar donduran, derin bir tehdit vardı. "Belki de ona bu evden gerçekten korkup korkmadığını ya da sadece senden korkup korkmadığını sormalıyım."

Nefesi kesildi. Parmaklarını kazağına doladı ama ellerinin boğazında olmasını diledi. Jude'un mutfakta ne kadar sessizleştiğini, birinin onu kontrol etmesi, teselli etmesi gerektiğini, şu anda yanına giderse Bren diye bağıracağından ne kadar korktuğunu şimdi fark etti.

Dişlerini sıkarak, "Üzerimden in. Şu an seni tanımıyorum bile," derken bastırdığı bir patlama gibiydi.

"Ama seni tanıyorum, Elodie." Bren'in sesi alçak, paslı ve sertti.

Kadın onun gözlerini oymak istiyor. "Hayır, yapamazsın. Jude'u kurtarmam lazım. Onu bu lanet evden uzaklaştırmam lazım."

Öne eğildi, dudakları kulağına değiyordu, nefesi sıkıca kenetlenmiş öfkeyle doluydu. "Sandığından çok daha fazlasını biliyorum. Ve hayır, evimden çıkamayacaksın."

6 MONTHS AGO

Bren'in ona aşık olduğu anı tam olarak belirleyebiliyor .

Ona bakış şekli baş döndürücü, büyüleyici ve kadın, içinde saklı kalması gereken duygulara doğru kayarken tüm sağduyusunu kaybediyor. Üst üste üçüncü gecelerini dışarıda geçiriyorlar, pervasız bir zevk düşkünlüğü bu, ama her seferinde adam onun kurdelelerini çekiştirdiğinde, kadın direnmeden ona doğru dönüyor. Tek başına asla karşılayamayacağı bir restoranın büyülü bahçesinde, peri ışıklarıyla süslenmiş ağaçların altında onu öpüyor ve adam nefes nefese bir hayranlık iniltisiyle alnını onun alnına yasladığında, kadının bildiği gibi, adam onu bırakmayacak. Bu gece değil, asla.

Bu onu dehşet verici, açgözlü bir şekilde heyecanlandırıyor.

Çaresiz ve umutsuz bir şekilde başparmağını kadının ağzının kenarına dayadı. "Yarın da seni dışarı çıkarmam gerek. Elodie, sanırım ölüyorum. Nefes alamıyorum."

Burnunun ucuna alaycı bir öpücük kondurdu. "Ölmek üzere olan bir şey için oldukça güzelsin."

“Hayır, gerçekten öyleyim.” Karanlıkta çiçek açan ağaçların gölgesinde kalan bedenlerine sarılırken, sesinde huzursuz bir gerginlik beliriyor. Müzik ve hafifçe şıkırdayan bardaklar yok oluyor, ta ki bu bahçede, tüm dünyada sadece ikisi kalana kadar. “Sadece seni düşünüyorum. Sanki göğsümde kocaman bir boşluk var ve sen oraya mükemmel bir şekilde oturuyorsun, seni gördüğümden beri bunu biliyorum.”

"Bu da daha üç gün önceydi." Şaka yapıyor ama adamın gözlerinde tuhaf bir ifade var ve acaba o da aralarındaki bu hızlı

gelişmeden dolayı tedirgin mi diye düşünüyor.

Yüzünü boynuna bastırdı, sesi boğuktu. "Hiç kimseye karşı böyle hissetmedim. Sanki sana her şeyi anlatabiliyorum, sanki kimsenin görmediği şeyleri sen *görüyorsun* , sanki..." Sözleri tükenmişti, özlemi o kadar açıktı ki, kulağının arkasına düşen bir tutam saçı düzeltirken kadın erimeden edemedi.

Alaycı gülümseme dudaklarından silinir ve göğsünde aniden yıkıcı bir ağırlık, onun kendisine bir anlam ifade ediyormuş gibi bakmaya devam etmesi için pençe gibi bir çaresizlik oluşur. "Bu bir ihtiyaç gibi," diye fısıldar, sesi titrek ve hamdır.

"Ben sadece seni istiyorum," diyor inkar edilemez bir samimiyetle. "Bütün dünyada, sadece seni istiyorum."

Aşkta bir karmaşa, deliliğe çok yaklaşan bir histeri vardır. Birine bakıp nefes alamamak, etobur bir sülük gibi diğerine yapışmak isteyen zavallı, saplantılı bir yaratığa dönüşmektir. Zaten çok defa öpüştüler. Çok hızlı ilerliyorlar.

İkisinin de umurunda değil.

Hiç kimse onu bu kadar büyük bir inançla istememişti. O her zaman göz ardı edilmiş ve sevilmeyen biri olmuştu; hayatı yalnız sessizliklerle doluydu, anne babası oğullarının hayaletinin gölgesinde dolaştığını görme korkusuyla ona bakmaktan bile kaçınıyorlardı. Günahları onların gözünde damgalanmış ve nedenini anlamadan çok önce nefrete dönüşmüştü.

O, bunun için, sevgi için, *onun* için açlık çekiyor.

Ülkesindeki zamanı dolduğunda, şehirde yürüyerek ve durmadan konuşarak geçirdikleri gece saatleri de sona erecek. O gittikten sonra, yüzleşmesi gereken tek şey gerçek hayat olacak: dans stüdyosunda uzun günler, Bren'le geç saatlere kadar sürecek eğlenceler yok, Jude'u anaokulundan almak (orada yorgunluktan krizler yaşayacak), küflü bir garajda yatağında yalnız başına yatmak (geleceği kırık bir ayna gibi, cam parçaları yere saçılmış)... Şimdiye kadar her gece Jude'u uyutmak için ilaç verdi ve yorgun gözlerinin altına kat kat makyaj yaptı, ne kadar az dinlendiğini umursamadı. Ama bu fantezi dünyasına ihtiyacı var.

Ancak şimdi Bren eve dönüyor ve hayal sona erdi.

O, asla anne babasının garajından dışarı çıkmayacak.

“Yani… Havaalanının yakınında bir motel odası ayırttım. Ya… Benimle kalmak ister misin? Sadece bir kerecik?” Onu kollarının arasına almış, sırtı göğsüne yaslanmış, kolları beline sarılıydı; okyanusa bakan gezinti yolunda duruyorlardı, ay parlak, siyah yüzeyde tebeşir gibi bir leke gibi görünüyordu. Saat ikiyi geçmişti; bir sokak sanatı festivalindeydiler, neşeli gençler gibi çok fazla şeker yemişlerdi, gizlice öpüşmüşler, flört etmişlerdi ve ikisi de aralarında büyüyen, bunun onun son gecesi olduğu gerçeğinin yarattığı uçurumu görmezden gelmişlerdi.

Aklından geçen tek şey şu: *Evet, istiyorum. Başka hiçbir şey istemiyorum.*

Ağzından dökülen kelimeler kırık bilyeler gibiydi. "Yapamam."

Belki de konuşmalarının yoğunluğu, nazik dokunuşları, onu nasıl dinlediği ve güldüğünde nasıl aydınlandığı, birlikte olmak istediği tüm kızlara yaptığı şeylerdir.

Onu gerçekten tanımıyor.

Kadın kollarından sıyrılıp yanağından öpüp uzaklaşmadan önce, adamın yüzünde paramparça olmuş bir yıkım ifadesi vardı ve kadın ona "Güzel bir hayat yaşa" diye fısıldadı.

Rutubetli garajında ağlıyor, Jude derin ve sakin bir uykuda, gevşek uzuvları deniz yıldızı gibi etrafa saçılmış haldeyken, bedeni onun etrafında hilal gibi kıvrılmış. Yanaklarından öpüyor ve kendine onun yeterli olduğunu hatırlatıyor. Uyanıp kaçınılmaz bir öfke nöbeti geçirecek, ona vuracak, ağlayacak ve söylediği her şeye karşı çıkacak olması önemli değil.

O daha beş yaşında. Bunu bilerek yapmıyor.

Belki de onun böyle olmasının sebebi onun suçudur, çünkü o, kadının tüm iğrenç sırlarını, çürümesini, yalanlarını ve sefaletini içine hapsettiği yerde büyüdü ve ona duyduğu kin, aslında kadının kendine duyduğu nefretten başka bir şey değil.

Bren'in ayrılmasından yirmi dört saat sonra, telefonuna sürekli mesajlar gelmeye başlar.

Meğerse seni düşünmeyi bir türlü bırakamıyormuşum.

Gülümseyerek mesaj atıyor. Garip. Seni tamamen unutmuşum.

Bütün gün birbirleriyle mesajlaşıyorlar, fırsat buldukça görüntülü görüşme yapıyorlar. Sabahın erken saatlerine kadar ayakta kalıyor, espresso shot'larıyla coşmuş, saçları dağınık bir halde, karanlık ve harap haldeki evinde volta atarak ona gününü anlatıyor. Arkasındaki küçük ekranda, yırtılmış döşeme tahtalarını ve çökmüş duvarları görebiliyor ve tadilatların nasıl gittiğini sorduğunda, hızla dönüp neredeyse bitirdiği güzel bir odayı gösteriyor. Aslında, evinin harabe halini görmek onu daha iyi hissettirirdi, onun gerçekliğine dahil olduğunu hissettirirdi. Ama o, onun güzel şeylere bakmasını tercih ediyor.

Sürekli arıyor.

Sürekli mesaj atıyor.

Haftalar geçiyor ve hayatında o kadar çok yer kaplıyor ki, aralarındaki konuşmaların artık et yerine pamuk şeker gibi olmasından hiç rahatsız olmuyor.

"Daha iyisini hak ediyorsun," diyor. "Kahretsin Elodie, tüm dünyayı hak ediyorsun."

Sözleri ılık bal gibidir ve o, sözleri ağzına kaşık kaşık doldurur, ta ki kadın onunla doyana kadar. Bu, kadını titrek ve dikkati dağılmış bırakan, işe geç kalmasına ve yemek yemeye ilgisiz olmasına neden olan bir bağımlılıktır. Jude iki saat süren bir kriz geçirdiğinde, garajın kapısını kapatıp kaldırıma oturur ve Bren'i arar, arka plandaki çığlıkların başka birinin çocuğu olduğunu hayal eder.

Kötü anne.

Kötü anne.

Kötü anne.

İki ay boyunca bu belirsiz, harika mutluluğu yaşarlar ve sonra bir sabah, arka planda hoparlörlerden metalik anonslar yankılanırken kalabalığın arasından hızla yürüyen adama görüntülü arama yapar. "Hey, şey... Ben düşündüm ki..." Adam aceleyle bir caddeyi geçerken arkasına bakar. Araba kornaları çalar. Güneş gökyüzünde parlak bir şekilde parlar ve uykudan sersemlemiş beyni nihayet Amerika'da

gece olması gerektiğini anlar. "Belki de her zamankinden daha aptalca davrandım ama sanırım uçağa bindim."

"Bren." İçinde bir tür arzu, bir tür korku belirmişti. Zar zor uyanıktı, Jude en sevdiği oyuncak tavşanıyla ayak bileklerinin dibinde oynuyordu, ağzı reçel bulaşmıştı ve oysa o iş, anaokulu, çamaşır, market alışverişi hakkında düşünmeliydi.

"Avustralya'ya," diye açıklıyor. "Çünkü orada bir kız var. Aman *Tanrım* , orada bir *kız* var. Ona çok aşığım."

Ağlayacak; bunun gerçek olmasını o kadar çok istiyor ki.

"Bu adadaki tatil köyünde rezervasyon yaptırdım çünkü düşündüm ki, *bu kıza ona karşı hislerimi bilmesini istiyorum, yoksa patlayacağım* ." Çok heyecanlı, hızlı hızlı konuşuyor, gözleri hafif bir endişeyle parlıyor. "Ama hayır diyebilir. Yani, kim böyle bir şey yapar ki? Delilik bu. Ben deliyim."

Kirli pijamasının kolunu gözlerine sürttü. "Bren, yapamam—"

"Bana defolup git de, giderim." Ama gözleri, yalvaran umudun sonsuz kuyuları gibi.

"Defol git," diye fısıldadı. "Öyleyse lütfen gelip beni al."

* * *

Adadaki tatil köyü, şehrin kıyı şeridinin hemen dışında yer alıyor ve daha önce hiç yaşamadığı kadar lüks. Bir görevli, çantalarını bembeyaz kumsallara, palmiye ağaçlarına ve parlak bir mücevherden daha ışıldayan okyanusa bakan bir odaya taşıyor. Yatak çarşafları ütülenmiş gibi, dekorasyonda ve kanepelerin sanatsal kıvrımlarında zarafet var. İkisi de birbirlerine gülümsemeyi bırakamıyor, feribotta tanıştıklarından beri hiç durmadan konuşuyorlar. Sanki iki ay değil de yıllar sonra arayı kapatıyorlar. Onunla bu kadar kolay uyum sağlamak mümkün değil ama elini tuttuğunda utangaçlığını unutuyor, ucuz kıyafetlerinden, küçük bavulundan, balerin topuzundan kaçan dağınık buklelerinden duyduğu her zamanki utancı unutuyor.

Boğazının arkasında, görmezden gelinebilecek kadar küçük ama ısrarcı bir şüphe kırıntısı beliriyor; bu şüphe onu yıpratıyor. *Eğer seni seviyorsa, onda mutlaka bir sorun olmalı.*

Bren yorgunluktan inleyerek yatağa geriye doğru yığıldığında, Elodie odayı neşeli bir keyifle içine çekerken parmak uçlarıyla kapı çerçevesine dokunup tereddüt etti. Üzerine gerçeküstü bir parıltı çökmüştü, karnındaki beklenti kıpırtısı tatlı ve çekingendi. Vücudunun, hızla atan kalbinin, kanını altına çeviren elektriklenmenin verdiği heyecanın farkında olarak kapıyı dikkatlice kapattı.

Bren birden doğrulup oturdu, dağılmış saçlarını eliyle düzeltti. "Özür dilerim, bu odayı paylaşmak isteyip istemediğinizi sormadım bile. Ama istemiyorsanız, hemen şimdi düzeltirim. Ben..."

Kucağına tırmanıp onu bir öpücükle susturdu. Birbirlerine duydukları açlıkla, dizginlenemez ve durdurulamaz bir şekilde, bembeyaz çarşafların üzerine birlikte yuvarlandılar. Teninin sıcaklığı çok yüksekti, kalbi çılgınca atıyordu ve onu neredeyse açlıktan ölecekmiş gibi bir özlemle öptü.

Bu durum ona, o karanlık banyoda bir çocukla yaşadığı ilk deneyimi, nefes nefese kaldıkları heyecanı, beceriksiz bedenlerini, terli ellerinin birbirine dokunuşunu hatırlatıyor. Bunun sadece ikinci deneyimi olduğunu fark etmek, midesine bir şimşek gibi çarpıyor. Tişörtünü başından geçirirken utançtan kızarıyor ve aniden gelen gerginlikle yüzü kızarıyor.

Ama onun arzuyla kararmış gözlerine bir bakış attığında, onu görünce aklını kaybettiğini anladı.

Şimdilik her şeyi bırakabilir ve sadece kendini düşünebilir. Cennette iki gün. Yalnız iki gün. Oğluna bakmaları için anne babasına güvenebileceği tek süre bu, ancak Jude'un karnının doyduğundan ve yatağına yatırıldığından emin olmak tamamen babasının sorumluluğunda. Babası bunu isteksizce ama sessizce yapacak, çünkü onun bir kısmının hala ona karşı yumuşak olduğunu biliyor.

Yaptığı her şeye rağmen.

Jude'u düşünme. Senin yokluğunu umursamayacak bile.

Zihni, Bren'in kemerini çözüp onu sert ve tutkulu bir şekilde öperken, kuduz bir sevgi ateşiyle yanıyordu. Bu onun içindi; bu onun geleceği içindi. Tek istediği şuydu: Bren'in dudaklarının çıplak

bedeninde olması ve bu dünyada bir kişinin onu istediği gerçeğinin sarhoş edici farkındalığı.

Kadın doğum kontrol hapı kullandığını söylediğinde sorgulamıyor. Zaten kadının etkisi altında olduğu için fazla düşünme yeteneği yok.

Yine söylüyorum, kız on altı yaşında ve erkek de tam olarak onun istediğini yapan aptal bir çocuk.

Bundan sonra onu terk etse bile, o, tıpkı rahminde çiçek açacak bir karpuz çekirdeği gibi, onun bir parçasını yutmuş olarak kalacaktır.

Tekrar deneyecek.

★ ★ ★

" Senin derdin ne?"

Bren'in ona masum ve şaşkın bir şekilde bakışı, onu rahatlattı. Hayvanların sivri sopalarla tehdit edildiklerinde yaptıkları gibi, onun da aynı şekilde tepki vereceğini, konuyu değiştireceğini ve savunmaya geçeceğini bekliyordu. Bu masalsı kaçamakta, bu lüks yatakta hâlâ birbirlerine sarılmışlardı; bacakları birbirine dolanmış, bedenleri birbirine dönük, eli saçlarında ve alınları neredeyse birbirine değiyordu. Sıcak öğleden sonra onları tembel ve uykulu bırakmıştı, güneş ışığı çarşaflarının üzerine yayılıyor ve pencereden gelen okyanus sesi tatlı bir ninni gibiydi. İsterse kollarında uyuyakalabilirdi, ama bunun yerine bunu yapıyordu.

Onu açığa çıkarmak.

Ama bunu bilmesi gerekiyor.

Gerçek, derilerine yayılmış ve kemiklerine işlemiş bir petrol lekesi gibidir ve onlar da dişlerinin arasında yanan bir kibrit tutuyorlar. Birbirlerinin en kötü yönleriyle başa çıkamazlarsa, bu ikisini de yakıp kül edecektir.

Boynunu okşayarak uzun ve yavaş bir öpücüğe dönüştürürken, kadın da onun misk kokusuyla lekelenmiş ve güzel elleriyle şekillendirilmiş olmanın verdiği hazla kendinden geçer.

“Bilmem gerek”—sesinde hafif bir titreme var—“kalbimi kırmak için ne yapacağını.”

“Hiçbir şey. Asla.” Adam coşkulu; bir dirseğinin üzerine doğrulup yastıklara yaslanmış, endişeden paramparça olmuş halde yatan kadına bakarken tutkuyla dolu. Bu onun gözlerinde olmalı, çünkü yüzünde öyle bir şefkat var ki. “Sana asla zarar vermeyeceğim.”

“Herkes bir şey saklar.” Bunu sessizce söylüyor ve ona bakamıyor. Parmakları çarşaflarda seğiriyor, ama adam elini tutup her bir parmak boğumunu öpüyor.

“Pekala. Bir şey daha var.”

Karnı kasılıyor ve ondan uzaklaşma dürtüsüne direniyor. Bunu kendisi istemişti, yine de gözlerinin ardında bıçak ucu gibi keskin bir baskı birikiyor. Bunu yapmak zorunda, dişleriyle göğsünü açmak, kaburga kemiklerini iğnelenmiş kelebek kanatları gibi ayırmak ve kemiklerinin ve kanının parmaklarının arasında bir nişan yüzüğü gibi dönmesine izin vermeden önce onun gerçek yüzünü görmek zorunda.

Kalbinin kararmış, çürümüş halini onun incelemesi için asla ortaya çıkarmayacağını çok iyi biliyor. İkiyüzlülük onun dilinde acı bir tat bırakıyor.

“Benim hakkımda her şeyi bilmeni istiyorum, gerçekten istiyorum.” Bren uzun, titrek bir nefes verdi ve tekrar kıvırcık saçlarıyla oynamaya başladı, bir tutamı parmağına doladı. “Sana ailemden, kız kardeşim Ava'dan biraz bahsettim—yemin ederim o dünyanın en iyi insanı, onu *seveceksin* —ama sana anne babamı nasıl kaybettiğimi anlatmadım.”

“Ah, Bren.” Elodie elini onun yanağına koyar, sesi endişeyle doludur.

“On yaşındaydım ve—” Ondan her zaman yayılan o parlak, çevik enerji kekeliyor gibiydi ve eski acının çizgileri dudaklarının etrafında belirirken, bakışlarını onun ötesine çevirdi. Bunu yeniden yaşıyordu, bunu anlayabiliyordu; henüz atlatamamıştı. “Doğum günü hediyemi seçmek için alışveriş merkezine gitmek için yalvardım. Geriye baktığımda çok bencilce geliyor, sanki sadece benim için gitmişiz gibi. İkisi de dünyanın en sevgi dolu, en iyi insanlarıydı, kelimenin tam anlamıyla isteyebileceğiniz en *iyi* ebeveynlerdi. Neyse, bir—” Sesi

titremeye başlamıştı, boğuk bir ton kelimelerinin arasına çökmüştü ve durup boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Bir silahlı saldırı oldu ve silahlı hasta bir herif kız arkadaşına saldırdı ve benim ailem de araya girdi. Ya da belki tehdit gibi görünüyorlardı, bilmiyorum. İkisini de vurdu.”

Elodie'nin söyleyecek sözü yoktu. Adam, moralsiz bir şekilde yastıklarına geri çöktü ve bu sefer Elodie yanaşarak çenesini onun göğsüne yasladı, tüm dikkatini ona verdi. Adam yutkundu ve ona derin bir acıyla baktı.

“Babam beni altına itti ve o… orada kanlar içinde kaldı. Bir alışveriş merkezinde. Benim üzerimde.” Bren komik olmayan bir kahkaha atıyor ve bu kahkaha o kadar acı dolu ki Elodie yüzünü buruşturuyor. “Beni korumak için. Saatlerce öylece, kanına bulanmış halde kaldım, polisler de tetikçiyle kedi fare oyunu oynuyordu. Neyse, bu, takıntılı olduğun kıza anlatılacak en berbat şey, bu yüzden eğer benim çok fazla yüküm olduğunu ve gitmek istediğimi anladığın kısım buysa ve—”

Onu susturmak için sertçe öper ve adam onu umutsuzca kucaklar. Sanki o, onu kanlı anılara geri dönmekten alıkoyan teselliymiş gibi.

"Bir süreliğine beni çok etkiledi," diyor sessizce. "Tamir ettiğim ev mi? Çocukluğumun geçtiği ev. *Onların* evi. Oldukça eski ve yaklaşık on yıl boş kaldı, ama benim ve Ava'nın mirasıydı ve onu her şeyden çok istiyordum. Evi mükemmel hale getireceğim, bir eşim ve çocuklarım olacak, eve onlara döneceğim ve anne babamın olduğu her şey olacağım."

“Anlıyorum.” Kemiklerine garip bir sakinlik çökmüştü ve söylemek üzere olduğu şey göz önüne alındığında sesinin ne kadar sakin çıktığına şaşırdı. Parmaklarıyla ağzının etrafını okşadı. “Gerçekten, gerçekten anlıyorum. Küçük kardeşim iki yaşındayken öldü. Ben sekiz yaşındaydım.”

Kaşları çatıldı, gözleri ortak acıyla yumuşadı.

“Banyoda boğuldu,” diyor basitçe ve bu konuda ilk kez konuşuyor. “O zamandan beri anne babam bomboş birer kabuk

gibiler. Ama dahası da var. Bilmiyorum”—durmalı ama zehir gibi ağzından dökülüyor—“Jude’un babası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Okuldan bir daha hiç görmediğim berbat bir çocuk. Jude benim dünyadaki tek varlığım ve onu küçük kardeşimi kaybettiğim gibi kaybetmekten çok, çok korkuyorum.”

Bren onu kendine doğru çeker ve kadın onun göğsüne yığılır, kalp atışları senkronize olur, çıplak tenleri o kadar sıcaktır ki sanki her zaman tek bir varlık olmak için yaratılmışlar gibi kaynaşmaya başlarlar.

"Sensiz asla olmak istemiyorum," diyor saçlarına doğru ve bunu o kadar içtenlikle söylüyor ki, neredeyse ağlayacak gibi. "Yaralarımız birbirine benziyor."

“Kırılan benim.” Sesi çok uzaktan geliyor ve onu dağılmaktan alıkoyan tek şey o. “Ben tamir edilemezim.”

"Hayır, değilsin," diyor ateşli bir inançla. "Söz veriyorum, değilsin."

Öpüşürken, onun dilinde bıraktığı yarı doğruların çürük tadını alıp almadığını merak ediyor. Ya da dişlerinin arasında kalan karanlığın aslında tamamen ona ait olup olmadığını.

ON SEKİZ

O, bu evden asla ayrılmayacak .

Gece çökerken yatağın ortasında kıvrılmış oturmuş, duvarların sesini dinlerken, bu düşünce kafasında dönüp duruyordu. Sakinleştiriciler damarlarında sulandırılmış bir bulamaç gibi dolaşıyordu ve hâlâ o kadar kemiklerine kadar işleyen bir yorgunluğu vardı ki uzanıp tekrar uyuyabilirdi. Ama henüz değil. Bren gelene kadar dayanmalıydı.

Çocuk odasında Jude, eski mısır gevreği kutularından yapılmış bir rampadan oyuncak arabaları fırlatırken, Bren çekmeceden temiz pazen pijamalar çıkarıp bir hikaye kitabı seçiyordu. Onları böyle bırakmıştı, yeni pijamaların veya annesinin yanında olmamasının bir sorun yaratmayacağını biliyordu. Bren'in Jude'u orman temalı yatağa patlama sesiyle fırlattığını ve sonra onu gülmekten nefessiz kalana kadar gıdıkladığını izledi. Yüzü mutluluktan kızarmış, karnı akşam yemeğinden şişmişti.

Bu adam onun oğlunu çaldı.

Jude January.

Bunun olmasına izin vermeyecek.

Eğer Jude'u kucağına alıp ön kapıdan çıkmaya kalkarsa, ev onun çıkmasına izin verir mi ki? Ev onu tamamen kuşatmış, yer döşemelerinin arasına sıkışmış bir şeye dönüştürmüş. Tuzağa düşmüş.

Bren'in eski tişörtünü giyip, ellerini karnına bastırdı; teni ateş gibi yanıyordu ve bebek sessizce uyuyordu. Eğer hasarı azaltabilir, Bren'i kendine geri çekebilir ve ona stresli ve hasta olduğunu, histerisinin

hiçbir anlam ifade etmediğini gözyaşlarıyla anlatarak onu sakinleştirebilirse, Bren Jude üzerindeki baskısını gevşetecekti. Oğlunu alıp gidecekti.

Ama onun parası yok, arabası yok, işi yok. Sahip olduğu her şey January'nin adına kayıtlı: ondan bir hediye, onun tarafından alınmış. Korku onu titretiyor, çünkü bunu kendi kendine yaptı, birinin onu ayaklarından yerden kesip her şeyini halletmesini *istedi* . Bren, ağzında ölü bir kuşla memnun bir golden retriever gibi Amerika'ya geri döndü ve nedense bunu romantik buldu. *Bu kadının* neyi yanlış anlıyor?

Kaçıp gitse bile, onu geri sürükleyebilirdi.

Onun mal varlığını içinde taşıyor.

Polise gitmek gibi bir durum yok, hem polisin onu soruşturmasını karşılayamayacağı için, hem de nasıl bir izlenim bırakacağını bildiği için. Kocasının suçları neler? *Şey, efendim, oğlumun onu benden daha çok sevmesini sağladı ve evimizin duvarlarının kanadığına inanmıyor.*

Onları banyoda görmüştü; Jude küvette su sıçratıyordu, Bren ise yere uzanmış, plastik çay bardaklarındaki köpükleri kabul ediyor ve Jude'un isteği üzerine *"nom-nom"* sesleri çıkarıyordu. Jude'un belirgin küçük kaburgalarında mor parmak izi izleri vardı. Bunu ona o yapmıştı. Üstelik, her bir kaburga kemiğini merdiven basamakları gibi sayabilmesi de onun suçuydu.

Yatak odasının karanlığında Elodie nefes alışverişini düzeltmeye çalışıyor. Saçları gece yarısı gibi uzamış, çarşaflara değecek kadar cansız ve sönük. *Düşünemiyor* . Burun delikleri yanıyor ve pençeler kafatasının içine uzanıp içini boşaltmış, boşluğu paslı çiviler, dallar ve kuş kemikleriyle doldurmuş. Bunun evin işi olduğunu artık biliyor. Geceleyin duvarlardan çıkan şeyler, dişlerini onun üzerinde yeşertmek, üzerinde dolaşmak, saçlarına düğümler atmak, boğazına pamuk tıkmak ve onu alt edebilecekleri zamana kadar beklemek için orada bekliyorlar.

Dur. Bunlar sadece uyandıktan sonra da aklından çıkmayan kötü rüyalar.

Evin ona neler yaptığını, onu acımasız, ölümcül oyunlarla nasıl işkenceye maruz bıraktığını Bren'e asla anlatmamalıydı. Çünkü tüm bunlar tam olarak bundan ibaret.

Her zaman bir oyun gibi şekillendirilmiştir.

Kazanmak için, Bren'in umutsuzca aşık olduğu yalnız, gizemli kız olmalı; esprili sözleri, zarif uzuvları ve güzel bir ağzı olmalı. Sevimli olmalı, gizemli olmalı. Onu büyülemeli. Aksi takdirde hayatta kalamaz.

Gözlerinin arkasında uyuşuk bir zonklama devam ediyor ve uyanık kalmak için tırnaklarını koluna batırıyor. Bren sonunda odaya girdiğinde işte böyleydi; yatak odalarının kapısını kapatmadan önce gömleğini çıkardı. Sonra cebinden eski, süslü bir anahtar çıkarıp kapıyı kilitledi.

Gözlerinin ardında bir kükreme yükseliyor, kırmızı lekeler görüş alanını kaplıyor, ta ki yataktan fırlayıp ona hırlayacakmış gibi hissedene kadar. Anahtarı kapmak istiyor. Vahşi öfkesini haykırmak istiyor.

Ama o sessiz, edepli ve kabullenici bir tavır sergiliyor.

Banyoya giderken ona hiç bakmadı ve duş alıp eski eşofmanlarıyla çıktığında, tek kelime etmeden yatağın kendi tarafına yığıldı. Karanlık boğucu bir şekilde yaklaştı. Işığını kapattı.

Sırtının kıvrımı ona dönük, fitilli kazağı kalça kemiğinin sert çizgisini gösterecek şekilde yukarı doğru sıyrılmıştı. Yatakta kayarak sırtına yaslandı, parmaklarıyla ensesinde nazik daireler çizdi. Başka bir gece olsa, hemen dönüp onu öpmeye başlardı, açlığı iyice artmıştı. Şimdi hiçbir şey yapmıyor.

Damarlarında panik akıyor ve titrememek için büyük çaba sarf etmesi gerekiyor.

"Konuşabilir miyiz?" Sesi karanlıkta kısık, yıpranmış ve inceydi; isterse onu parmaklarının arasına alıp kendine çekebileceği bir sesti. "Az önce olanlar için özür dilerim. İyi değilim. Dediğin gibi. Ben— tekrar ebeye görünmeliyim. Bebeğin iyi olduğundan emin olmalıyım."

Bu durum onun endişesini artırmalı, karnındaki çocuğa yönelik olası riskler konusunda kaygılı bir şekilde tepki vermesine neden

olmalıydı. Ama yine de sırtını ona dönüyor.

"Jude'un durumu iyi mi?" Sesinde bir titreme var.

“Evet, aslında öyle. Ona bu gece çocuk odasına korkutucu hiçbir şey girmeyeceğini söyledim. Bu doğru, çünkü annesi benimle birlikte burada kalıyor ve onu korkutamaz.”

Elodie'nin midesi bulandı. "Bunu tamamen yanlış anlıyorsunuz. Geceleri onu kontrol ediyorum. Onun güvende olduğundan emin oluyorum. Ya ağlarsa?"

"Öyleyse ben onun yanına giderim."

“Yeterince hızlı olamayacaksın. Duvarlar—”

"Aman Tanrım, Elodie." Adam yana döndü ve kadın hareketsiz yatarken adam dirseğine dayanarak doğruldu ve kadının üzerine eğildi.

Kalbinin şiddetli titremesinin hiçbir önemi olmadığını kendi kendine söylüyor. Ondan korkmuyor.

"Seni Oliver'a götüreceğim, tamam mı? Bu durumla nasıl başa çıkacağımıza dair bir tıbbi plan hazırlayacağız."

Acımasız bir hızla, eğer adam onun ilaç tedavisine ve susturulmasına karar verirse hayatının nasıl olacağını anlıyor. Bir şekilde bu onun kararı, kendisinin değil. En son ne zaman bir şeye karar verdiğini hatırlamakta zorlanıyor.

Kadın onun elini tutar ve nazikçe bacaklarının arasına yerleştirir. Adamın gözleri kısa bir an için kapanır, sonra elini geri çeker.

“Bunu yapmayacağız.” Sesinde ham ve pürüzlü bir ton var. “Bu gerçekten çok sağlıksız, Elodie. Hiçbir şeyi düzeltmiyor.”

“Beni düzeltmene ihtiyacım yok. Dinlemene ihtiyacım var.” Göğsünü buz tabaka kaplamıştı ve panikle, korkuyla, onun içine girip ona inanmasını *sağlama* ihtiyacıyla mücadele ediyordu. Tek diğer seçeneği gözlerini kapatıp bunların hiçbirinin yaşanmadığını varsaymaktı.

Bunun *gerçekleşmediğini* düşünmek neredeyse daha da korkunç.

Her şey onun kafasında.

Düşüncelerine tutunmak için mücadele ediyor, yana kayıp eski, morarmış bir cesetteki kan birikintisi gibi yere yığılmamak için

çabalıyor.

Gölgeler çenesinin koyu çizgisini takip ediyor, dudaklarının kıvrımında sadece hüzün var, kaşları endişeyle çatılmış. Eğilip onu öpüyor, yavaş ve şefkatli bir öpücük.

O da ona karşılık öpüyor, açlık ve panik içinde.

"Seni seviyorum," diyor. "Her şeye rağmen seni seveceğim. Bunu birlikte çözeceğiz. Seni iyileştireceğim."

Bu bir teselli amacı taşıyordu. Ama bir tehdit.

Gözünden bir damla yaş süzülerek ağzının kenarında birikti.

ON DOKUZ

Plan, sabahın erken saatlerinde aklına gelir .

Bren'in alarmı nihayet çaldığında, o sabah rutinini yaparken sessizce yatakta kalır; banyodan saçlarını tarayarak çıkar, düzgün beyaz gömleğinin kollarını ilikler. Takım elbise onu yaşlandırır, onu kelebeklerle dolu kabarık saçlı bir çocuktan çok, sayıları incelemeye hazır, ağırbaşlı bir iş adamına benzetir. Yatağın kenarına oturup ayaklarını siyah çoraplarına sokarken, sanki milyonlarca kilometre uzaktaymış gibi görünür. Dili gevşemiş, sertleşmiş bir şeye dönüşmüştür ve zar zor kelimeler kurabilir. Belki de söyleyecek hiçbir şeyi yoktur.

Kalk , diye düşünüyor. *Giyin. Normal davran.* Ama ciğerleri kaburgalarının kenarına takılıp yırtılırken yatakta bitkin bir halde yatıyor.

Gözleri kapanmış olmalıydı, bir dakikalığına tekrar uykuya dalmış mıydı bilmiyordu, çünkü bir sonraki hatırladığı şey, adamın üzerine eğilmiş olmasıydı; parfümü canlı, çenesi yeni tıraş edilmişti ve elinin tersi sıcaktı, nemli alnına dokunuyordu. Başucundaki komodine, dilimlenmiş konserve armut ve balla dolu bir tabak tost ve bir fincan sıcak kahve koydu. Adam gitmiş ve geri dönmüş olmalıydı ve kadın hiçbir şey duymamıştı.

Ardından burnunun ucundan öper.

"İstediğin kadar uyu, tamam mı? Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Jude'u okula hazırlamam gerek," diyor uykulu bir halde.

“Yok, hallettim. Bugün rahatla.” Sanki dün hiç yaşanmamış gibi, yeniden canlanmış, güler yüzlü ve umursamaz bir tavır takınmıştı.

“Oliver’a ne zaman seni araya sıkıştırabileceğini soracağım ve randevuya birlikte gideceğiz. Ava, Jude’a bakacak; sorun olmaz. Düşündüm de, bundan sonra öğleden sonraları Jude’u okuldan o alabilir, ben de işten eve dönerken onun evinden alırım. Böylece bütün gün dinlenip bebeğe hazırlanabilirsin. Kulağa hoş geliyor mu?”

Kadın onun gözlerini oymak istiyor. Adam onu oğlundan ayırıyor, onu mahrum bırakıyor, aç bırakıyor, *öldürüyor* .

“Ah.” Ses tonunu hafif tutarak, “Ava'yı rahatsız etmeyelim. Jude'u çağırabilirim—” dedi.

“Sanırım bu daha iyi olacak.” Bren kapıya doğru yönelir. “Seni seviyorum.”

Gitti, kapı sessizce kapandı.

Battaniyeleri üzerinden çekip yerden kocaman bir kazak kaptı, uzun ve çıplak bacaklarını üşüten üşümeyi umursamadan onun peşinden koştu. Yapılması gereken işin ağırlığı göğsüne baskı yapıyor ve nefes nefese kalmasına neden oluyordu, ama önce onun gitmesini beklemek zorundaydı.

Öncelikle Jude.

O her zaman Jude'u düşünüyor.

Okul girişinde, kot pantolon ve parlak çizgili bir kazakla okula gitmeye hazır. Sırt çantası yerde ters duruyor ve tavşanını vızıldayan bir sesle havaya fırlatıyor; tıpkı Bren'in dün gece onunla oynadığı roket gemisi oyununu taklit ediyor. Basit bir oyun, eğlence amaçlı. Jude'u bir şey yapmaya, bir şey olmaya, sakinleşmeye, ortalığı toplamaya, uyumaya, *itaat etmeye zorlamak* için tasarlanmamış.

Oğluna doğru aceleyle giderken, hâlâ mutfakta seyahat bardağına kahve dolduruyormuş gibi görünen Bren'i ararken, kendini genç ve çocuksu, sessiz koridorlarda gizlice dolaşan bir genç kız gibi hissediyor.

Jude şaşkınlıkla yukarı bakar, kadın onun kollarından tutup onu kendine doğru çekerek kısa bir kucaklama yapar.

"Bebeğim, iyi misin?" O kaşlarını çatarken kız alnından öpüyor. "Annen seni dün gece çok özledi."

Biliyorsun, yemeğini dağıttıktan ve seni morartacak kadar sıkıca sıktıktan sonra.

Homurdanarak geriye doğru yaslanıyor, böylece eğer kadın onu bırakırsa doğrudan yere düşecek. Kadın da ona tutunmak için çabalıyor, anlamsız irade savaşlarından birine giremeyecek kadar titrek.

"Beni dinle." Alçak ve ciddi bir sesle konuştu. "Duvarlardaki kötü şeyleri bulup onları durduracağım. Artık hiçbir şey sana zarar vermeyecek, tamam mı?" Koridordan mutfağa doğru bir bakış attı. Bren'den henüz bir iz yoktu.

Jude hâlâ geriye doğru eğiliyor ve yere doğru erimeye başlayınca kadın tutuşunu yeniden ayarlamak zorunda kalıyor.

"Jude." Çaresiz, korkmuş, neredeyse ağlayacak durumda. "Geceleri odana biri mi giriyor? Biri… seni almaya mı geliyor?"

Delilikten de öte bir miyavlama sesi çıkarıyor. "Bırak gitsin."

"Bir dakika. Sadece… odaklanmana ihtiyacım var." Sesi kısık bir şekilde fısıldadı, "Simon, sana kimin zarar verdiğini anneme söylememi söyledi."

O, sonsuza dek onun oyunlarında bir kukla gibi davranıyor ve oyun oynama isteğine karşı koyamıyor, işaret parmağıyla mutfağı gösteriyor.

Duvarın dibinde mi?

Veya Bren.

"Bunu yüksek sesle söylemelisin," diyor dişlerini sıkarak. "Böylece annen tam olarak ne demek istediğini anlasın."

Ama sonra Bren, bir elinde termos, diğer elinde evrak çantasıyla giriş holünde duruyor ve ona acıyarak bakıyor.

"Onu bırakın," diyor alçak sesle ve sakin bir şekilde.

Elodie'nin parmakları Jude'un elinden kayar ve Jude dengesini kaybedip sertçe yere oturur, şaşkınlıkla çıkardığı *"oof"* sesi gözlerini kocaman açar. İşte, yine canını yakmıştı. Ama geriye doğru çok fazla yaslanıp dengesini sağlayamaması *Elodie'nin suçu değildi* .

"Hadi arabaya gidelim dostum." Bren, ön kapıyı açabilmek için evrak çantasını kolunun altına alırken neşeli, iyimser ve kaygısız bir

ses tonuyla konuştu.

Jude sırt çantasını kapıp dışarı koştu, hâlâ yerde, tahta zeminde, keçeleşmiş saçlarıyla örtülü, çarpık, buruşuk bir şey gibi çömelmiş annesine tek bir bakış bile atmadı. Bütün kemikleri parçalanmış ve yamuk bir şekilde birbirine yapıştırılmıştı; onda bir gariplik vardı, kendini gizlediği parlak kaplama şimdi saydamlaşmıştı.

"O *benim*— " diye hırlamaya başlar ama Bren sözünü keser.

"Onunla yalnız kalmana güvenemem," diyor kısaca.

Kapıyı arkasından sertçe çarparak kapatır. Kilit boğuk, baş döndürücü bir sesle açılır. Göğsünde canlanan fırtına yıkıcı, öldürücü ve dişlerle dolu bir hal alır ve bir anda kapının önünde belirir, kolu çeker ve ona geri gelmesi için bağırır.

" *Beni buraya kilitleyemezsin* , Bren! Bu eve değil. Bren. *BRENDAN.* SİKTİR GİT." Ellerini tekrar tekrar kapıya vuruyor, ama pirinç topuz sadece dönüyor. Elini topuzdan çekiyor, ama topuz onun çaresizliğiyle alay edercesine daha hızlı dönmeye devam ediyor.

Geriye doğru çekiliyor, kalbi göğüs kafesine vuruyor, çığlık atma isteği ciğerlerini yırtarcasına yayılıyor.

"Dur. *Dur, dur, DUR!* " Elleri kulaklarının üzerindeydi ama kapı kolu hırıltılı bir gürültüyle dönmeye devam etti, ta ki o dönüp girişten dışarı koşana kadar.

Kendine çeki düzen vermeli, onun dengesizliğine olan inancını körüklemeyi bırakmalı. Şu an yaptığı her şey, her duygu, her korku, acı ve öfke, aklını kaybettiğini ve kontrolün sadece onda kaldığını doğruluyor. Öfke bir seçenek değil, çünkü *o* akıl almaz bir şey yaptı, onu kafese *hapsetti* .

Mutfak tezgahındaki küçük tabakta araba anahtarları yok. Evde hızlıca bir arama yapınca arka kapının da kilitli olduğunu görüyor. Üst katta telefonunu bulamıyor. Kimse onu duymadığı, yorgun, alaycı bir gülümsemeyle izleyip " *Şşş, küçük kız, sadece histerik davranıyorsun" diye* mırıldanmadığı için tost tabağını duvara fırlatıp çığlık çığlığa bağırıyor.

O, öfkeden kuduruyor. Omurgasından erimiş çelik kayıyor ve içi jilet gibi keskin, bir şeyler *yapma* konusunda kırılgan bir

umutsuzlukla dolu hissediyor.

Eğer bir pencereyi kırıp dışarı tırmansaydı, sonra ne olacaktı? Bütün günü Farrows'un karşısından Jude'un anaokuluna yürüyerek geçirebilirdi, ama Bren'in Jude'u almasına izin vermemelerini söylemiş olması hiç şüphe götürmez. Ve Jude'u engellenmeden alıp götürse bile, kasabadan yeterince hızlı ayrılamazdı. Farrows'tan her gün otobüs bile kalkmıyor. Cüzdanı arabada kilitli, zaten Bren ona sadece birkaç market alışverişi için para veriyor ve geri kalan her şeyi kendi kartıyla umursamazca alıyor, bu yüzden çok fazla nakit parası da yok.

Artık yapacak başka bir şey kalmadı, planına devam etmekten başka çaresi yok.

Ona evin ne kadar korkunç olduğunu kanıtlayın. Görmesini sağlayın.

Boğazını parçalayacak.

Her şey onun üzerinden yürüyor, eve ve onun acımasız oyunlarına olan inancından kaynaklanıyor ve sırada Jude var, kırılgan göğsünü kırıp kemiklerinin narin yeşil çubuklarını kemirecek. Olan biteni sadece o anlıyor, bu yüzden her şeyini kaybetmeden önce bu sarmalı durdurması gereken de sadece o. İçinde bir saat tıkır tıkır işliyor.

Bren'in alet ve malzemelerinin çoğunu sakladığı alt kattaki banyoya zorla giriyor. Kilitlemeyi unutmuş, ne kadar da aptal! Kadın etrafta eşyaları karıştırırken kovalar devriliyor, aletler karmakarışık yığınlardan düşüp fayanslara tiz seslerle çarpıyor. Bir maket bıçağı ve ağır bir çekiç kapıyor. Sonra daire testereyi alıp elektrik kablosunu koluna doluyor.

Onun özenle yenilediği oturma odasına girerken, hâlâ onu ne kadar sevdiğini düşünüyor. Durmak o kadar kolay değil, hele ki birbirlerine böylesine tutkulu, aç bir yoğunlukla mıknatıslanmışlarsa. Parmakları saçlarında, dişleri ise onun alt dudağını hafifçe çekiştiriyor. Ona hayranlıkla, şefkatle bakıyor, iyi olup olmadığını soruyor, bedenini onu dünyanın en keskin kenarlarından ayırıyor.

Belli ki onu seviyor, ama öte yandan bu evi de seviyor, belki de bu onun zaafı, muhteşem ve ışıl ışıl kanlı Aşil topuğu. Aşkını korkunç yerlere koyuyor.

Testereyi bırakıp elini narin duvar kağıdına koyarken ve çekici kaldırırken evin onu izlediğini hissedebiliyordu. Sıvadan yayılan boğucu, çirkin bir sıcaklık parmak uçlarını yakıyordu. Yer döşemelerinde bir ürperti hissediliyordu ve bunu çıplak ayaklarının altında da hissedebiliyordu. Bu işe uygun giyinmemişti, o bol tişört ve kalın kazakla, koyu kıvırcık saçları omuzlarında vahşi ve korkunç bir şekilde duruyordu. Eğer onu deli sanırlarsa, *görünüşüyle de öyle* olacaktı.

Çekici duvardan geçirerek içeri soktu.

Ev çığlık atıyor.

Etrafını saran alçı tozu ciğerlerine doluyor. Maket bıçağıyla kestiği duvar kağıdı yırtılıyor.

Kağıt çok kolay kopuyor, çektikçe ve soydukça ellerinde nemli mendiller gibi parçalanıyor. Altında, evin ıslak yüzeyinden sarımsı bir sıvı sızıyor, kan lekeleri arasında sıvılaşmış bir enfeksiyon içinde siyahımsı yeşil tüyler yeşeriyor. Duvarları teker teker yırtıp yıkıyor, sonra testereyi prize takıyor.

Arızalı düğmeye birkaç kez, ileri geri, ileri geri basıyor, sonunda bıçak metalin vızıltısıyla çalışmaya başlıyor. Bu tür bir testere düz yüzeylerde daha iyi çalışır, dikey bir duvarda değil, ama alçıpan duvara dayadığında tüm ağırlığını veriyor. Çalışıyor. Bıçak uluyor—ya da belki de evin sesi.

Kadın testereyle keserken duvar soyuluyor, et keskin kokulu parçalar halinde ayrılıyor ve geriye alçıpan ile sıva arasında akan kandan başka bir şey kalmıyor.

Çok fazla kan var.

Hiçbir şeyi düzeltmedi; asla da düzeltmeyecekti. Sadece üstünü örttü.

Duvarlardan birini, sonra diğerini keserken talaş, kan ve ter içinde kalıyor. Devasa, kavisli X şekilleri ortaya çıkıyor. Çürümenin ve yıkımın bir ifşası.

Yemek odasına, koridorlara doğru ilerlerken, evin değil de kendisinin çığlık atıp atmadığını merak etmeye başlar.

Mutfağa vardığında yorgunluktan titriyordu. Toz ciğerlerine dolarken sendeleyerek kiler kapısına kadar geldi ve bir an durakladı, bitkin beynini bir sonraki adımda ne yapacağına karar vermeye zorlamaya çalıştı.

Çıplak ayak bileklerini soğuk bir hava akımı sarıyor ve gözleri vahşi ve ateşli bir şekilde kiler odasına dikiliyor. Mutfakın yan tarafında, badanalı raflarla dolu ve yemek pişiremedikleri için çoğunlukla boş olan küçük bir oda burası. Buradan hava akışı olmaması gerekiyor.

Bodrum katlarının olmadığını, sanki yalan söylemeye çok alışmış gibi, gayet rahat ve kayıtsız bir şekilde söyledi.

Daire testereyi bir elinde ağır bir şekilde tutarken, elektrik kablosu arkasında ölü bir yılan gibi çırpınarak kiler odasına doğru sessizce ilerlerken, döşeme tahtaları arasında titrek bir enerji dolaşıyor. Testereyi ayak bileklerinin arasına kiler zeminine bırakırken, küçücük alanı şöyle bir gözden geçiriyor. Işık açık olmasına rağmen, oda bomboş ve ilham vermeyen bir halde kalıyor.

Öne doğru bir adım atıp avucunu, rafların olmadığı, sadece önlük ve mutfak havluları için askıların bulunduğu kiler duvarının en arka kısmına dayadı. Bir vuruş, iki vuruş.

İğrenç geliyor.

"Ah, siktir git Bren," diye fısıldadı, parmaklarıyla eskiden kapı olan yerin etrafındaki özensizce sürülmüş silikonu takip ederken. Özensiz badana, sıva yapıp sonra boyamaması, her şey bunun aceleyle yapıldığını gösteriyor.

Belki de onu düşündüğünden çok daha erken evine getirdiği ve hâlâ örtbas etmesi, saklaması gereken şeyler olduğu içindir.

Bu, onun sahip olmadıklarını söylediği bodrum katı.

Bunu neden saklama ihtiyacı duydu ki?

Çünkü ev canlıdır, canlıdır, canlıdır ve aşağıda atan kalbi vardır; orada her şey sürünmeye başlar, oğluna fısıldar, oğlunu alır ve oğlunu öldürür, oğlunu, oğlunu ...

Kadın, elektrik testeresini tekrar prize takmaya ve bıçağı, aceleyle sökülen kapı kolunun yerine hizalamaya çalışırken, bir yandan da aşırı hareketli ve ateşli bir haldeydi; kapı kolundaki delik, boyanmadan önce macunla doldurulmuştu.

Kesiyi açtığında, yüzüne ince bir kan spreyi gibi sis çarptı.

Kapının etrafından hızla geçerken titriyordu ve kapı paslı bir gıcırtıyla içeri doğru açılarak karanlığa doğru kıvrılan çimento merdivenleri ortaya çıkardı.

Bu, çocuk kemikleriyle dişlerini temizleyen karanlık bir varlık.

Ona fısıldıyor, sesleniyor.

Oraya inmesi gerekiyor.

YİRMİ

Başından beri biliyordu ki , bu mükemmel hayat gerçek olamazdı. O asla Alice Harikalar Diyarında değildi, korku içinde kendi gözyaşlarının göletlerinde boğulmuyordu; onun için her zaman kan vardı.

Ayak parmakları bodruma inen ilk beton basamağa değiyor.

Etrafını karanlık dalgalanıyor ve iki adım ötesini ancak görebiliyor; ardından simsiyah bir karanlık, ölüm hissi verecek kadar derin ve mutlak bir tona bürünüyor. Bodrum katını dondurucu bir soğuk kaplıyor, nemli, topraksı bir ağırlık nefes almayı zorlaştırıyor. Kış orada bir damar açmış, ya da belki de kış burada yaşıyor.

Parmakları dairesel testerenin sapını sıkıca kavradı, başparmağı arızalı düğmenin üzerinde duruyordu, sanki bu, onun kilitlediği tüm canavarca şeylere karşı silahıymış gibi. Aklına şu geldi: Orada sakladığı her neyse, artık serbest kalmıştı.

Bu her ne olursa olsun, bunu artık unutamaz.

Bir adım daha aşağı inerken topuğu yumuşak ve ıslak bir şeye çarpar, yanlardan sıvı sızar. Bodrumun mağara gibi ağzı etrafında açılır ve orada olmayan bir korkuluğa uzanır. Bir an dengesini kaybeder, midesi bulanır ve kendini toparlar. Bu sefer yavaş yavaş, sarkık bir pekmez dili gibi açılan merdivenlerden aşağı inerken yolunu hisseder.

Nefesi kesiliyor, ciğerleri havadaki yoğun pisliğe isyan ediyor ve öksürmek için kolunu ağzına bastırıyor.

Son basamak bir anda yok olup gitti ve kadın titreyerek karanlığa baktı. Bir ayağıyla yokladı ve parmakları bir sıvı tabakasına girdi. Geri

çekildi ama sıvı beton zeminin her yerine yayılmıştı, yapışkan ve katılaşmış halde, çıplak parmaklarının arasına girip ayak bileği kemiklerine kadar ulaşıyordu. Su mu? Su olamaz. Ama başka ne olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Tavandan ince, sıska bir şey sarkıyordu ve kadın uzanıp tereddüt etti, sonra soğuk parmaklarıyla ona dokundu. Bir ampulün kablosuydu. Çekti ve karşılığında cansız bir tık sesi geldi, ama bir sonraki umutsuz çekişinde ampul, elektrik akımıyla cızırtılı bir şekilde yanmaya başladı. Işık varsa, canavar olamaz. Bütün uyku öncesi masallarında böyledir işte.

Etrafında, bodrum yüzyıllardır birikmiş dağınıklıkla dolu: kutular ve sandıklar, tavana kadar yığılmış eski bavullar, kırık ahşap parçaları olan antika mobilyalar. Eski bir iğ, yeşile dönmüş bir bakır küvet, kırık porselen bebeklerle dolu ahşap bir beşik, pası dökülen bir alet kutusu var. Örümcek ağları her köşeyi kaplamış ve böcekler kutuların arasında koşuşturuyor. Geniş boşluk o kadar dolu ki, görmek bile bunaltıcı. Bodrumun arka tarafına sadece dar bir geçit bırakılmış, orada uzun bir çalışma tezgahı duruyor, duvarı paslanmış ve dokunulduğunda dağılacak kadar yıpranmış aletlerle dolu.

Aşağı bak, aşağı bak. Ama bakmak istemiyor. Gözlerini çok kısa bir an için sıkıca kapatıyor ve sonra durduğu şeye bir göz atıyor.

Yere koyu bir leke gibi yayılan sıvı, siyah sümüksü lekelerle kaplıydı. Ayağını kıpırdatınca, sıvı uzun, jelatinimsi iplikler halinde, açık bir mide yarasının mide suları gibi vücuduna yapıştı.

Evin derinliklerinde olduğunu fark ediyor. Başparmağı dairesel testerenin düğmesinin üzerinde titriyor, ama bu çimento duvarları kesmesinin imkanı yok. Hatta çimento olup olmadıkları bile şüpheli. Ne kadar uzun süre bakarsa, duvarlar o kadar dalgalanıyor gibi görünüyor, benekli ışık onları pembe, etli bir renge boyuyor. Eğer burada çok uzun süre kalırsa, sindirilecek.

Karanlıkta, bir şey

nefes alıyor.

Ağır, ıslak ve pis kokulu.

Kalp atışları boğazında çılgınca, deli gibi atıyor ve dönüp merdivenlerin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmek için çaba sarf etmesi gerekiyor; tepede minicik bir ışık noktası beliriyor. Gölgeler ağızlarına taze karanlık çekiyor ve karınları bu zevkle şişiyor.

Düşünmeli , mutlaka *düşünmeli* . Bu darmadağınık mobilya yığını, evin anne babasının mülkiyetinde olduğu zamandan kalma olmalı, ama burayı kilitlemek için hiçbir sebep yok. Burada başka bir şey var.

"Buradayım," diye fısıldıyor oyuk karanlığa. "Sen neredesin?"

Islak zeminde ayaklarının çıkardığı hafif *tıkırtı* sesleriyle dikkatlice ilerliyor. Keskin kenarlı mobilya parçaları çıplak uyluklarını çizmeye çalışıyor ama neredeyse hiç hissetmiyor. Gözü, tozla kaplı bu mekânda uyumsuz bir anormallik olan arka tezgahın üzerindeki bir şeye takılıyor.

Dizüstü bilgisayar açık, güç kablosu görünmüyor ve açma düğmesine bastığında çalışmıyor. Üzerini yeşil ve neredeyse kabarık, düzgün bir toz tabakası kaplıyor ve koluyla silkeliyor. Eski bir kahve fincanı, tortusu taşlaşmış halde duruyor ve içinde kullanılmış test kitlerine benzeyen, ancak ne için kullanıldığını bilmediği boş bir dondurma kabı var. Kenara bir tabure sıkıştırılmış. Tek lambayı açıyor ve soluk, titrek bir ışıkla kağıt ve fotoğraf yığınlarını aydınlatıyor.

Bir tanesini alıyor.

Bu olaylar başladığında ve karanlığın onu buraya çekmesine izin verdiğinde bile, ne bulabileceğini düşündüğüne dair hiçbir şey dile getirmemişti. Aklına bir ceset gelmişti, derisi eski, kahverengi bir deriye dönüşmüş, taşlaşmış bir şey; gerçi bir yandan da onun hakkında böyle düşündüğüne şaşırmıştı. Ama o hiç kız arkadaşlarından veya geçmiş ilişkilerinden bahsetmemişti ve ona kayıtsız bir merakla sorular yönelttiği birkaç seferde, ona tamamen açık bir şekilde bakıp onun ilk sevgilisi olduğunu söylemişti. İlk randevu, ilk hoşlanma, ilk aşk, ilk seks. Ama o yirmi üç yaşında.

Onun bir kızla birlikte olmadan önce aşık olmayı beklemesini çok tatlı bulmuştu. Ondan önce bir erkekle bir kez öpüşmüş, bir kez de cinsel ilişkiye girmişti ve o çocuğun yüzünü zar zor hatırlaması onu hiç rahatsız etmemişti. Bren'in yörüngesine girmek çok doğru

gelmişti, ikisi de aynı derecede aşık bir hayranlıkla birleşmişti ve onun kendisinden daha deneyimli olmaması hoşuna gitmişti.

Boğucu, yapışkan bir çürüme boğazından aşağı doğru inmeye başlıyor ve dairesel testereyi çalışma tezgahına bırakıp Jude ile birlikte çekilmiş basılı fotoğrafına bakarken nefes almakta zorlanıyor.

Anlamak biraz zaman alıyor: anne babasının evinin yakınındaki, otlarla kaplı ve ekipmanları paslanmaya bırakılmış oyun parkı; ama salıncak Jude'un en sevdiğiydi. Başı geriye doğru eğik, küçük yüzü mutluluktan ışıldıyor, kız onu sallarken ikisi de çok genç görünüyorlar.

Fotoğrafı kimin çektiğine dair en ufak bir fikri bile yok.

Küf baskının üzerini kaplamış. Arkasını çevirdiğinde kurşun kalemle yazılmış bir tarih görüyor: üç yıl önce.

Üç yıl öncesine ait bir fotoğrafı nasıl elde edebilir ki? Kendisinin çekmediği bir fotoğraf. Kimsenin onun için çekmeyeceği bir fotoğraf, çünkü her zaman sadece Jude ve o birlikteydiler.

Boğazının arkasında safra birikiyor.

Sonraki fotoğrafa, sonrakine bakarken parmakları titriyor. Hepsi kendisi, kendisi, kendisi. İş yerindeki otoparkta. Küçük sınıfıyla yıl sonu gösterisi sırasında sahnede. Garajının önünde, Jude bebek arabasına bağlanmış halde. Bazıları uzaktan çekilmiş, yakınlaştırmadan dolayı pikselli. Diğerleri ise sanki kamera kalitesi iyileşmiş gibi net. Ya da fotoğrafçı çok daha yakındı. Bale gösterilerinin seyircileri arasında, yolun karşısındaki bir arabanın içinde, o Jude'a odaklanmışken yanlarından geçerken çekilmişler.

Bren'le birlikte olmak çok kolay. Onu anlıyor, ne istediğini tahmin ediyor, nelerden hoşlandığını biliyor, ona hayran, o...

Onun yüzlerce fotoğrafını, *var olmadığını söylediği o lanet olası* bodrumda kilitli tutuyor.

Gözleri yaşlarla doluyor ve nefes darlığı çekmeye doğru kaydığını hissediyor. Kağıtlar banktan kayıp, tüy gibi hafif bir şekilde yere düşüyor, o da çılgınca kağıtların arasında el yordamıyla bir şeyler karıştırıyor. Sanki rastgele bir fotoğrafın arkasında düzgün bir yazıyla bir açıklama belirecekmiş gibi. Ama bunun yerine, özenle not edilmiş tarihler, on altı yaşından beri yaşadığı her şeyin bir zaman çizelgesini

buluyor. Bunlardan daha azı var, sadece bir iki tane. Ama onlara bakarken yaşadığı o korkunç, sarmal panik zihnini ikiye bölüyor.

Eski okulunun yakınındaki alışveriş merkezinin önünde, karnı ince tişörtünün kumaşını zorlarken, dirseğinin kıvrımında bebek kıyafetleriyle dolu plastik bir alışveriş poşetiyle duruyordu.

Boğazında hayvani bir çığlık yankılanıyor. Keşke bir ceset bulsaydı, bunu değil.

Nemli, ıslak zemin olmasaydı dizlerinin üzerine çöker ve hıçkırarak ağlardı, ama tezgahın kenarına tutunurken son bir güç kırıntısıyla direniyor. Onu burada, o büyülü adayla onu şaşırtmak için uçup gitmeden hemen önce, fotoğrafları üst üste yığarken, bilgisayarı kapatırken, kapı için silikon ve sıva alırken hayal ediyor; çünkü artık burada oturup fotoğraflara bakıp iç geçirmesine gerek yoktu. Gerçek olanı alıp ağzına atmaya gidiyordu. Kanıtları yok etmemesi, ona çok düşkün olduğunu gösteriyor.

Bunu bir kere söylememiş miydi? *Aklımdan sadece sen geçiyor.*

Ama bu, onu henüz on yedi yaşındayken bulduğu anlamına geliyor. Zihninin bir köşesinde, teyzesinin ince, titrek sesinin Avustralya'da bir süre yaşadıklarını ve Bren'in onlarla kaldığını anlattığını duyabiliyor. Bu imkansız olmalıydı, ama başka bir açıklaması yoktu.

Altı yıldır ona takıntılı bir şekilde bağlı.

Karanlık, uzun ve ince bedenini sırtına bastırıyor, onunla senkronize bir şekilde nefes alıp verirken, yavaşça iskeletinin derinliklerine doğru batıyor.

O, tamamen tüketiliyor.

Sıcak gözyaşları elindeki buruşuk kağıtlara damladı ve onları aniden yere bıraktı. Parmaklarını saçlarına daldırdı ve öyle acımasız bir hızla kıvırdı ki çığlık attı. Bunca zamandır kendini canavar sanıyordu, yaptığı her şeye rağmen onu kendisine aşık etmeyi başarmıştı, ama belki de bu yüzden birbirlerine bu kadar iyi uyuyorlardı.

Bir canavar başka bir canavarca şey gördüğünde, onu sadece güzel bulur.

Elini, sanki havada süzülen kopuk bir şeymiş gibi yavaşça dondurma kabının kenarına dokundurdu ve test kitlerinden birini çıkardı. İlk başta hayal kırıklığı yaratacağını düşündü. Bunlar sadece kurşun toksinlerini test etmek için kullanılan kitlerdi, eski bir evi yenilerken herkesin yaptığı bir şey. Onlarca kit vardı. Her kullanılmış paketin üzerinde farklı bir oda adı yazılıydı: *yemek odası* , *mutfak* , *çamaşırhane* , *ebeveyn yatak odası* , *çocuk odası…*

Test kitlerinin her biri pozitif sonuç veriyor.

Zehirli kurşunlu boya için.

Bir şeyler değişiyor, yavaşça bir nefes veriliyor.

Ayak sesleri düzenli ve ölçülü bir şekilde duyuluyor.

Elodie hızla arkasına döndü, pençe gibi kıvrılmış parmaklarıyla kurşun zehir kitlerini yere bıraktı ve kendini acımasız çalışma tezgahının kenarına sertçe bastırdı. Kalp atışı boğazına kadar yükseldi ve bir an için çığlık atmaya başlayıp asla, asla duramayacağını düşündü.

Bunun yerine, Bren'in uzun bir iş gününün ardından eve girer girmez yaptığı gibi takım elbisesiyle, ceketi çıkarılmış ve kravatı gevşetilmiş halde yavaşça merdivenlerden aşağı inmesini izlerken sessiz kalıyor. Kapıdan girer girmez yıkımı görmüş ve onu aramaya başlamış olmalıydı; sonra da kilerde ve bodrum katında uzanan elektrik kablosunu bulmuş olmalıydı.

Kollarında Jude var.

Oğlu anaokulundan gelmiş, dağınık ve pasaklı, yorgun ve huysuz bir halde, başparmağını ağzına sokmuş, kendini güvende hisseden bir çocuğun rahat güveniyle Bren'e yaslanıyor. Bir ayakkabısı ayağında, diğeri çıkarılmış, parmaklarının her yerinde mor kalem izleri var. Endişeli gözleri bodrum katını tarıyor.

Ama henüz eve gelemezler—çok erken. Yoksa saatler kaybetmiş olur. Bütün günü kaybetmiş olur. Ağzı ölü şeylerle dolu, boğazını o kadar sıkı kavramış ki hâlâ tam nefes alamıyor. Ancak o zaman, ona bakarken, duvarların, mobilyaların ve kırık çöp kasalarının üzerinde kalın bir toz tabakası olmadığını fark eder.

Bu siyah küf.

Oda bu kokuyla kaynıyor adeta.

"Sandığınız gibi değil," diyor Bren.

Gülebilirdi. *Çığlık* atabilirdi.

Yüzünde öfke izi yok. Sadece, sanki temizlemesi gereken bir başka drama daha yaratmış gibi, sürekli bir yorgunluk var. Kaşları endişeyle çatıldı, bakışlarını ondan ayaklarının dibindeki, kopmuş tüyler gibi yere saçılmış kağıtlara çevirdi.

Elodie, daire testereyi çalışma tezgahından çekip alıyor ve göğsüne bastırarak kıvranıyor. İçinde alev alev yanan bir öfke var. Bu öfkeyle adeta alev alev yanıyor, titriyor, acımasız ve korkunç.

"Oğlumu bana ver," diye tısladı. "Hemen şimdi."

Jude burnunu çekerek başını Bren'in omzuna yasladı ve Bren, sanki bodrumunda yakalanmış bu iğrenç yaratıkla nasıl başa çıkabileceğini değerlendiriyormuş gibi, onu dikkatle izledi.

Bren sakin bir şekilde, "Elinde resmen bir elektrikli testere tutuyorsun," diyor. "Önce onu yere bıraksan iyi olur. Yukarı çıkıp konuşabiliriz."

"Siktir git," diye hırladı.

Yorgunluktan, onun bu tiyatral hareketlerinden çok sıkılmış bir halde, başparmağıyla gözlerinin köşesini ovuşturdu. "Dinle, Elodie..."

"Sen *beni takip* mi ettin lan?" Bu sorunun ağzından çıkmasından nefret ediyor, sesi sonunda inanmazlıkla titriyor. "Yat kulübünde bana rastlamış gibi yaptın ama... beni oraya kadar *takip ettin* . *Beni takip etmek için* Avustralya'ya ne sıklıkla uçtun?"

“Bak, dışarıda ailem olduğu konusunda yalan söylemedim. Yani, sadece… Çok sık değildi.” İçini çekiyor. “Tanrım, şunu kabul etmelisin ki, seni bana aşık *etmeye* çalışmadım. Seninle düzgün bir şekilde çıktım. Seni hiçbir şeye zorlamadım.”

“Öyleyse her şey yolunda. Psikopat beni sevgi bombardımanına tuttu, sonra da birlikte olmadan önce rızamı istedi.”

Gözlerinin önünde bir şey parlıyor—ama bu yine de öfke değil. Suçluluk. Erimiş tereyağı kadar yumuşamış ve endişeli bir suçluluk bu.

"Ben psikopat değilim," diyor son derece sessizce. "Sadece... sadece seni istedim."

Parmakları testereyi sıkıca kavradı ve acımasızca bir adım öne attı. "Sakın yapma—"

" *Beni terk etmeyecek* birini istedim!" Bu neredeyse bir çığlıktı ve hemen nefesini tutarak, Jude'u korkutmuş gibi endişeyle ona baktı. "Hepsi bu, Elodie. Annemle babamın mezarları üzerine yemin ederim. Ben—ben sadece bana benim onlara ihtiyacım olduğu kadar ihtiyacı olan birini istedim. Ve…" Şimdi sesi titremeye başlamıştı. "Ve itiraf etmelisin ki, sen başlattın."

Sapık. Yalancı. *Canavar.* Panik onu paramparça etmişti ve Jude'u ondan uzaklaştırmak için tiz bir çaresizlikle doluydu. Kafasında kasıp kavuran şiddetli fırtınanın içinde onun sözlerini zar zor anlayabiliyordu.

Sen başlattın.

On altı yaşında, kalabalık bir partide, sarhoş ve mutsuz bir halde, bir erkek arkadaş bulmak için orada. Herhangi biri olur.

Arkada ise titrek, endişeli bir çocuk var; sıska, uzun boylu, saçları gözlerini kapatmış ve kocaman gözlükleri yüzünün bulanıklığını gizliyor.

Çığlık göğsünün içinde, ciğerlerinde yankılanıyor, gittikçe yükselip onu zehirliyor.

"Ve kabul etmelisin ki," diye devam ediyor Bren kısık bir sesle, "doğru zamanda senin için geldim. Sence anne baban Jude'a daha kötü şeyler yapmaz mıydı? Sana? Onlar istismarcılar. Ben sadece seni güvende tutmak istedim. Tek istediğim buydu."

"Çocuğumu gizlice *döverken* onlara tacizci demeye cüret etmeniz ne cüret!" diye sesi titreyerek sordu.

"Ne?" Gerçekten şok olmuş görünüyordu, Jude'u sözlerinden korumak istercesine vücudu hafifçe yana doğru kıvrılmıştı. "Ben asla __"

"Vurdun mu? Her yeri morluklarla dolu!"

"Ne oluyor?" diyor Bren. "Bunun *sen* olduğunu sanıyordum. Onu terbiye ettiğini düşünüyordum. Bunu dile getirecektim ama sonra ona

yaptığın diğer şeyleri de fark ettim—”

“ÇOCUĞUMA ASLA ZARAR VERMEM.” Bu sözler, ağzından gür bir sesle döküldü.

Jude hıçkıra hıçkıra konuşmaya başladı, yüzünü Bren'in boynuna daha da bastırdı. Ona uzanmadı, onu çağırmadı, onun için ağlamadı. Eğer Bren ona zarar vermiş olsaydı, dokunulmaktan korkardı.

“Yemeğindeki cam parçası mı?” Bren’in sesi onunkiyle buluştu. “Yerin seni yediğini mi uydurdun? Beynini yıkayıp dört yaşında olduğuna mı inandırdın? Kafasını canavarlarla mı doldurdun? Hepsi *senin suçun* .”

“ *Sen* canavarsın.” Nefes nefese kalmış, ama bu küflü mezarda, aşağıda yeterli hava yok. “Bu ev kurşunlu boyayla dolu.” Yanakları ıslanmış, ama ağladığını hissedemiyor. “Bizi zehirliyorsun. *Bizi* zehirliyorsun ve bunu başından beri biliyordun.”

Sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı, kendi içine kapandı, testere birdenbire tutamayacak kadar ağırlaşmıştı.

Bren, Jude'u dikkatlice en alt basamağa oturttu ve dudaklarını Jude'un kıvırcık saçlarının üzerine nazikçe bastırdı. "Yukarı çık evlat. Birazdan akşam yemeği yiyeceğiz. Her şey yoluna girecek. Annen iyi değil, onu yatağına kadar götüreceğim."

Jude ona gizlice bir bakış attı ve Bren dar patikadan dikkatlice ona doğru ilerlerken yukarı çıkmak için hiçbir hareket yapmadı. Eli uzandı, yatıştırıcı ve sakin bir şekilde bu kuduz yaratığı kontrol altına aldı.

"Sorun yok," diye fısıldıyor. "Her şeyi yoluna koyacağım."

Ona çok hızlı yaklaşıyor ve kadın ne yapacağını bilemiyor. Bütün vücudu boğucu hıçkırıklarla sarsılıyor ve onun güçlü, açık kollarına yaslanmak çok daha kolay olurdu.

Elleri onun ellerinin üzerine kenetlendi ve nazikçe parmaklarını testere sapından ayırdı.

"Şşş," diye mırıldandı. "Ben yanındayım. Bunu birlikte atlatacağız, sen ve ben."

Yüzünü ondan yana çevirdi. "Hayır." Bu bir kelimeden çok bir hıçkırıktı. "Hayır, hayır, *hayır* ... Sen değil, sen değilsin."

Onu izlerken kaşları hafifçe çatılıyor ve titreyen bedeninin harap halini incelerken neredeyse taktiksel, klinik bir tavır sergiliyor. "Ne demek istiyorsun?" diye ihtiyatlı bir şekilde soruyor ve sonra gözleri kocaman açılıyor. "Ah. Şimdi beni hatırlıyor musun?"

Bunu sizin başlattığınızı kabul etmelisiniz.

Mide bulantısı geçirecek. Bunu kaldıramıyor, anladığı her şeyi içinde tutamıyor. Dişlerinin arasından bir feryat kopuyor ve ona bakamıyor, sadece hıçkırıklar arasında fısıldayabiliyor: " *Senin suçun* değil."

"Beni seçtin." Bunu öyle bir şefkatle söylüyor ki, kadının nefesi kesiliyor. "Ben de seni geri seçtim." Daire testereyi kadının elinden alıp göğsüne yaslıyor. "Tek suçum sana aşık olmak, nasıl aşık olmayabilirdim ki? İlk öpüştüğümüz andan itibaren benim için her şeydin ve senin için geri dönerek doğru olanı yaptım."

Ellerini kulaklarının üzerine kapatmış, başını hızla ve şiddetle sallıyordu. "Hayır, hayır, hayır, *hayır* ."

"Her babanın yapması gerekeni yapıyorum," diyor rahatlıkla. "Oğlumun ihtiyaçlarını karşılıyorum."

Dünya kapanıyor, sessizlik ona tokat gibi çarpıyor ve gözlerini karartırken kulaklarında sadece keskin, tiz bir çınlama kalıyor. O, hiçbir şeyden yaratılmamış. Bu evrenin, bu gerçekliğin dışına adım atıyor; burada Jude sadece ona ait değil.

Bren, sakin ve gerçekçi bir tavırla, sanki karanlıkta korkacak hiçbir şeyi yokmuş gibi rahat bir şekilde, "Bunların hiçbirini bana karşı kullanamazsınız," diye devam ediyor. "Sizin yaptıklarınızla kıyaslandığında."

Yavaşça, kıvrımlı saçlarının arasından ona bakıyor, gözleri dipsiz siyah çukurlar gibi.

"En azından," diyor, "anne babamı öldürmedim."

O, ona çok yakın; o da ona çok yakın.

Daire testerenin üzerindeki düğmeyi uzanıp çevirmek çok kolay.

4 MONTHS AGO

Kalplerini ikiye bölüp, atan bir parçasını diğerinin cebine tıkmaktan başka bir yol bulamadan, yeniden ayrılmak zorunda oldukları gerçeğiyle yüzleşmek akıl almaz bir şey . O Amerika'ya geri dönecek. O ise nemli garajına dönecek.

Son iki gündür aralıksız konuştuktan sonra, kiralık arabasıyla onun sokağına doğru giderken aralarında kasvetli ama rahatlatıcı bir sessizlik oluştu. Tarihleri karşılıklı olarak belirlediler; altı hafta sonra, belki dört hafta sonra gelebilirdi. Sonuçta işi, evi, gerçek hayatı vardı.

Ona her baktığında gözleri keder dolu bir acıyla parlıyor. "Seni şimdiden özledim. Bu durum beni hasta ediyor."

Ülkeler arasında sürekli gidip gelerek bir hayatı sürdüremeyeceklerini, masraflardan ve ondan sıkılacağını biliyor. Ailesinden kalan son miras parasını uçak biletlerine harcayacağından bahsetmişti, ancak bu paralar hızla tükeniyor. Yine de, bu cılız umut filizi ciğerlerinin arasında çiçek açmaya başladı, kaburga kemiklerinin arasından menekşeler ve güller örüyor, her nefes aldığında titrek bir heyecanla doluyor.

İşte umudun tadı böyle.

Ve eğer bir daha geri dönmezse bile, onun bir parçası hâlâ onda kalacak.

Bunu kesin olarak bilmenin bir yolu yok, ama ellerini karnının kaslı bölgesine bastırdığında, orada bir yaşam tohumunun saklı olduğunu hissedebildiğini hayal ediyor.

Bren'in kanından ve kemiğinden dokunmuş bir şey ışıkla dolu olacak. Buna o kadar büyük bir inançla inanıyor ki, nefesi kesiliyor.

Sadece kendisi ve Jude'un olduğu, birbirlerinin asla tatmin edemeyeceği bir açlıkla birbirlerinin yaşam enerjisini tükettikleri bir geleceğe dayanamaz. Şimdi elinde bu var.

"Bir dahaki sefere ikinizi de bir yere götüreceğim," diyor. "*Muhteşem* bir şey planlayacağım."

Sonunda Jude'un nasıl biri olduğu hakkındaki gerçeği ona anlatacak, ama henüz değil. İlişkileri hâlâ çok yeni, onun üzerindeki etkisi çok belirsiz.

Arabasını kızın ailesinin evinin önündeki kaldırıma park ettiğinde, ikisi de nefessiz kalana kadar onu öpüyor.

"En azından çantalarınızı kapıya kadar taşımama izin verin." Emniyet kemerini hızla çözüyor.

"Uçuşunuz iki saat sonra değil mi?"

"Eh, hâlâ giriş işlemlerimi yapmak için bolca vaktim var." Ona muzip bir sırıtış fırlattı ve arka koltuktan zavallı küçük bavulunu kaptı.

Çimenleri otlarla kaplı, harap haldeki evi, pencerelerinden düşen panjurları ve yaşlılıktan rengi solmuş dış merdiveni incelerken midesinde donuk bir yumru oluştu. En azından onun üst katta yaşadığını düşünüyordu.

Elodie saçlarını gelişigüzel bir topuz yapıp, onun için aldığı siyah elbisesini düzeltti. İçeri girmeden önce o giderse sorun olmayacaktı. Kurumuş otların üzerinde hızlı adımlarla yürürken, Bren de bavuluyla arkasından ağır ağır ilerledi.

Aniden, içten içe, anne babasının dışarıya bakıp, yakaladığı o zengin, mavi gözlü oğlanı görmelerini, onların ne düşündüğüne rağmen istenmeye değer olduğunu anlamalarını kin dolu bir şekilde istiyor.

"Jude yukarıda, annemle babamla birlikte," diyor. "Çantamı burada bırakın lütfen." Oğlunu tekrar görme ihtiyacı içini kemirmeye başlamıştı; ona sarılma, zarar görmediğinden, güvende olduğundan emin olma arzusu onu endişeyle dolduruyordu.

Elodie ön kapıya çıkan merdivenlerin yarısına geldiğinde Bren, "Hey, Elodie? Sanırım Jude burada," dedi.

Kadın hızla arkasına döndü, eli tırabzanda, onu tek ve kirli pencereden garajına bakarken görünce siniri bir anda alevlendi. Oraya bakmaması gerekiyordu.

Ve sonra onun söylediklerini kavradı.

"Hayır," diyor. "Hayır, o... O yukarıda, annemle babamın yanında."

Ama merdivenlerden hızla inerken zaten tökezliyordu ve garajın yanındaki eski kapıya doğru koştu. Pas lekeli topuzu çevirdi, dönmeyince telaşlandı ve paspasın altından yedek anahtarı çıkarmak zorunda kaldı. Şimdi duyabiliyordu: ayak sesleri, düzensiz nefes alışverişleri ve ardından küçük bir bedenin kapıya çarpmasıyla oluşan bir gürültü.

"Anne!" Sesi boğuk, tiz ve korku dolu.

"Jude?" Elodie kapıyı salladı. Açamadı. Açamadı—

Bren'in eli Elodie'nin elinin üzerinde, anahtarı alıyor, kilide yerleştiriyor ve çevirirken Elodie'nin kulaklarını çılgın bir kükreme dolduruyor.

Önce koku burnunu çarpıyor. Amonyak ve kusmuk kokusu. Odaya adımını attığı anda, dikkatini sadece yıkım, yerlere saçılmış kıyafetler, kırık oyuncaklar, devrilmiş sandalyeler ve etrafa saçılmış yatak takımları çekiyor.

Sonra Jude onun üzerine atılıyor.

Bacaklarını tırmalayarak hıçkırarak ağlıyor, her nefesi kuru bir hırıltıya dönüşüyor ve çığlık atmaya başlıyor. Kadın onu göğsüne çekiyor ve adam kollarını ve bacaklarını kadının etrafına sarıyor, kadın başını avuçlarının içine alıp onu sakinleştirmeye çalışırken feryatları daha da yükseliyor.

Yıkılmış odaya bakarken korkunç bir gerçek ortaya çıkıyor.

Onu burada bıraktılar. Kapıyı kilitleyip gittiler.

Dizlerinin üzerine çökerken boğazından boğuk bir hıçkırık koptu ve Jude'u kontrol etmek için ondan ayırmaya çalıştı, ancak Jude'un çığlıkları histerik bir hal almıştı ve yere bırakılma, terk edilme korkusuyla ona sıkıca sarıldı.

"Bebeğim, her şey yolunda... Her şey yolunda. Annen yanında. Annen burada." Ama sesi, histerisini delecek kadar güçlü çıkmıyordu.

Teni yanıyordu, terli, birbirine yapışmış saçlarını gözlerinden uzaklaştırırken parmak uçlarında ateş yanıyordu. Kusmuk ve pislik pijamasının gömleğine yapışmış, iç çamaşırı kurumuş idrarla sertleşmişti.

Binlerce kilometre ötede bir yerlerde Bren konuşuyor.

Gözleri yaşlarla bulanıklaşırken, Jude'u kollarına alarak yavaşça ayağa kalktı. "Git."

“Elodie—”

"Defol *git artık* ." Gördüklerini geri alamazdı. Korkunç hayatının iğrenç, çürümüş gerçeği, sıcak bağırsaklar gibi aralarına saçılmıştı. Ama şu an umursayacak içsel bir alanı yoktu.

Gitmesi gerekiyor ki o Jude'a odaklanabilsin, onu temizleyebilsin, sakinleştirebilsin. Ona sarılmalı, sarılmalı. Bütün bunlar onun suçu. Onu, kendisinden nefret *eden* , hatta ondan nefret eden insanlarla bıraktı. Açıkça, annesinin kini, babasının ona karşı duyduğu tüm sempatiyi alt etti, ya da belki de ona olan sevgisi artık tamamen tükendi. Jude bu süre boyunca hiç yemek yedi mi acaba? Ondan nefret ediyorlar ve annesinin yaptığı şey için onu cezalandırıyorlar.

“Hayır.” Bren omuzlarını garaja attı, çantasını sertçe yere bıraktı ve ardından kasvetli mutfaklarına doğru yürüdü.

Elodie, yatağın kötü kokusunu umursamadan yatağın kenarına çöker ve Jude'u sıkıca göğsüne bastırır. Kalpleri birbirine çarpar, panik içinde ve hızla atarken, Jude'un ağlaması azalmaya başlar. Bitkin, aç ve hastadır. Günlerdir çığlık attıktan sonra tam bir sinir krizi geçirecek enerjisi yoktur.

Çığlık atıyordu ama kimse yanına gelmedi.

Suçluluk duygusu onu tamamen yiyip bitiren bir canavar gibiydi. Gözlerinden yaşlar süzülürken yüzünü onun kıvırcık saçlarına gömdü. "Özür dilerim bebeğim. Çok, çok özür dilerim."

Sonra Bren elinde sıcak bir bezle geri döndü ve kadın titreyen elleriyle bezi aldı. Jude'un yanaklarındaki kurumuş kusmuğu silmeye çalıştı ama o kadar çok ağlıyordu ki hiçbir şey göremiyordu. Bren bir anda gözlerinin önünde belirdi ve sonra yatağın üzerinde yanına oturup hem onu hem de Jude'u kollarına aldı. Kadın yüzünü Bren'in

omzuna yasladı ve onun sakinliğine ihtiyaç duyarak, onun nefesini içine çekti.

“Polisi aramalıyız,” diyor ve sesinde daha önce hiç duymadığı bir öfke var. “Bu… *suçtur* . Ailen onu burada yalnız mı bıraktı? Bu delilik.”

Jude'un minik parmakları tişörtüne dolanıyor ve kollarında o kadar kırılgan ki, ondan neredeyse hiçbir şey kalmamış.

"Seni hastaneye götüreceğim," diyor Bren. "Ateşi çok yüksek."

“Hayır.” Elodie gözlerini hızla sildi. “Polisi arayamam. Kimseye söyleyemem. Bren, anlamıyorsun. Eğer birileri benim nasıl yaşadığımı görürse, Jude'u benden alırlar. Yapamam—” Panik sesini yükseltti. “ *Onu benden alırlar* .”

“Kimse onu bizden alamaz.” Odaya şöyle bir göz gezdirdi ve kadının ne kadar çok şey sakladığını, hayatının ne kadar sefil, acınası ve gelişmemiş olduğunu, beş yaşındaki çocuğunun normal olmadığını artık anlamış olmalıydı.

Kadın Jude'a baktığında, Jude'un başparmağı ağzındaydı ve hıçkırıkları öksürük krizlerine dönüşürken ona sokuluyordu. Neredeyse katatonik bir haldeydi, gözleri yarı kapalıydı. Doğduğundan beri onu bu kadar yoğun bir şekilde ilk kez istiyordu.

Karnındaki acı dolu düğüm çözülüyor ve neredeyse mutlu olduğu, affedilemez, kötü bir an yaşanıyor.

Bren'e baktığında sesi titredi. "Uçağı kaçıracaksın."

“Uçuşumu boş ver,” diyor Bren. “Sizi burada bırakmayacağım. Aslında, sizi hiç bırakmayacağım. Benimle eve geleceksiniz.”

Reddetmesi, bunun çok hızlı olduğunu söylemesi, birbirlerini zar zor tanıdıklarını kendine hatırlatması gerektiğini biliyor; ama nasıl yapabilir ki? Buradaki hayatı sona erdi. Yıkılmış ve harap olmuş garaja, Jude'un burada yaşadığı her gün hissedeceği travmatik dehşete bakarken bunu biliyor.

O, kendileri gibi acı çekmesini isteyen yukarıdaki canavarlardan kurtulmaktan başka bir şey istemiyor.

“Tamam,” diye fısıldadı ve Bren’in yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirdi. Gözleri o kadar parlıyordu ki, ağlamak üzere olduğunu anladı.

"Bir şey almak ister misin?" diyor. "Almak zorunda değilsin. Sana her şeyi alırım. Her şeyi."

“Sadece bavulum. Ve…” Düşünemiyor. “Yasal evraklarım. Jude'un pasaportu yok.”

"Bir motelde kalırız ve her şeyi hallederiz."

Yutkunarak ayağa kalktı. "Bir dakika yukarı çıkmam gerekiyor."

Dirseğinden yakaladı. "Ama buna ihtiyacın yok..."

"Beni bekle." Sonra ondan uzaklaşıyor, Jude'u kucağına alıp garajdan hızla çıkıp yukarı kata gidiyor.

Aklında hiçbir plan yok, sadece gözlerini kamaştıran, dünyevi olmayan bir öfke var. O intikamın ta kendisi, nefret tanrıçası ve yıkık dökük kapıdan içeri, derme çatma mutfağa giriyor.

Salondan televizyonun sesi son ses geliyor ve her yer yapışkan bir kir tabakasıyla kaplı. Ocakta kısık ateşte körili çorba kaynıyor ve oğlunu kilit altında tutarken ve çığlıklarını televizyonla bastırırken yemek pişirmeye kalkışmaları onu çileden çıkarıyor. Sonra garip bir sakinlik, tuhaf ve kayıtsız bir hal alıyor. İçeri girip onlara bağırmayı düşünüyor. Televizyonu parçalamayı. Aklını kaybetmeyi ve ne yapacaklarını görmeyi. Tepki verip vermeyeceklerini bile.

Dudaklarını Jude'un yumuşak, bebeksi yanaklarına bastırıp onu tekrar tekrar öptü. "Gözlerini kapat."

Anne babası onun yukarı çıktığını bile bilmiyor.

Lavabonun altından, çamaşır suyu ve halı temizleyicilerinin yanından fare zehrini çıkarmak çok kolay bir iş. Ambalajı yırtıp yarısını köpüren çorbaya döküyor. Köri, garip tadı bastıracak kadar güçlü olmalı ve annesi de, en azından, kederini dindirmek için aldığı ilaçların etkisiyle zaten genellikle keyifli bir halde oluyor.

Elodie de kalanını içine döküyor.

Tencerenin kapağını tekrar yerine koyuyor.

Jude'un yüzü onun yüzüne gömülmüş. Zaten onun ne yaptığını anlamayacaktı.

Kapı menteşeleri gıcırdamasın diye sessizce arkasından kapıyı kapattığında, hızla merdivenlerden aşağı iner. Göğsünde kalp atışı

şiddetli bir kasırga gibidir, ama yine de sakin ve dengeli hisseder. Neredeyse güvende hisseder.

Bren endişeli gözlerle bekliyor.

Kadın doğruca adamın kollarına atıldı.

YİRMİ BİR

Daire testerenin şalteri arızalı.

Bazen kendiliğinden açılıyor, hatta January ailesi bile Şükran Günü'nde, imkansız derecede harap bir evi tamir etmeye çalışan çocuğa yönelik neşeli ve alaycı bir tonla bu konuya değinmişti.

İmkansız derecede harap olmuş bir kızı düzeltmeye çalışmak.

Testere kendiliğinden çalışmaya başladı.

Hiçbir yanlış yapmadı.

Evin etrafında çığlıklar yükselirken, o sadece izliyor; pıhtılaşmış ekşi süt gibi kan yüzüne çarpıyor ve yanaklarından aşağı akıyor, dökemediği sıcak gözyaşları gibi.

Bodrumda bir canavar var; başından beri buradaydı. Küf kaplı fotoğraflarda ölümsüzleşmiş, gözleri kara çürük tarafından oyulmuş.

Sorarlarsa, ne olduğunu açıklayabilir: Arızalı bir testere, düğme kendiliğinden açıldı. Arızalı bir testere, düğme...

senin hatan
o
anahtar
senin hatan
kendi kendine açıldı

O hiçbir yanlış yapmadı, hiçbir yanlış yapmadı, onu seviyor, onu seviyor

Testere göğsünde kükreyerek ilerliyor, bıçak dönerek gömleği ve düğmeleri parçalayıp boğazına kadar ulaşıyor, geriye doğru

sendelerken boğazını kesiyor. Kumaş ve deri şeritleri metal dişlere takılıyor, ta ki korkunç, metalik bir sesle durana kadar. Yüzünü kesiyor. Yanak kemiğinin bir anlık parıltısı görülüyor, ardından görebildiği tek şey kan ve duyabildiği tek şey çığlıklar, bitmek bilmeyen, elektrik gibi çığlıklar; meğerse bu çığlıklar duvarlardan gelmiyormuş.

Adam düşerken elleriyle ağzını kapattı ve dizleri büküldü; vücudu testerenin üzerinde katlandı, yumuşak kısımları açıldı ve kırmızı şeritler dışarı süzüldü. Adam her yerindeydi. Kirli, küflü suya batmıştı. Ev, bu beklenmedik sunum karşısında şaşkın ve memnun bir şekilde, açgözlülükle su içti.

Onu yakaladığını sandı.

Ona bakarken hâlâ parmaklarının arasından çığlık atıyor. Yüzü suyun içinde. Boğulacak.

Onu ters çevirin.

Hayır, ona dokunamaz, bakamaz, yapamaz—

Çığlıklar aniden kesilir ve kadın orada, cansız bir zarafetle, üçüncü perdenin trajedisi sona ererken parmak ucunda duran bir balerinin anlık görüntüsü gibi durur. Etraflarındaki duvarlar kalın ve mukuslu bir şekilde titreşir, bu harap olmuş anın ihtişamı üzerinde kalp atışları coşkulu bir hıza ulaşır. Ev daralır, bodrum katını şişmiş bir boğaz gibi daraltır, bağırsaklar sindirim için kıpırdanırken duvarlardan sıvı fışkırır ve zaten doymuş olan zemine dökülmeye başlar.

Bunu istemiyordu. Bunu asla istememişti. Arızalı düğme— İşte o —

senin hatan

Çok hafif bir inilti duyuluyor.

Yukarı bakıyor.

Jude, Bren'in birkaç adım arkasında duruyor ve Bren'i istediği için tüm bu süre boyunca orada olduğunu, sinsice yaklaştığını, bir yandan da dehşete kapılıyor.

Jude'un küçük yüzünde kan lekeleri vardı, renkli çizgili kazağının önünü ıslatmış, ağzının etrafını sarmıştı, sanki o da evin emriyle tıka

basa yemiş gibiydi. Titreyen elleri gözlerinin yakınında kıpır kıpır hareket ederken Bren'e bakıyordu.

Sonra bağırmaya başladı.

Bu tiz, hüzünlü feryat, bodrum katını hızla saran sessizliği delip geçiyor, neredeyse melek gibi. Kaburgalarına saplanmış, en yumuşak eti parçalamak için etrafı didik didik arayan, sonra da çekip çıkan bir bıçak gibi. Bebeği korkmuş. Bir şey yapmalı.

Onu alın.

Baş dönmesi yaşayan beynine oksijen hücumuyla birlikte Elodie'nin hareket yeteneği geri gelir ve vahşi, kurt gibi hareket eder. Bren'in etrafından atılır ve Jude'u titreyen kollarına alır. İlk başta onun direneceğini düşünür, ama Jude uysal biridir; bacakları tereddüt etmeden beline dolanır. Yüzünü omzuna yaslar, ancak bu artık anlamsız bir harekettir.

O zaten her şeyi görmüş durumda.

Ve bunu kimin yaptığını gördü.

Kaygan beton merdivenlerden yukarı koştu, kalbi paramparça olmuş, ağzında sıvı gibi atıyordu ve kilerden fırladı. Ardında kırmızı ayak izleri bıraktı. İçinde çılgın, yakıcı bir korku yaşıyordu ve dışarı çıkma, dışarı çıkma, dışarı çıkma ihtiyacından başka bir şey düşünemiyordu.

Jude hâlâ göğsüne yapışık halde, ön kapıya doğru fırladı, kapı kolunu kapmaya çalıştı ama kapı açılmayınca kısık bir homurtu çıkardı. Anahtarlar, anahtarlara ihtiyacı vardı. Evinin rahatlığında tahmin edilebileceği gibi, Bren her zamanki gibi anahtarlarını küçük hol masasına bırakmıştı. Anahtarları kaptı ama hiçbir anahtar kilide uymadı.

Ev sahipleri onların gitmesini istemiyor.

Kuru, hastalıklı hıçkırıklar tüm vücudunu sarsarken, merdivenlere doğru sendeleyerek, yarı tökezleyerek ilerledi ve ardından Jude'un ağırlığı kollarında birden dağ gibi çökerken, merdivenlerden yukarı çıktı. Her yer ıslaktı. Zemin, duvarlar. Sanki musluk açık bırakılmış gibi su akıyordu - ya da bir ağız genişçe açılmış, tükürük yutmak istediği lokmalara doğru çenelerinden aşağı akıyordu.

Son bir gayretle yatak odasına koştu ve kapıyı çarparak kapattı. Kilitledi. Banyoya daldı ve pençe ayaklı küvete girdi, soğuk porselene yaslanırken Jude'u sıkıca kendine doğru çekti. Çığlıkları kesilmişti, titreyen vücudundan nemli küçük hıçkırıklar çıkıyordu.

Banyo onları derin bir sessizliğe bürürken, ona mırıldanarak başının tepesini öptü ve hafifçe salladı. *Jude'a bak; şu anda önemli olan tek şey bu.* Yanağını tekrar okşadığında, Bren'in kanının bakır rengini tattı.

Kadın onu sallayıp duruyor, kısık ve titrek sesi olmasa ninni sayılabilecek bir şeyler mırıldanıyor.

"Annen seni koruyor," diye fısıldıyor. "Hiçbir şey sana zarar veremez."

Olanları kimseye anlatmayacak. Geceleyin ortadan kaybolacaklar, Bren'in arabasını cesaret edebildikleri yere kadar götürecekler, sonra da otobüs ve trenlerle yolculuk etmek için arabayı terk edecekler.

Eğer ev gitmenize izin verirse

Jude başını onun göğsüne yasladı, nefesi kesik kesik geliyordu.

Hayaller onu yiyip bitirmiş. Ne *düşünüyor acaba* ? Bu evden asla ayrılmayacaklar, çünkü ev onların tadına baktı ve kemiklerinden henüz emmediği etin geri kalanını da istiyor. Yoklukları fark edildiğinde, Bren işe gelmediğinde ve Ava endişelendiğinde, insanlar eve gelecek. Kapıyı kıracaklar. Yaptığı her şeyi görecekler ve onu suçlayacaklar.

Jude'dan koparılacak; onu bir daha asla göremeyecek.

Sonra da oğluna ne olduğunu soracaklar.

Testere kendiliğinden mi çalıştı yoksa annen mi?

Yumuşak, acı veren bir alacakaranlık evin üzerine çökmüştü ve dünya geceye doğru eğilirken bile Elodie'nin gözleri kuru kalmış, kalbi ise sakin, düzenli bir ritme girmişti. Yanağını oğlunun başının üstüne yasladı, yavaş ve nazik bir ritimle sallandı. Oğlu ona bir yapboz kutusu gibi uyuyordu. Ondan yapılmıştı, ciğerleri onunkinden dikilmişti, kalbi sadece onunki attığı için atıyordu. O sadece ona aitti.

Onun asla Bren'in sevgilisi olmasına izin verilmeyecek.

“Banyo yapacağız.” Sakin ve kontrollü. Duvardan aşağı süzülen kana bakıyor ve gözünü kırpmıyor. “Sonra annen sana güzel, sıcak bir çorba yapacak.”

YİRMİ İKİ

Bu banyo bir ritüel gibi, kutsal ve şefkatli bir şey gibi geliyor , sanki onu kendi dökülmüş inci gözyaşlarıyla yıkıyor, tüm bağlılığıyla. Pencere pervazında vanilya ve lavanta kokulu mumlar yanıyor ve tavan lambalarını kapatıyor, böylece karanlık onları nazik bir kozaya sarıyor.

Banyonun dışında, parmaklar döşeme tahtalarının çatlaklarından içeri giriyor ve duvarlar baş döndürücü, acımasız bir nabız gibi atıyor; evin kalbi, parıldayan bir zar gibi incelmiş, altındaki yapışkan organın hatlarını göstermek için gerilen kağıda karşı çarpıyor. Bu bir davul sesi; bu bir geri sayım. Kadın bunu görmezden geliyor.

Küveti derin ve sıcak suyla dolduruyor, bol köpükle dolduruyor ve Jude'un oynaması için kıymetli küçük deniz kabuğu sabunlarını küvetin kenarına diziyor. Jude sürekli onlardan sabun çalıyor. Yorgunluktan hareketsiz olduğu için onu dikkatlice soyuyor ve küvete kaldırıyor. Yüzünü süngerle sildiğinde ve ona narin bir sabun uzattığında, Jude tepki vermiyor. Bir keresinde buruşmuş parmaklarına bakmak için elini kaldırıyor, ama gözlerinde hiçbir şey yok.

Su, yumuşak bir yaprak pembesi rengine bürünüyor.

Çenesini küvetin kenarına yasladı, onu izlerken kalbi acıyordu. "Sen benim mükemmel, tatlı oğlumsun."

Bu, alışık olmadığı bir Jude; sessiz ve uysal, kavga etmeyen, ona karşı gelmeyen ya da itiraz etmeyen, sadece iradesinin yumuşak kenarlarına karşı koymak ve ne olacağını görmek isteyen bir Jude. Şimdi ise, avucuna su doldurup kıvırcık saçlarının üzerine dökerken,

acaba her zaman birbirlerini keskin dişlerle ve kanlı ağızlarla yaralamalarının sebebi bu muydu diye merak ediyor. Ya da onu tekrar tekrar beşiğinde bağırarak sesini kısılmasına terk etmenin, onu uyutmak için ilaç verip sersemlemiş ve hasta bir şekilde uyanmasına neden olmanın, Bren ile cennette yüzerken onu iki gün boyunca garajda kilitli bırakmanın, yalnız ve korkmuşsa şiddetle, histeriyle tepki vermesi gerektiği, çünkü sonunda annesini ona geri getireceği anlayışını zihnine kazımış olup olmadığını merak ediyor. O farklı; bunu o zaman da biliyordu, şimdi de biliyor: zihni kendininkinden farklı kalıpları izliyor, gecikmeleri, gerilemeleri var. Ona nasıl bakacağını asla bilememişti.

Ama onda bir sorun yoktu; sorun sadece ondaydı.

Büyük, kabarık havlusuyla onu kurularken ve ıslak buklelerini taramak için kucağına oturturken ağlıyordu. Üzerindeki şişmiş kırmızı izler asla bir darbenin belirtisi değildi. Daha önce de duymuştu, çıplak tenin küf ve kurşun toksinleriyle temasından kaynaklanabilecek döküntüler ve kızarıklıklar. Çocuk her zaman sadece iç çamaşırıyla çocuk odasının tahta zemininde oynardı.

Banyo kapısını açtığında, arkasındaki mumlar söndü; hüzünlü bir veda.

Bebekken, minik uylukları tombul ve yuvarlak, karnı süt doluydu. Şimdi ise ancak kemikli yapısını, bileklerinin ve kaburgalarının eğri çubuklar gibi kırılganlığını görüyor. Onu, soyma bıçağıyla fazla yontulmuş, yumuşak sabundan yapılmış bir heykel gibi hayal ediyor; zemin, kremsi beyazın tıraşlanmış kıvrımlarıyla kaplı.

Yatak odasında, başucu lambasını yakarak bir köşeyi loş, yumuşak bir ışıkla aydınlatıyor. Katlanmamış çamaşır sepetlerini devirip içini karıştırıyor ve en sevdiği itfaiye aracı desenli pijamalarını buluyor. En azından temiz ve güzel kokuyor; güzel çocuğu yatağında oturmuş, siyah düğme gözleriyle ona bakıyor.

Belki de bodrumda gerçekten ne olduğunu görmedi. Belki de anlamadı.

Elini uzatıp yüzündeki ıslak saç tutamını itti ve adam irkildi.

İşte onun cevabı.

Gözleri kapanıyor, ciğerleri tıkanıyor ve benliğinin özgürleşmiş kenarlarının çözülmeye başladığını hissediyor çünkü onun ağzı tüm sırlarını sakladığı sürece kendini bir kez daha düzeltmesi imkansız olacak.

Ev hiç bu kadar sessiz olmamıştı.

Kilitli kapının ardında sessizlik nabız gibi atıyor, zayıflık aramak için parmaklarını aralıktan içeri sokuyor. Bu alan bir şekilde temiz çamaşırlar ve dağınık çarşaflardan oluşan bir vaha gibi kalmış, rahatlığı bozan tek şey ise Bren'in şeklinin hâlâ buruşuk yorganın kıvrımlarında korunmuş olması, kollarında onu kucakladığı sırada yatağın içine gömülmüş ağırlığını hayal edebilmesi.

Onun nasıl çığlık attığını dinleyin.

Yoksa o muydu?

Yoksa o duvarlar mıydı?

Yatak odasının kapısını açarsa, ardında hiçbir şey olmayacakmış gibi hisseder; ev, paslanmanın ağırlığı altında kendi içine çökmüştür. Siyah bir boşluk uzanacak, hiçlik engin, tüketici ve mutlak olacaktır.

Ama o kapıyı açmak zorunda kalacak.

Kan lekeli, bol sweatshirt'ünü çıkarıp hızla giyindi. Çekmecesinde karnının hemen üstüne gelen siyah kot pantolonunu, şık siyah balıkçı yaka kazağını ve en kalın çoraplarını buldu. Paltosunu gardırobundan bulup boğazına kadar ilikledi. Üşüyordu, dayanılmaz bir üşüyordu. Jude'un ayak parmakları çıplaktı, bu yüzden ona da çorap buldu.

Kapıda hafif bir tıkırtı duyuldu. Kadın hızla arkasına döndü, kalbi bir anda hızlanmaya başladı. Ama kapı hâlâ kilitliydi. İçeride kimse yoktu.

Sadece tek bir tırnağın kazınması gibi bir ses gelmişti.

Eğer yatağına girip Jude'u uyutmak için ona şarkı söylerse, sabah dünya farklı görünebilir. Bir şekilde açıklamanın yolunu bulabilir—

Hayır. Bunun bir açıklaması yok.

Kafasında zonklayan bir baş ağrısı var ve göz kapaklarının arkasındaki gözenekli bir tabakada küf oluştuğunu hissediyor. Bu durum, parmaklarını gözlerine sokup, onları çıkarıp, temizleyip tekrar yerine takmak istemesine neden oluyor; böylece durumu daha iyi

anlayabileceğini düşünüyor. O zaman gördüklerine güvenebileceğini sanıyor.

Etrafındaki duvarlar kanla kaplı.

"Hadi ama bebeğim." Jude'u kucağına alır ve Jude hemen kollarında gevşer.

Yatak odasının kapısına doğru yavaşça ilerledi, eli eski pirinç anahtara değmeden önce duraksadı. *"Sakın delirme.* Dışarıda hiçbir şey yok." Emindi ki, hızlı yürürse ve uzuvlarını vücuduna sıkıca yapıştırırsa, ev karanlıkta onları fark etmeyecekti.

Ev halkı yemek yemekle meşgul.

Derin bir nefes al. Bundan sonra dinlenebilir, gözlerini kapatabilir ve dilinin etrafında kıvranan acı iniltisinin nihayet serbest kalmasına izin verebilir. Sonra ağlayacak. Ama önce kapıyı açıp menteşelerin gıcırtısı ve karanlığın ipeksi, baştan çıkarıcı bir fısıltıyla yatak odasına yayılmasıyla birlikte kolu çevirmek gerekiyor. *Gördün mü? Hiçbir şey yok—*

Kapı ardına kadar açılıyor.

Önünde bir şekil beliriyor.

Karanlığa mürekkeple çizilmiş.

Çarpıcı bir netlikle somutlaşıyor.

Elodie çığlık atıyor. Geriye doğru atılıyor. Jude kollarından kayıyor ve Elodie durmadan çığlık atıyor ve—

Bren'in kanlı eli kadının boğazını kavradı.

YİRMİÜÇ

Dehşet, kibritle tutuşturulmuş, alev alev yanan bir yangın gibi yüzüne yayıldı; tanımlanamaz ve durdurulamaz bir dehşet yayıldı . Kanla kararmış el boğazını sıktığında ve onu yere fırlattığında çığlığı kesildi.

Sertçe vurur, nefesi saf bir yıkım çığlığına dönüşür. Bebeği. *Bebeği.* Başının arkası halıya çarpar ve zaten acı su birikintilerinde boğulan ciğerlerinden hava yumruklaşır. Jude artık kollarında değil. Onu kaybetti. Hayır, bu canavar—

Onu götürdü.

"JUDE." Geriye doğru sendeleyerek karanlıkta oğlunu aramaya çalıştı, ama tek komodin lambası cızırtılı bir şekilde yanıyor, elektrik akımı bir açılıp bir kapanıyordu. Hiçbir şey göremiyordu.

Oğlunun nerede? Oğlunun nerede?

Canavar tekrar ona doğru atılıyor ve kadın çılgınca tekme atarak geriye doğru itilmeye çalışıyor, vücudu kontrolden çıkmış bir halde. Çok geçmeden hatasını fark ediyor. Kocaman maun yatak çerçevesine nasıl da yaslandığını ve kendini nasıl da sıkıştırdığını görüyor. Omurgası komodine çarptığında ampul çılgınca titriyor ve lamba sallanarak odanın her yerine kaotik ışık huzmeleri saçıyor. Canavar ona dik dik bakarken ve dünyayı karartırken, kadın hala Jude'u arıyor, onun için çığlık atıyor, onu bulmaya çalışıyor.

O, dehşet verici, yıkıcı bir şey; yarısı açılmış ve dışarıya saçılmış durumda. Bren onun önünde diz çöktüğünde, pençesi uzanıyor ve o

kapmacalar

Saçlarının bir tutamını acımasızca bükerek kavradı. Sonra da kafasını komodine çarptı.

Dünya, acımasız bir çivit mavisi ve kırmızı ayrılığıyla paramparça oluyor. Çığlığı boğuk çıkıyor ve saçındaki şiddetli tutuşunu hafifletmeye çalışırken gözlerini sıkıca kapatıyor. Ama adam onu öne doğru çekiyor ve mide bulandırıcı bir an için, kafasını yatağın çerçevesine kafatasını parçalayacak kadar sertçe çarpacağını düşünüyor.

Bunun yerine, boynunu yavaşça yana doğru büküyor, açı acımasız ve korkunç. Sanki bir oyuncak bebekmiş gibi boynunu kıracak.

Çenesi yerinden fırladı ve kadının görebildiği tek şey, boğazının arkasındaki cehennemin yanardöner parıltısıydı.

Saçlarından parmaklarını ayırmaya çalışırken hıçkırarak, tutarsız bir şekilde konuşuyordu: "Lütfen onu öldürmeyin. *Lütfen, lütfen, lütfen.* O sadece bir bebek. O benim bebeğim..."

Şişmiş dudaklarından uzun sümük telleri sarkarak kadının yüzüne sıçradı.

Bu gerçek değil, değil, gerçek değil.

Ağzından tiz, acı bir feryat çıktı.

"Sus." Adam kadının kafasını tekrar geriye, komodine çarptı ve şiddetli bir acı dalgası vücudunu sardı.

Nefessiz, bitkin bir halde, mantığı devre dışı bırakıp berrak bir acı havuzunda yüzerken halıya doğru sürünüyor.

" *Ona asla zarar* vermedim," diye hırladı Bren. "Tek yaptığım oğlumu katil annesinden kurtarmaya çalışmaktı. Çünkü o *benim de oğlum* ."

Gözlerini sımsıkı kapatıyor, ona bakamıyor; yanaklarından hızla ve keskin bir şekilde gözyaşları süzülüyor. Bakarsa görecek—

Bir canavar değil.

Bu, onun kendi canavarca yönünün kendisine yansımasıydı.

"Hâlâ hayatta olamazsın," diye fısıldıyor.

Kan içinde boğulmuş bir kahkaha olabilecek bir ses çıkardı: "Seni kahpe."

Bodrumda ona doğru dürüst bakmamış, nabzını kontrol etmemişti, çünkü öldüğünü düşünmek daha kolaydı. Onun ölmüş

olması gerekiyordu.

Gözleri açık, kirpiklerine örümcek ağı gibi gözyaşları yapışmış.

Ona bakıyor.

Dairesel testerenin ivmesi onu göğsünden yukarı doğru fırlattı, sol omzunu parçaladı ve bıçak sıkışmadan önce yüzünü kesti. Ama o yıpranmış, bükülmüş metal dişlerle derine batmamıştı. Yine de onu yaralamıştı; yırtılmış yaralarından sızan kan ve et yığını bir felaketti. Kan, parçalanmış gömleğini ıslatmış ve göğsünün her kasına yapışmış, ıslak ve parıldayan bir haldeydi. Yüzüne bakmak en zoruydu ve kadın başını yana eğdi. Ama adam onu kendine doğru çekti, parmakları tekrar bükmeye başladı, sanki saçları derisinden kopacakmış gibi hissetti.

Bak ne yaptın.

Ağlıyor.

Yüzündeki yara çeneden alnına, sol gözünün tam ortasından geçiyor. Deri ıslak dudaklar gibi aralanıyor, kan o kadar yoğun ve bitmek bilmez ki siyah görünüyor. Gözünden geriye kalan kısım ise delik deşik bir jöle gibi.

Yavaş yavaş da olsa bu şekilde kan kaybından ölecek. Sadece adrenalin sayesinde ayakta durabiliyor olmalı.

"Bu bir kazaydı." Kendi gözyaşlarına boğularak kekeliyor. "Arızalı anahtar. Yemin ederim. *Yemin ederim* ."

"Siktir git, *sus* !" Onu öne doğru çekti ve ağızları bir nefes kadar yakındı, kanayan yüzünün harap hali neredeyse onun yüzüne değiyordu. Kokuyu alabiliyordu: çiğ, nemli et, kasaplığın keskin kokusu.

O kadar yakın ki, onu öpebilirmiş gibi titriyor.

"Bu mu?"—sesi alçak bir hırıltıyla—"berbat hayatından kurtulmanın yolu? Yalanlar. Sanrılar. Biliyorum, *bunu bana sen yaptın* !"

"Bren—" Sözü ağzında kaldı.

"SUS!" Onu sarsar ve kadın nefes nefese kalır. "Anne babanla ilgili gerçeği çözdüm, biliyor musun?" Sonra adam boğulur, çatlamış dudaklarının arasından kan fışkırır. "Biz ayrıldıktan sadece *birkaç gün*

sonra ölü bulundular. Ve biliyorum ki sen yukarı çıktın. O gün mutfağımızda onların ölümleriyle ilgili makaleyi okuduğunda şok geçirdiğini sanıyordum—ama sırrının ortaya çıkmasından çok korkmuştun."

" *Ö-özür* dilerim."

"Ve bunu fark ettiğimde de umursamadım." Kırık bir kahkaha attı. "Bunu hak ettiler… oğluma yaptıklarından sonra. Ama hep *neden* senden bu kadar nefret ettiklerini merak ettim. Neden, Elodie? *Neden?"*

"ÇÜNKÜ ÖNCE ONLARIN OĞLUNU BEN ÖLDÜRDÜM." diye bağırıyor ve hiç pişman değil, o kadar hıçkırarak ağlıyor ki, adamın saçındaki tutuşu gevşiyor ve kadın yere yığılırken rahat bir nefes alıyor.

Yanağı halıya yaslanmış, dudaklarında tükürük ve kan lekeleriyle, onun saldırmadığını anlaması uzun bir dakika sürüyor. Adam topuklarının üzerine oturmuş, sadece onu izliyor. Yaralarının kıvrımlarından kan akıyor.

Dirseklerinin üzerine doğrularak nefes alışverişini yavaşlatmaya çalışıyor, titreyen hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken her nefesi ölçülü bir şekilde alıyor.

"Küçük kardeşimin boğulmasına izin verdim," diyor kısık, acı ve kederli bir sesle. "Ve bunun bir kaza olduğunu umursamadılar. Hiç umursamadılar. Birinden nefret etmek zorundaydılar ve bu kişi ben olmalıydım. Hatta—" Titreyerek nefesini içine çekiyor. "Hatta düzeltmeye *çalıştığımda* bile. Jude'u kendim için, ama aynı zamanda onlar için de yarattım. Ve ona bakmayı bile reddettiler."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece orada çömelmiş, nefes nefese kalmış bir halde duruyor.

İnat duygusu omurgasını yukarı doğru tırmandırıyor ve doğruluyor, bileklerindeki tendonlar kasılırken yumruklarını sıkıyor, göğsü kabarıyor. "Tek yapmaları gereken *beni de sevmekti* ."

"Sen delisin," diyor o kadar sessizce ki kadın neredeyse duymuyor.

" *Beni takip* ettin," diye hırslı bir şekilde söylüyor. "Kim olduğun konusunda *bana yalan* söyledin."

"O zamanlar bana hiç şans vermedin!" Sesi birden öfke dolu bir tünele dönüştü ve ona bağırmaya başladı. "Arkadaşlarımdan bizi tanıştırmalarını istedim, sen onları yüzüstü bıraktın. Bir kere seninle konuşmaya çalıştım, sen de yanımdan öylece geçip gittin. *Adımı* bile bilmek umurunda değildi."

Hatırlamıyor bile. Şu anda, çılgınca ve dehşet içinde gülebilirdi. "Neden adımı bilmiyormuş gibi yaptın?"

"Yani bana verecektin." Dişlerini gösteriyor. "Ve verdin de."

Ona attığı bakış hem tiksinti hem de öfke doluydu. "Bu sana kendimi verdiğim anlamına gelmiyor! Sana asla *bir borcum* olmadı—"

"Sen benden *habersiz* hamile kalmak için beni kullandın. İki kere. *İki kere* yaptın." Sesi titriyor ve ağzının kenarından taze bir kan damlası akıyor. "Ben bir aile kurmayı çok istiyordum ve bana hamile olduğunu söylediğinde çok mutlu olmuştum. Ama—bunu bilerek yaptın, değil mi?" Tek sağlam gözünden ağladığını fark ediyor.

Bu durum, bir şekilde, onun kendini daha az güçsüz hissetmesini sağlıyor.

"Gitmeme izin ver." Sesi neredeyse sakin. "Sadece gitmeme izin ver, hayatını mahvetmeyi bırakacağım. Bren, lütfen."

Gözyaşları hıçkırıklara dönüştü ve artık kendi içine kapanıyor. Kadın uzanıp onu kollarına çekebilirdi ve o da buna izin verirdi. Acısı dayanıklılığını aşıyor. Kanama yavaşladı ama vücudu şoka giriyor olmalı ve bu acıya daha fazla dayanamayacak.

"Seni seviyorum." Sesi kısılıyor, kelimeleri paslanmış ve umutsuz. " *Sana ihtiyacım var* . Beni terk etmeyecek, evimde ailem olacak birine ihtiyacım var. Anne babam gibi olacağız. Ama iyi olacağız."

"Hiçbir zaman iyi olamayacağız," diye fısıldıyor. "Başka birini bulabilirsin. Daha iyisini. Mükemmel bir eş."

"Hayır." Bu bir hırıltı, bir uluma, dayanılmaz bir acıyla kıvranan bir ağızdan kopan bir ıstırap.

Onun bir yanı, onun kendisini asla bırakmayacağını biliyor. Günahlarını birbirine karşı hesaplayıp birbirini nötrleyeceğini

göreceğini biliyor. Onu bir odaya kilitleyip Jude'u tek başına büyütebilir. O, bu yanılsamalı mutluluk projesine çok fazla kapılmış durumda; yeni evini, yeni ailesini, kaybettiği şeyin mirasını ölümsüzleştirmek için bir mezara dönüştürüyor. O, her zaman onun kederi için bir mezar olmaya mahkumdu.

Kendi kendine, "Sonuçta o mükemmel," diye düşünüyor. "Bu canavar çocuk için mükemmel bir canavar."

Eli, çekingen ve dikkatli bir şekilde uzandı, yüzünün pürüzsüz tarafını avuçladı ve başparmağıyla elmacık kemiğinin üzerinden hafifçe geçti.

Gözlerini kapatır, düzensiz nefes alışverişi yavaşlar ve elini yüzünden çekip öper.

"Sanki öyleymiş gibi yap," diye fısıldadı. "Beni hiç tanımamış gibi yap ve gitmeme izin ver."

Çünkü bu onun en sevdiği oyun, değil mi? Oyunu çok iyi oynuyor.

Kocasını hiç incitmemiş gibi davran.

Sanki ailesini öldürmemiş gibi davranın.

Onu öper ve dudakları, yoksunluğun verdiği şefkatli, aç bir arzuyla onun dudaklarına kenetlenir. Vücudu gevşer ve hâlâ mıknatıslanmış bir halde ona doğru eğilir.

“Benden kurtulabilirsin.” Bunu açık ağzına fısıldıyor, dilinde onun metalik tadı kalıyor. “Jude ve ben yok olacağız.”

Adam kasılır ve kadın hatasını çok geç fark eder.

Jude'dan asla bahsetmemeliydi.

Sesi alçak ve vahşi bir hırıltıydı. "O da benim oğlum. Onu öldüreceksin."

Panik, ciğerlerine buz gibi su çarpmış gibi oldu ve nefes alamadı. Göğsü kasıldı, ağzı kurudu. Ama en çok kimden korktuğundan emin değildi: onun ne yapacağını bilmesinden mi, yoksa bunu yapmayı düşünmesinden mi?

“H-hayır,” diye başlıyor. “Ben asla—”

“Onu da diğerlerini öldürdüğün gibi öldüreceksin.” Aniden ayağa fırladı, ağzından çıkan kurt gibi öfkeli çığlık onu geriye doğru ürküttü, yatağa sindi. “Biliyorsun, onun için evlat edinme evraklarını hiç

başlatmadım. Onu doktora götürdüğümde babalık testi yaptırdım. Doğum belgesine adımı yazdıracağım ve sonra onun üzerinde tam haklara sahip olacağım. Sırlarını ifşa etmesinden o kadar korkuyorsun ki, onu susturmak için işkence ediyorsun."

"Onu öldüren sensin!" diye bağırıyor ona. "Bu ev. Bu *zehirli ev* . Küf, kurşunlu boya, duvarlardaki canavarlar. Bu ev bizi diri diri yiyecek."

"Bu evde hiçbir şey musallat değil!" diye kükredi. "Musallat olan *sensin* , Elodie January. Musallat olan her zaman sen oldun."

Kulaklarını tıkamalı, koşmalı, buradan uzaklaşmalı, oğlunu almalı. Farrows'u terk etmeli, asla arkasına bakmamalı. Bebeğini çalmadan önce oradan ayrılmalı.

Göğsünü bal gibi bir korku kaplıyor ve Jude'u kapıp kaçma ihtiyacının yoğunluğundan nefes almakta zorlanıyor. Bunca zamandır çok sessizdi. Gördünüz mü? Bren'den korkuyor. Bren'den nefret ediyor.

Sürekli bir tıkırtı sesi duyuluyor ve kadın ancak şimdi bunun Bren'in gövdesinden akan ve yere damlayan kan olduğunu fark ediyor. Sürekli, aralıksız. Bren ise bunu fark etmiyor gibi görünüyor.

Sonra omzunun üzerinden baktı. "Jude nerede?"

Kapı hâlâ ardına kadar açık, yatak odası onlardan başka bomboş. Kanlı ayak izleri Bren'in durduğu yere kadar uzanıyor, ama burada başka hiçbir şey yok. Jude'dan geriye bir fısıltı bile kalmamış.

"Pekala, senin dediğin gibi yapacağız," diye hırladı Bren. "Hadi. Bir. Oyun. Oynayalım. Jude'u ilk bulan onu alır."

16 YEARS AGO

Kundaklanmış yeni doğan bebek kucağına verildiği ilk andan itibaren küçük erkek kardeşini çok seviyor . Babası, bebeği doğru tutamaması ihtimaline karşı, ya da belki de bilerek, her an yanında bekliyor.

Yeni bir kardeşin gelişiyle ilgili sorunlar yaşayıp yaşamayacağı konuşuluyordu; o da odasında sessizce oynamak yerine buzdolabının yanında çömelmiş, onların bu konuyu tartıştıklarını dinlemişti. Annesi her zamanki gibi endişeli ve gözyaşları içindeydi, kazalar ve hastalıklar konusunda sürekli panikliyordu ve altı yaşında bir çocuğa sahip olmanın bile ne kadar çok iş olduğunu düşünüyordu. *Bir çocuk daha* nasıl idare edeceklerdi? Yeni bebek planlanmamıştı. Ebeveynleri sürekli çalışıyor, sabahtan akşama kadar dışarıda kalıyorlardı; Elodie ise okula ve kreşe tıkıştırılıyor, eve gelir gelmez beslenip yatağa gönderiliyordu. Ebeveynleri onunla ne yapacaklarını, nasıl oynayacaklarını bilmiyor gibiydiler ve Elodie mutfakta gevezelik edip dönüp durarak onları tedirgin ediyordu. Annesine baş ağrısı veriyordu. Babasını da tedirgin ediyordu.

"Beni izleyin ," diyor hep parlak bir gülümsemeyle. *"Bana bakıyor musunuz?"*

Hepsinin bir arada olması çok nadir bir durum. Onları görebildiği zamanlarda bile, sanki onlar onu görüyormuş gibi hissetmiyor.

Sürpriz, annesinin yeni doğan bebekle evde kalmaya karar vermesi ve babasının da mali durumlarındaki düşüşü telafi etmek için depoda fazladan vardiyalar üstlenmesiyle gelir. Bu durum Elodie'yi çok sevindirir. Otobüsten iner inmez içeri koşup ev yapımı

kurabiyelerin ve iş hayatının stresinden uzak, tüm gün çocuklarıyla oynamış, rahat ve mutlu bir annenin yanına gidebilecektir.

Elodie'nin anladığı kadarıyla, şimdi ne kadar mutlu olacaklar.

Terden sırılsıklam olmuş saçları yüzüne dağılmış, okul üniforması ise uzun bir ders gününden sonra buruşmuş halde ön kapıdan içeri daldığında, oyun minderinin yanına diz çökerken ve tombul küçük uylukları ve pembe yanaklarıyla bebeği gıdıklarken yüzü ışıldıyordu.

"Annenle güzel bir gün geçirdin mi?" diye soruyor ve küçük karnına öpücük konduruyor, o da sevinçle ciyaklıyor.

Sonra annesi aceleyle oturma odasına girip bebeği kucağına aldı. "Git odanda oyna," diye çıkıştı. "Ona karşı dikkatli olmanı söylemiştim Elodie. Tanrım, *hiç* dinlemiyorsun." Sanki kızı korkunç bir şey yapmış gibi gözleri dolmuştu.

Sadece küçük kardeşini sevmekle yetinmedi.

Anlaşılan hiçbir şey değişmeyecek. Annesinden eskisine göre çok daha az iz var; endişelenip çamaşır yıkarken, bebeği uyuturken, özenle seçilmiş oyun gruplarına ve kontrollerine götürürken vücudu ince bir çubuk gibi zayıflamış. Anne babası sürekli olarak bebeğin mükemmel olduğunu söylüyorlar, ama bebekler çok zaman ve çok enerji gerektiriyor. Elodie için geriye hiçbir şey kalmıyor.

Babası onu bale dersine bırakırken, "Annen elinden gelenin en iyisini yapıyor," der. Verity, dersten en son alınacak kişinin kendisi olacağını bilir. Bazen onu tamamen unuturlar ve Verity onu eve götürmek zorunda kalır. "İki çocuğa bakmak çok zor."

Ama Elodie çok şey istediğini hatırlamıyor. Sadece geceleri yatağına yatırılmayı, parka götürülmeyi, yıl sonu bale gösterisinde sahnede olduğunda hayranlıkla karşılanmayı istemişti. Ebeveynlerinden hiçbiri gelmeyi hatırlamıyor ve ona küçük bir gül veren ve ona olan sevgisini dile getiren Verity oluyor; Elodie'nin yaptığı her kartı buzdolabında saklayacağına söz veren, adeta bir vekil ebeveyn gibi davranıyor.

Elodie'nin annesi, okuldan eve getirilen çizimleri, Anneler Günü kartlarını ve parti davetiyelerini hep çöpe atıyor. Buzdolabında, küçük erkek kardeşinin ilk parmak boyamalarının yanında yer kalmıyor.

Yedi yaşında olan Elodie'nin, bir yaşındaki erkek kardeşini eğlendirme görevi ona kalmıştır. Annesi ona bir yudum su içirip ağzına haplar atar ve tüm öğleden sonra uzanmaya gider; Elodie ise emekleyen bebeğin peşinden koşuşturmak, düşüp kafasını çarpmamasını veya elektrik prizlerine parmaklarını sokmamasını sağlamak zorundadır. Babası asla evde değildir, vardiyaları erken başlar ve geç biter; Elodie de kendine reçelli sandviç yapmayı ve bebeğin huysuzlanmasını önlemek için ağzına çikolata parçaları koymayı öğrenir.

Ona melek gibi, güzel bir şekilde gülümsediğinde, kollarını yukarı kaldırıp "Ewo-dee!" diye bağırdığında kalbi erimiş tereyağı gibi yumuşuyor.

Annesi yatak odasından çıktığında, saçları karmakarışık, yüzü ise ekşi süt renginde solgundu; kız bu dağınıklığı görünce gözyaşlarına boğuldu.

"Bu evi nasıl mahvedersin!" diye bağırdı annesi. "Çok az şey istedim, sen ise bana bu şımarık davranışları sergiliyorsun."

Ağlayan bebeği kaptı ve öfkeyle beşiğine kapatmak için dışarı çıktı, ama geri döndüğünde Elodie hâlâ loş ışıklı oturma odasında, etrafa saçılmış oyuncakların arasında duruyordu. Gözleri koyu çukurlar gibiydi, kocaman açılmıştı ve alt dudağı titriyordu. Bebeği *saatlerce* izlemişti. İyi davrandığını sanıyordu.

“Bu domuz ahırını temizleyeceksin ve doğruca yatağa gideceksin.” Annesinin yüzü lekeli, gözlerinin kenarları kızarmıştı. “Şu anda senin bu tiyatro gösterilerine katlanamıyorum, o yüzden hiç deneme bile.”

"Ama açım," diye fısıldıyor Elodie.

Tokatın sesi sertti, acı yüzünde gecikmeli bir sıcaklık dalgası gibi hissedildi. Gözyaşlarına boğulan o değil, annesiydi.

“Bunu bana sen yaptırdın.” Annesi ağzını kapatarak kendi hıçkırıklarını bastırdı. “Sadece—sadece yatağa git. Buna *dayanamıyorum* !”

Hiçbir şeyin mantığı yok, hiçbir şey *adil* değil ve Elodie kendini yatağına atıp o gece oyuncak yığınlarının arasında ağlayarak uykuya

dalıyor; karanlıkta onu saran tek şey bu oyuncaklar. Belki annesi işe döndüğünde ve bebek kreşe gittiğinde her şey daha iyi olacak. Annesi daha az yorgun olacak, babası daha çok evde olacak. O da onların kollarında olacak ve dünya altın rengi bir mükemmellikle parıldarken etrafta sallanacak.

Bu sefer peri masalına tutunmak daha zor.

Annesi işe geri dönmüyor. Daha fazla hap alıyor, daha uzun süre uyuyor, Elodie'nin yaramazlığı yüzünden ona tokat atma alışkanlığı ediniyor ve sonra da küçük kızının kapıyı yumruklamasını, içeri girmek istemesini, onunla oynanmak istemesini, durmadan sormasını *ve sormasını* görmezden gelerek kendini bebekle birlikte odasına kilitliyor.

Elodie sekiz yaşında ve erkek kardeşi iki yaşına giriyor. Mavi kremalı kekler ve ucuz plastik hediyelerle dolu bir parti düzenleniyor, Elodie okulda olduğu için akvaryuma gidemiyor. Babası sonunda bir oğlu olduğu için ne kadar gurur duyduğunu herkese anlatırken, annesi de bebeğin ne kadar iyi ve sevimli olduğunu coşkuyla söylüyor. *Sonunda, kolay bir çocuk!*

O gece geç saatlerde Elodie, küçük kardeşinin yeni oyuncaklarını parçaladı ve kalan kekleri yedi. Kötü davranışları yüzünden odasına kilitlenip tokat yiyeceğini, çaresizce öfkeyle bağırsa bile kimsenin umursamayacağını biliyordu. İyi olmak hiçbir işe yaramıyordu. Kardeşini dikkatle izlemek hiçbir işe yaramıyordu. Oyuncakları toplamak, bulaşıkları yıkamak ve okul otobüsüne yardım almadan binip inmek hiçbir işe yaramıyordu. Hatta babasının fazla mesai yapmaktan bitkin ve ağrıyan bir halde içeri girmesini izlemek için geç saatlere kadar ayakta kaldı ve ondan kendisini yatırmasını istedi, ama babası yorgun bir şekilde bunu kendisinin yapabileceğini söyledi. Artık sekiz yaşında, değil mi? Kocaman bir kız.

Bu kadar muhtaç olmayı bırak.

Bu *kadar abartılı* davranmayı bırak.

Küçük erkek kardeşi, istediğini elde edemediğinde ağlayarak öfke nöbetleri geçirmeye başlamıştı; annesi pes edip oyuncaklarını, atıştırmalıklarını, eşyalarını verdiğinde ise yüzünde arsız bir

gülümseme beliriyordu. Okuldan eve geldiğinde bebek bakıcılığı yapması gerekiyordu. Ama şimdi ödevi vardı; bale provası yapması gerekiyordu. Mayosunu ve taytını giyip mutfak sandalyesini bale barı olarak kullanarak, büyümüş ve parmak ucunda, *Fındıkkıran* balesinin başrol oyuncusu olarak kendini hayal etti. Sahneye güller atılacak ve alkışlar ipek bir pelerin gibi omuzlarından aşağı dökülecekti.

"Elodie, yemin ederim!" Annesi, küçük çocukla geçirdiği uzun bir günün ardından dağınık ve lekeli bir halde, yatak odasının kapısında duruyordu. "Ona banyo yaptırmanı söyledim. *Hemen şimdi.* Akşam yemeğini hazırlamam gerek."

Elodie gözlerini devirdi ve zarifçe kollarını yanlarına kavuşturdu; zihni huzurlu bir göl gibiydi, bedeni ise akıcı ve hafifti. Hiçbir şey ona dokunamazdı. Artık kimse annesinin işe geri dönmesinden bahsetmiyordu: İş bulamıyordu ve kreş çok pahalıydı, ya da en azından anne babası gecenin geç saatlerinde birbirlerine fısıldayarak böyle söylüyorlardı.

"Elodie, *şimdi* dedim!" diye bağırdı annesi mutfaktan.

Sözünün kesilmesinden rahatsız olan Elodie, banyoya hışımla girer, küveti doldurur, içine bir kutu plastik oyuncak atar ve kirli küçük kardeşini de ortasına bırakır. Ağzına Marmite bulaşır, tombul küçük parmakları yapış yapış olur ve saçını kapıp çekiştirir. Acıdan bir çığlık dilinin altında takılır ama annesi ona bağırmasın diye sessiz kalır. Nedense hiç yanlış bir şey yapmaz. *O* sadece bir bebek. Daha akıllı *davranmalıydı* .

Gözleri yaşlarla dolarken, küvete birkaç oyuncak daha fırlattı; o ise yeterince köpük olmadığı için öfkeyle söylenmeye başladı.

"İstediğin her şeye sahip olamazsın," diye tersledi.

"Baloncuklar!" Suya vurarak her yerine su sıçrattı. "Ewo-dee, baloncuk ister misin!"

"Hayır." Elodie küvete uzanıp onu süngerle silmeye çalışır ama çocuk çığlık atar ve ardından tüm küçük çocuk gücüyle onu ısırır.

Bu çok fazla, hiçbir şeyi doğru yapamaması, onları asla mutlu edememesi. Ne annesini ne babasını, hatta şimdi bebeği bile.

Yanaklarından sessizce gözyaşları akarken, bebek gülüyor ve mayosunu ıslatana kadar daha fazla su sıçratıyor.

Karnında bir uçurum açılmıştı; kaçma, koşma, kendini minicik bir zarfa sarıp buradan başka herhangi bir yere gönderme ihtiyacı. Tuz dilini lekelemişken, kolundaki kızarmış diş izlerini ovuşturarak banyodan fırladı. Bir süre yalnız başına oynayabilirdi. Ona hep böyle yapması söylenmiyor muydu? Kimse onu izlemiyordu, yalnız olup olmaması kimsenin umurunda değildi.

Yalnızlık, parmaklarını göğüs kafesinin üzerine yayıyor ve kemiklerini paramparça ediyor; yapabileceği tek şey bu parçaları yutmak ve acımıyormuş gibi davranmak.

Bale pratiğini bitirmek, Verity'yi memnun edecek mükemmel bir formda pozisyonları geçmek ona huzur veriyor. Elodie'nin balesi karnına yapışmış, ama kuruyacak. Şimdiden daha sakin hissediyor. Bundan sonra saatlerce erkek kardeşiyle oynayacak ve iyi, sabırlı bir kız kardeş olduğunu kanıtlayacak. Sonuçta, ona zarar vermek istemiyor.

Evin sessizleştiğini fark etmesi biraz zaman alıyor; mutfaktan yemek sesleri gelmiyor, küvetten su sıçrama sesleri de yok. Annesi onu çoktan dışarı çıkarmış, tulumunu giydirmiş ve televizyonun önüne oturtmuş olmalıydı, ancak Elodie antrenmanını bitirirken çizgi filmlerin sesini de duyamadığını fark ediyor.

Dudaklarını ısırdı, karnında bir endişe tohumu filizlenmeye başlamıştı.

Sonra da çığlık geliyor.

Kan dondurucu, sonsuz bir ses bu; Elodie'nin kalbini buzdan bıçaklar gibi kesiyor ve o artık küçük bir kız değil, bu sesten dehşete kapılmış bir yaratık. Koridora fırlıyor ve banyo kapısının önünde donup kalıyor.

Annesi, elleri küvetin içinde, dizlerinin üzerinde çömelmiş, küçük çocuğu suyun içinde yüzen plastik oyuncakların arasından çekiyordu. Çocuk yüzüstü sudaydı.

Hayır, bu doğru değil. Daha önce orada oturmuş oynuyordu. Kadın onu bıraktığında gayet iyiydi. Sadece birkaç dakika kalmıştı.

Kadın sadece ısırık izini iyileştirmek, sakinleşmek ve sonra geri dönmek istemişti. Geri dönecekti.

Onu terk etmeyecekti, sonsuza dek değil.

Korkudan adeta mıhlanmış bir halde, annesinin kucağındaki küçük çocukla çığlık çığlığa bağırışını izliyor. Çocuğun göğsüne ve sırtına vurmaya başlıyor ama hiçbir öksürük sesi gelmiyor. Hiçbir şey, hiçbir şey, *hiçbir şey yok* . Annesi başını kaldırdığında, gözlerinden saf, kara bir nefret fışkırıyor ve hırıltısı tam bir hayvanî.

" *Onu boğulmaya terk* ettiniz! *Bebeğimi boğulmaya* terk ettiniz!"

Elodie, yüzünden yaşlar süzülmeye başlamış bir halde koşuyor, çünkü anlamıyor. Sadece birkaç dakikalığına gitmişti.

O anlamıyor.

Mutfakta, acil durumlar ve kazalar hakkında okulda öğrendiklerini hatırlamaya çalışarak telefonu arıyor. Mayosu hâlâ erkek kardeşinin sıçrattığı sudan ıslak ve zihninde, erkek kardeşi hâlâ küvette neşeyle oynuyor ve minik bebek sesiyle onu çağırmadan önce bekliyor.

Ewo-dee!

Elleri titreyerek sıfırı tuşladı ve telefonu kulağına götürdü, kalbi ağzına kadar gelirken kendini duvara sıkıca ve sertçe bastırdı.

Banyoda derin, acı dolu bir feryat başlıyor ve uzun süre devam ediyor.

“Merhaba, acil durumunuz nedir?”

“Hemen gelmen gerekiyor.” Elodie telefonu iki eliyle sıkıca tutuyor, midesi alt üst oluyor, sesi titriyor. “Küçük kardeşimin yardıma ihtiyacı var. Lütfen.”

“Tamam tatlım, hemen birini yanına göndereceğiz. Nerede olduğunu söyleyebilir misin?”

Elodie çoktan ilerlemeye başlamış, adresini ve anne babasının tam adlarını veriyor, kendisine öğretildiği gibi bilgileri hızlı bir şekilde iletmeye odaklanıyor. Santral görevlisinin sakin ve yatıştırıcı bir sesi var ve "İyi iş çıkarıyorsun tatlım" dediklerinde, kalbi rahatlamayla sıkışıyor.

Dilinin ucunda bir sürü bahane dolaşıyor ve affedilmek için bu yabancının önüne hepsini koymayı çok istiyor. Ama nefret edilmek

istemiyor.

Dolayısıyla suçlanacak kişi o olamaz.

“Annem ona banyo yaptıracağını söyledi”—çok hızlı konuşuyor—“ama onu orada öylece bıraktı. Ve şimdi nefes almıyor. Ben onu bırakmazdım. Asla. O daha bir bebek.”

"Hemen yanınıza bir ambulans geliyor. Anneniz benimle konuşabilir mi?"

Elodie, annesinin fayansların üzerinde ikiye katlanmış halde, acı dolu hıçkırıklarla ağladığı banyoya doğru bir bakış attı. "Sanmıyorum."

"Adınız ne?"

“Elodie,” diyor. “Sekiz yaşındayım. Bu benim suçum değil.”

"Sorun yok Elodie," diyor görevli, sakin ve nazik bir sesle.

Gözyaşları yanaklarından süzülüp titreyen dudaklarının kenarlarında birikti.

“Küçük kardeşinin adı ne?”

“Jude,” diyor. “Adı Jude.”

YİRMİDÖRT

Oğlunu basit bir oyunla kontrol edebileceğini, onun yönlendirilebilir bir kukla, kendisinin ise kukla ustası olduğunu ilk fark ettiğinde , rahatlamadan neredeyse ağlayacaktı. Korku kemiklerinden kayıp gitti ve kan akması gibi yere yayıldı. Yeniden nefes alabiliyordu. Bu, onunla olan tüm kavgaların, yalvarmaların, rüşvet vermelerin, zorlamaların, krizlerin, kafa vurmaların ve uykusuz gecelerin cevabıydı. Bu, onu tekrar kendisine aşık etmenin yoluydu.

Hadi bir oyun oynayalım.

Eğer onu, elindeki gümüş bir çay kaşığıyla, nazikçe, çok nazikçe, açıp içini dökseydi; kafatası, kırılgan bir yumurta kabuğu gibiydi. Acaba neden onu sevmeyi bıraktığının cevabını bulabilir miydi? Onu nihayet anlamak, asla geçmeyen morluklara ve iyileşmeyen yaralara sürebileceği bir merhem olurdu ve birbirlerinin tüm dünyası olurlardı. O ve küçük oğlu.

Oyun oynadıklarında, kazandığında yüzü ışıldıyor. Onun koyduğu kurallara olan bağlılığı sarsılmaz. Kazandığı için sevinçten çığlık atarak kendini onun kollarına attığı anlarda, o da hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu sevgiyi alıyor. Peki, gerçekte kim kazanıyor, o mu yoksa o mu?

Her zaman o.

Onun tek yapması gereken, adamın onu tekrar sevmesini, ona ihtiyaç duymasını sağlamak.

O seni her zaman sevmiştir.

Eğer ona bir şans daha verilirse, onunla her şeyi düzeltebilir.

Onun sevgisini olduğu gibi göremiyorsunuz işte.

Lamba son bir cızırtıyla yanıp sönüyor ve ardından ampul patlayarak odayı boğucu bir karanlığa gömüyor; bu karanlık boğazına kükürt lekesi gibi çöküyor. Odanın mide bulandırıcı bir şekilde sola doğru eğilmesiyle birlikte, iniltisi küçük ve kolayca boğazına geri itiliyor. Silah, bir silaha ihtiyacı var. Beyninin etrafında ince bir ağ yavaşça sıkılaşıyor ve düşünemiyor. Parmak uçlarını kafatasının arkasına götürdüğünde, parmakları kayganlaşıyor.

"Sorun yok, sorun yok." Bu sözler neredeyse fısıltıdan ibaret ve bu titrek güvencenin kendine mi yoksa karnındaki sessizleşmiş bebeğe mi yönelik olduğunu bilmiyor.

Bren sendeleyerek yatak odası kapısına doğru ilerledi, bir dakika kapı çerçevesine yaslandıktan sonra kendini koridora attı. Arkasına bakmadı. Karanlık onu yuttu.

Evin, içlerinden birini neredeyse tamamen yemişken aç kalmasına ne kadar da kızmış olması gerek. Eğer onu serbest bırakırsa, Bren'in geri kalanını da ona sunacak.

İhtiyaç, boğazını kesen bir bıçak gibi keskin bir şekilde onu vuruyor. Tek bir, kırılgan nefes alıyor ve tutuyor.

Bren bu davayı kazanamayacak; *oğlunu alamayacak.*

Dört ayak üzerinde sürünerek kapıya doğru ilerliyor, altındaki tahtaların kayması durana kadar bekliyor, sonra da duvara tutunarak ayağa kalkıyor.

Bu bir saklambaç oyunu. Bulan alır, kaybeden ağlar.

Zifiri karanlık koridorda yavaşça ilerlerken sarhoş gibi hissediyor, nefesi kısa ve sığ hırıltılar halinde geliyor, dengesini sağlamak için elini duvar kağıdına dayamış durumda. Duvar nemli, küf ise Bren'in çok sevdiği zeytin yeşili çiçek deseninin kıvrımları arasında filizlenmiş durumda; küfü görmemek için böyle yapılmış.

Boş yatak odaları, yarım kalmış tadilatlar, duvarlardaki delikler, gevşek tahtalar ve evin omurgasını ortaya çıkarmak için bir şeylerin sökülüp atıldığı yerlerdeki kocaman boşluklar, düşmanca bir sessizliğe bürünmüş durumda.

Ne çocuksu sızlanmalar ne de ayak sesleri duyuluyor. Jude'un sessiz olması ona hiç benzemiyor; duygularını her zaman kontrol

edemiyor.

Ev ona bir şeyler yapmış.

Onu yedi, kemiklerini emdi, delik deşik olmuş akciğerlerinin içini yaladı.

Elodie acele etmeye zorlar kendini, ama köşeyi döndüğünde Bren karanlıkta uzun ve ince bir gölge gibi belirir ve çocuk odasından sendeleyerek çıkar. Jude'dan ise hiçbir iz yoktur. Peki yatağın altına bakmış mıdır? Oyuncak evinin arkasına?

Bren merdivenlere doğru yöneldi, yavaşça basamakları indi, sesi boğuk bir şekilde "Jude? Jude..." dedi. Kan, parmaklarının arasından dans eden kurdeleler gibi süzülüyordu.

911'i arayabilirdi, ancak bu, başındaki yara, hamileliği, testereyle kesilmiş bedeni, her şeyi söyleyebilecek ya da hiçbir şey söylemeyebilecek çukur gözlü, sıska altı yaşındaki çocuğuyla birlikte, karmaşık bir aile içi şiddet davasına dönüşürdü. Polise sapık tapınağını gösterebilirdi; Bren onlara ölen ailesini araştırmalarını söyleyebilirdi. Ama eğer iş ona ve ona kalırsa ve Jude'u kim alacaksa, mahkemenin ne karar vereceğini bilmekten dehşete düşüyor. Kararı o vermeli. Jude'un onun olduğu gerçeğiyle başa çıkamıyor.

Bu oyunun sonu, bitmek bilmeyen bir dehşet boğazına doğru derinlere uzanıyor ve ikisi de birbirine kenetlenmiş dişleriyle, düşmenin eşiğinde, bırakmayı reddederek yalpalıyorlar.

Hazır ol ya da olma, işte geliyorum!

Mantar şeklindeki gece lambasının aydınlattığı çocuk odasında arama yaparken, kalp atışları göğsünün içinde morluklar gibi çarpıyordu. Hareketleri tekrarlayıcı ama aceleciydi, çocuk odasını alt üst ederken araması kaotikti. Boynunun arkasından yapışkan bir şey akıyordu ve buz gibi bir sıcaklık tenini ıslatıyordu. Paltosuna rağmen üşüyordu, çok üşüyordu.

Acele et , daha hızlı gitmesi gerekiyor. Bren daha fazla yol kat ediyor. Ama gözleri orman yatağına takılıyor ve kalbi boğazına kadar çıkıyor; yemin edebilirdi ki yatağın ortasında, bükülmüş örümcek bacakları gibi uzuvları ve dikilmiş ağzıyla bir bebek yatıyordu.

Saçlarından bir tutam yakalayıp çığlık atarak ikiye katlandı. Gerçek olamaz. Bu gerçek değil.

Bebeği iyi. Sadece uyuyor.

Keşke tekme atsa diye düşünüyor.

Alt katta, karanlıkta titrek ve güvensiz adımlarla ayaklarını tahta döşemelerde sürüklüyor. Yaptığı yıkımın izleri her yerde, ateşli ve çılgınca; dairesel testerenin şiddetli kesiklerinden veya sıvanın delinmiş çekiç darbelerinden arınmış hiçbir duvar kalmamış. Küf her yüzeyi kaplamış. Çürümüş su derzlerin arasından sızıyor ve tahta döşemelerde birikiyor. Her yerde küf kokusu, kurşunun zehirliliği, aylardır yuttukları sinsi çürüme kokusu var.

Evin derinliklerinde, Bren'in acı dolu nefes alışverişini, çok sevdiği o güzel evini ve onun evi nasıl mahvettiğini görünce öfkeyle yutkunarak attığı hıçkırıklarını duyuyor.

Eliyle bir ışık düğmesine dokunup açıyor ama ampul yanmıyor. Ev, onların görme yetilerini kaybetmelerini istiyor.

"Jude'u bana ver," diye fısıldadı duvarlara. "Bren'i alabilirsin. Onu tamamen kendine saklamanı sağlayacağım."

Arkasından bir hışırtı duyuldu. Hızla arkasına döndü ama duvar kağıdında sadece gölgeler belirdi. Eğer Jude olsaydı, tanırdı. Topuğunun tahta zemine vuruşunu biliyordu; tenindeki her çil ve çukuru ezberlemişti. Onu tanıyordu; onu o yaratmıştı.

Kadın, tadilatı yarıda kalmış salonlardaki çarşaflarla örtülü mobilyaların arasındaki tüm küçük boşlukları, mutfağı, masanın altını, her köşeyi arar. Koridorda Bren devrilir, kendini tekrar doğrulturken acıyla bağırır.

“Jude? *Jude.* ” Sesi titriyordu. “Hadi bakalım, küçük dostum. Seni buradan çıkaracağım, tamam mı? Seni çıkaracağım.”

Elodie alt kattaki banyoya girer, ışık olmadığı için depolama alanları birdenbire mayın tarlasına dönüşür. Alet kutularını, boya tenekelerini ve deri gibi sertleşmiş katlanmış örtüleri el yordamıyla arar, sonunda eli kalın bir çekiç sapını kavrar.

Onu eline alıyor.

Oturma odasına süzülürken fısıltı kadar hafifti, topuklarının altında yerdeki tahta lekesi hâlâ yapış yapıştı. Duvarlardaki en kötü delikler buradaydı, ilk enerji patlamasının sonucu olarak ve neredeyse oyuklardan bir şeylerin girip çıktığını görebiliyordu. Uzun bacaklı şeyler, sopa gibi şeyler. Büyülü tahtadan ve kanlı iplerden yapılmış şeyler. Boğazından histerik bir kahkaha yükseldi ve kendini derisinden aşağıya, yere doğru batarken hissetti. İskeleti tek başına ayakta kalacak ve o, hâlâ gülerek, hâlâ gülerek yerde bir kan lekesi olarak kalacaktı.

Her şey ters gidiyor.

Köşede küçük bir gölge belirdi. Çekici daha sıkı kavrayıp çevirdi, ama işte o zaman yerde o tanıdık şekli gördü: bir gözü eksik, her yerinden pamukları fırlamış, parçalanmış, iğrenç bir oyuncak tavşan.

Küçük, beyaz bir el onu kapıp karanlık köşeye çekildi.

"Jude." Çekiçini arkasında tutuyor. "Korktuğunu biliyorum, ama annen burada. Annen seni koruyacak."

İnce ve paslı bir inilti duyuluyor.

Elodie bir adım öne çıktı. "Saklambaç oynuyoruz." Sesi çok yumuşaktı. "Ve seni buldum. Ben... kazandım." Karanlığa doğru elini uzattı.

Sonra arkasında bir şey çarptı ve Bren kapı çerçevesini sıkıca kavramış ve nefes nefese kalmış bir halde belirince, kadın irkilerek arkasına döndü, kalbi ağzına gelmişti.

"Jude."

Kadın hızla arkasına döner ve oğlunun duvardaki, sadece bir çocuğun girebileceği kadar küçük bir deliğe tırmandığını görür. Kadın tepki veremeden bacakları içeri kaybolur.

Ama bu hiç mantıklı değil. O asla o deliği açmadı.

Sonra çığlık atmaya başladı.

Kadın kendini deliğe doğru fırlatır, onu yakalamak için olabildiğince içeri uzanır, ama onu yalnızca boşluk karşılar. Nemli hava, boş yere çırpınan elini sarar, sanki ev kahkaha atmış gibi.

"Jude! *Jude!* " Deliğin kırık kenarlarını çekiştirirken aklını kaçırmış gibiydi. " *Jude* , bebeğim, oradan çık! Yapma—yapma—Jude!"

Ev onu yutacak.

Ev onu yiyip bitiriyor.

Bren ona çarparak onu yerden kaldırır ve yolundan iterek kendi kolunu deliğe sokar. Ama hiçbir şey bulamaz. İkisi de Jude'u çağırıyor, panikleri bulaşıcı bir dehşet dalgasına dönüşüyor.

Kadın yumruğuyla tahtaya vurmaya başladı. "Duvarların içinde. İçeride— Bren, *Bren* . Çıkar onu. Aman Tanrım, çıkar onu, *çıkar onu, çıkar onu— "*

" *Deniyorum* ." Bren hızla ayağa kalktı ve duvara tekme atmaya başladı, açtığı deliği genişletirken tahta ve sıva parçaları dökülüyordu.

Duvarlar arasındaki mesafenin her zaman çok geniş olduğunu düşünürdü.

Jude orada mahsur kalacak. Panikleyecek. Küf, kurşun ve çürümüş madde soluyacak, orada ölecek, ölecek, ölecek—

"Onu bulamıyorum." Bren ona doğru döndü, gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

Boğuk bir çığlıkla ona doğru döndü. " *Bütün bunlar senin suçun* !"

"Bunu düzeltecektim!" diye bağırıyor. "Her şeyi düzeltecektim, bana şans vermedin." Acı yüzünü buruşturuyor ve birdenbire genç görünüyor—acı içinde genç ve aptal. Yırtılmış göğsüne elini bastırırken küçük bir hıçkırığı bastırıyor. Karanlık, fazla bir şey görmeyi imkansız kılıyor, ama adrenalin hızla azalıyor olmalı ve kadın, mutfaktayken ağrı kesici yutmuş mu yoksa o arama yaparken dikkati dağılmışken yaralarına gazlı bez mi tıkamış diye merak ediyor.

Ağzından çıkan inlemeler insana ait değil. Ondan kurtulup duvara dokunmaya başladı, sanki parmak uçları lifli zardan Jude'un şeklini hissedecekmiş gibi. Sonra çekici kaldırıp duvara indirdi. Çekiç duvarı deldi; alçı tozu diline bulaştı. Bren arkasında, Jude'a vuracağını bağırarak söylüyordu.

"Senden korkuyor!" diye bağırmaya devam ediyor. "Onu dehşete düşürüyorsun—"

" *Benden asla korkmadı* !" diye kükredi. "Bunu uydurdun. Tanrı aşkına, Elodie, ona *çekiçle* saldıran sensin!"

Sonra onu duyuyor, çok ince bir inilti.

Hem o hem de Bren, sesi daraltmaya çalışarak tamamen hareketsiz kalıyorlar. Hafif bir tırmalama sesi başlıyor, sonra duruyor. Sesin mutfakta olduğuna yemin edebilirdi ama Bren o kadar yol sürünerek gidemezdi. Gidemezdi. Ev onlarla oyun oynuyor.

Oyuna katıldı.

“Jude?” Nefesini tuttu ve karanlıkta gözleri Bren'in gözleriyle buluştu.

Sonra çığlıklar başlıyor.

Her duvarda mevcut.

Her şey onların etrafında.

Çocuğu durmadan çığlık atıyor ve anne ona ulaşamıyor.

YİRMİ BEŞ

Birbirlerinden nefret ettiklerini, birbirlerinin kalplerini söküp dişleriyle tendonlarını koparmak istediklerini unutuyorlar . Şimdi tek önemli olan Jude'u duvarlardan çıkarmak.

"Onu dışarı çıkarın." Çaresizliğinden dolayı tutarsız konuşuyor. "BREN, ONU DIŞARI ÇIKARIN. ONU DIŞARI ÇIKARIN."

Bren, kadının elinden çekici kapıp onu kenara itti ve duvarları yoklayarak, kulağını önce birine, sonra diğerine dayadı. Çok yavaşlar. Daha hızlı hareket etmeleri gerekiyor.

Çaresizlik onu boğuyor, onu harap ediyor. Oğlunun çığlıklarını dinlerken içindeki bir şey şiddetli, kanlı bir dehşetle *kopuyor* ; o çığlıkların savunmasız, çocuksu dehşeti, saf acının tiz ritmi.

"Jude, *Jude* , beni dinle." Bren, Jude'un kaybolduğu yerden çok uzakta, yemek odasındaki duvara yumruğunu vurdu. "Kıpırdamaman gerekiyor dostum, anladın mı? Sakın kıpırdama."

Ardından duvarı paramparça etmeye başlar.

Hareket ettiği hız ve ivme gerçeküstü geliyor, sanki bu yerin tanrısıymış gibi, bedeni sunulan kanla ıslanmış. Aklına gelen tek şey, çekici tahtalardan çekip çıkarması ve ucunda paramparça olmuş kafatası parçalarıyla kana bulanmış bir halde çıkması.

Ama o duvara vurmaya devam ediyor ve kadın onu izliyor, ağzını kapatan bir el gibi bir sessizlik çöküyor yüzüne. Yanlış yerde. Çığlıklar oradan gelmiyor.

Elodie, Jude'un kaybolduğu oturma odasına geri koşar ve kanlı ellerini duvar kağıdına bastırır.

“Jude?” Sesi nazik, ikna edici, teselli ve kucaklama sözü veriyor, her şey yoluna girene kadar onu koruyacağını söylüyor. “Buradayım. Seni duyabiliyorum. Kalbinin atışını duyabiliyorum.”

Ve sonra orada, yüzü duvar kağıdına yaslanmış halde, kadın başparmaklarıyla kafatasının hatlarını çizebiliyor. İçeride yaşıyor, parçalanmamış. Ev onu geri verecek.

Ama hıçkırarak rahat bir nefes alırken, yüzünü kaplayan bu zarı açmak için kağıdı güçsüzce tırmaladığında, onun kendi oğlu olamayacak kadar küçük olduğunu fark eder.

Duvar kağıdı, örtülü yüzünün üzerinde kıvrılıyor ve kadın, adamın ağzından kelimeyi nasıl şekillendirdiğini görebiliyor.

Ewo-dee.

Çığlık atıyor.

Onu içeri itmek için ellerini duvar kağıdına sertçe vurdu ve avuç içleri, sanki sıva ıslanmış gibi, sanki boğuluyormuş gibi suyla doldu.

Bu gerçek değil, zehirlendim, delirdim, halüsinasyon görüyorum, bu değil—

Onu çağırdınız. Jude'u çağırdınız.

Geriye doğru sendelerken, yüzün duvara gömülmesini izlerken, boğazından çıkan feryat boğuk, kaybolmuş gibiydi. Sonra hiçbir şey kalmadı.

Çığlıkların kesildiğini ancak o zaman fark eder.

Görmek istemediği için, umutsuzca aceleyle yemek odasına geri döndü, tökezledi, boğazından kuru hıçkırıklar yükseldi.

Görmeye ihtiyaç duyuyorum.

Kanlı çekiç, şekerden yapılmış yumurta gibi paramparça olmuş kafatası—

Lütfen öyle olmasın, lütfen olmasın —

Etrafında, evin titreşimi, canlılığı ve hızı, geri sayan bir saat gibi, kalp atışının durma noktasına gelmesiyle birlikte hissediliyor.

Ani frenle durduğunda, Bren'in evin iskeletinin içine kafasını ve omuzlarını sokabileceği ve karanlıktan bir şey çıkarabileceği kadar geniş bir delik açtığını görür. Delikten simsiyah su yavaşça fışkırıyor, kokusu ölüm ve çürüme gibi.

Bren, evin çürümüş ağzından bir çocuğu dışarı sürüklüyor.

Adam aniden yere yığıldı, Jude kanlar içinde kalmış göğsüne sıkıca sarılmıştı, umutsuzluğu ikisini de saran canlı bir şey gibiydi. Adam Jude'u dikkatlice salladı, ona büyük bir şefkat ve saygıyla sarıldı.

Yanaklarından süzülen gözyaşları yumuşak ve sıcaktı, ağzı ise tuz doluydu.

Öne doğru sendeleyerek bir adım atıyor.

Sadece kömür kalemle yapılmış bir resim gibiler; küçük çocuk ve onu yaratan canavar, birbirlerine kıvrılış biçimleri, omurgalarının yeşil ağaca dönüşmesi ve yarılmış bileklerinden çiçeklerin fışkırması. Bren, Jude'un kirli yanaklarını avuçluyor, gözlerini sıkıca kapatıp ağlarken ağzını Jude'un şakağına bastırıyor. Sessizce, minnetle.

"Jude." Sesi titriyor.

Yukarı bakıyorlar.

Bren, Jude'u koruyucu ve sert bir şekilde kollarıyla sıkıca kavrar ve bedenlerini ondan uzaklaştırır. Jude'un yapabileceği tek şey, orada çaresiz ve istenmeyen bir şekilde durmaktır. En azından bu tanıdık bir duygudur.

Sonra Jude, Bren'in kolunun arkasından başını uzatıp, o koyu, çekici gözleriyle onu karanlıkta aradı. Hâlâ parçalanmış oyuncak tavşanını tutuyordu.

Elodie dikkatlice dizlerinin üzerine çöker ve kollarını uzatır. "Bebeğim, gel annenin yanına."

Yüzünde bir şeyler beliriyor, belirsizlik, endişe, alt dudağı titrerken çenesinde gamzeler oluşuyor. Yere sadece ay ışığı çizgileri düşüyor, yüzlerinin hatlarını gümüş rengine boyamaya yetiyor.

Bren'in nefesi kesilmişti, eli göğsüne gidiyor, yüzü buruşuyordu. "Kazandım."

"Lütfen… *Lütfen* gitmemize izin verin. Hiçbir şey söylemeyeceğim. Asla kimseye anlatmayacağım."

Bren gözlerini kapatıp Jude'un kulağına yaklaştı. "Her şey yoluna girecek. Korktuğunu biliyorum... Korkmak normal. Ama ben her şeyi düzelteceğim ve benimle güvende olacaksın, tamam mı?"

“Jude, gel annenin yanına.” Kolları hâlâ açık. “Bu korkunç evden çok, çok uzaklara gideceğiz ve bir daha hiçbir şey sana zarar vermeyecek. Söz veriyorum.”

Bren'in ona böylesine yıkıcı bir acıyla bakmasına neden olan şey, sesindeki titreme, kekeleme ve yalandır; bu yüzden kadın, Bren'in ona hissettirdiği duygular yüzünden ondan nefret eder.

Yavaş ve titrek bir sesle, "Onu bırakmalısın," diyor. "Sen onun için en kötü şeysin."

"HAYIR-"

“Elodie.” Sesi şimdi sakinleşmişti, üzerine bir dinginlik çökmüştü. “Onu alamazsın.”

Jude'un eli Bren'in gömleğinin içinde sıkıca duruyor ve Bren her zamankinden daha küçük görünüyor; pijamaları duvarların içinden gelen pislikle ıslak ve kirli. Bren'in kanı, bir hak iddiası, bir vaftiz gibi gömleğinin ön tarafına işlenmiş. Onları ayırması gerekiyor.

"Buraya gel." Israrla yalvarıyor, neredeyse ağlıyor. "Hadi bebeğim. Lütfen."

Bren, Jude'un yüzünü avuçlarının içine alıp nemli saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı, ama Jude derin bir nefes aldığında çenesinden kan aktı.

Ondan daha uzun süre dayanması gerekiyor.

Jude gözlerini ikisi arasında gezdirirken, korku yüzünden silinip gitti ve tavşanı göğsüne bastırdı.

“Jude.” Kendini sert bir ses tonuyla konuşmaya zorluyor, ama her kelimesinde sesi acı dolu bir öfkeyle titriyor. “Ben senin annenim. Ben senin lanet olası *annenim* ve o—o adam tehlikeli. Buraya gel. Kaçacağız. Ben—seni seviyorum.”

O, Bren'in kollarından sıyrılıp kurtulur ve Bren'in kalbi göğsünde patlar. O, mutluluk ve zafer içindedir. O bir annedir, o da bir oğuldur ve olması gereken de budur.

Jude, soğuk tahta zemine ayak parmaklarını kıvırarak odanın karşısına tereddütle geçerken, kadın gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu. Başparmağını ağzına soktu, dirseğinin kıvrımına asılı oyuncak tavşanı sallanıyordu.

Sonra tereddüt eder ve Bren'e doğru bakar.

Bren'in ileri atılıp Jude'u kapacağını düşünüyor ama Bren hiçbir şey yapmıyor. Duvara yığılıyor, nefesi sığlaşıyor, yüzünün harap olmuş yarısı testerenin izlerinde kan kurudukça taşlaşıyor. Oğlunun her zaman onu seçeceğini, görünmez göbek bağının onları hâlâ birbirine bağladığını, kanlı mor ağırlığının boğazlarını sardığını anlaması gerekiyor.

Kollarını uzatıyor.

Ona doğru parmak uçlarında yaklaştı.

Sonra, tam ulaşamayacağı bir mesafede duraksıyor ve tavşanını uzatıyor. Dişi tavşanı itaatkâr bir şekilde alıyor ve kirli şeye bakıyor: keçeleşmiş tüyleri, kopmuş düğme gözü ve içindeki dolgu malzemesinin dışarı çıktığı yırtıklar. Başını kaldırdığında, yüzünde sadece endişeli bir umut var.

"Tavşan seni seviyor," diyor.

Bunun onun kendisine ilk kez söylediği şey olduğunu düşünüyor. Gözleri yaşlarla doluyor.

Ardından odanın diğer ucuna koşarak Bren'in kendisini bekleyen kollarına atıldı.

Hâlâ yerde diz çökmüş, elindeki tavşana bakıyor; etrafı talaş, kırık tahta parçaları ve başarısız bir tadilatın dağınık aletleriyle çevrili. Çekiç önünde yerde, atılmış halde duruyor. Bren, Jude'u hâlâ tutarak yavaşça ayağa kalkıyor. Her adımı zorlanarak, nefesi düzensiz ama gözlerinde bir sakinlikle kapıya doğru topallıyor. Yanından geçerken, başının üzerine elini koymak için kısa bir süre duruyor; öyle şefkatli bir hareket ki, kadın gözlerini kapatmak zorunda kalıyor.

Bunlar onun sevdiği, değer verdiği eller; onu hayatının enkazından kurtaran güçlü ve becerikli eller. Bunlar, binlerce kez öptüğü, onu tutan, ona tapan ve onu seven, çatlamış, nasırlı eller. Bunlar, bu evi onarmaya, onu onarmaya çalışan eller.

O ve ev her zaman aynıydı.

"Ne istersen yap." Çok yorgun görünüyordu. "Her şeyi al. Yeter ki geri gelme."

Eli saçlarından kayıp gidiyor ve yürümeye devam ediyor, adımları ön kapıya doğru yankılanıyor. Jude'a teselli edici bir şeyler mırıldanıyor. Metal şıkırtıları duyuluyor; anahtarlarını cebine koyuyor, çıkmaya hazırlanıyor.

Ayağa kalkmaya, onları dışarıya, giriş kapısına kadar takip etmeye karar verdiğini hatırlamıyor; adam bir eliyle ön kapıyı açmaya çalışırken diğer eliyle Jude'u tutuyordu. Tek gözüyle derinlik algısı bozulmuş olabilir—ya da belki de evin onları dışarı çıkarmaması sorun yaratıyordur.

Göğsünde dipsiz bir açlık yankılanıyor ve acaba beslenmesi gereken ev miydi, yoksa sadece kendisi miydi diye merak ediyor.

Onlara doğru yürürken, patlamış, açlıktan ölmek üzere olan, mağara gibi derin bir kara yıldız gibi.

Hâlâ onu seviyor, bunu biliyor; tıpkı Jude ve doğmamış bebeği de dahil olmak üzere çocuklarını ondan almak için her şeyi yapacağını bildiği gibi. Onlar her zaman onun çocuklarıydı. Bu gerçek, durdurulamaz, çılgın bir dehşetle kemiklerinin iliklerine kadar kemiriyor.

Sakın geri gelme. Yalan söylüyor. Bu iş asla burada bitmeyecek.

"Haklısın, biliyorsun," diyor kadın sessizce ve adam elinde anahtarlarla ona dönüyor. "Onu hak etmiyorum. Seni de. Doğru olanı yapacağım, söz veriyorum."

Çekiç, savrulma hareketiyle yukarı kalktı ve kafasının yan tarafına sertçe vurdu.

YİRMİ ALTI

Ev onun içinde; evin nabzını hissedebiliyor, kurşunlu boya boğazından aşağı akıyor.

İkinci darbe, sanki bunca zamandır porselenden yapılmış, oyuncak evdeki bir bebekmiş gibi kafatasını paramparça etti.

Çığlık yok, sadece vücudu kasılırken kopuk bir inilti duyuluyor ve yere yığılıp kapalı ön kapıya çarpıyor. Jude ellerinden kayıp yere düşüyor, yana doğru sendelerken Bren dizlerinin üzerine çöküyor ve sonunda yere yığılıyor.

Jude titreyen küçük parmaklarıyla uzanıp Bren'in yanağına dokundu. Gözlerinde korku belirdi ve Jude onu hızla kucağına aldı. Onu giriş holünün köşesine, askıların altına doğru itti ve ellerini kaldırıp gözlerini kapattı.

"Böyle kal." Kirli buklelerini düzeltir, onu sakinleştirmek için yumuşak bir ninni mırıldanır. "Bakma, tamam mı?"

Etrafındaki duvarlar gittikçe daralıyor, açlıkları ve yırtıcılıkları onu erzak toplamak için depoya doğru topallayarak ilerlerken takip ediyor. Koridordaki ışık düğmesine bastığında, bu sefer ışık yanıyor ve parıltının parlaklığı gözlerini kör eden bir çizgi gibi oluyor. Parlayan noktaları gözlerinden uzaklaştırmak için gözlerini kırpıyor ve odaklanmaya zorluyor kendini.

O, çoktan silikleşmiş çığlıkların hayalet gibi yankısından başka hiçbir şey hissetmiyor, anne babasının ondan yüz çevirmesinden başka hiçbir şey görmüyor, göğsünü kaplayan ve ciğerlerini dolduran suçluluk duygusundan ve küçük erkek kardeşinin ölümsüzleşmiş gülümsemesinden başka bir şey görmüyor.

Neredeyse bitti. Yakında dinlenebilir.

Ağzında parlak, korkunç, metalik ve yoğun bir tat var ve ancak elinde sallanan bir testereyle giriş holüne geri döndüğünde tadının onun kanı olduğunu fark ediyor. Yüzü mutlaka kan lekeleriyle kaplı olmalı.

"Gözlerini kapalı tut, Jude." Sesi sertti çünkü bu sefer söylenenleri yapmasını istiyordu.

Bren'in bedenini kapıdan uzaklaştırıp giriş holünün tahta zeminine serdi; uzuvları gevşek ve sıcaktı, gözleri sonsuz bir hiçliğe bakarken sonuna kadar açıktı. Yarık kafatasından kan sızıyor ve tahta zemini geri dönülmez bir şekilde lekeliyordu. Şoku katılaşmış, görkemliydi. Eğer onun bakış açısından düşünseydi, birinin burada kalıp evi geçindirmesinin mantıklı olduğunu anlardı.

Başparmağıyla gözlerini kapatıp göz kapaklarını öptü.

El testeresi eski bir şey, dişleri pasla kaplı ve onu daha önce hiç kullandığını görmediğinden emin değil. Elektrikli şeyleri, güçle çalışan şeyleri seviyor, kontrol sahibi olmayı seviyor.

Altın sarısı güneş ışığı gibi parlayan oğlunun duvarlarına parçalar yerleştirme ihtiyacının nedenini anlayacağını düşünüyordu. Zaten o da bunu seçerdi, değil mi? Her zaman sevgili eviyle birlikte olmak için. Ev ise ondan nefret ediyordu.

Testereyi omzuna yasladığında, bebeğin bir kez tekmelediğini hisseder. Bu bir rahatlama olmalıydı —*bak, işte orada, sadece uyuyordu* —ama aklına gelen tek şey, bebeğin yuttuğu tüm hayaletlerin arasında yer kapmak için mücadele ettiğiydi.

Yavaş, tatlı bir yorgunluk onu sarıyor, amansızca, odaklanmış bir şekilde çalışıyor, elleri o kadar koyu bir kırmızıya bulanmış ki artık teninin rengini göremiyor. Jude'un izlemediğinden emin olmak için iki kez başını kaldırıyor ve Jude hala paltoların altında sinmiş, elleri gözlerinin üzerinde, ancak parmakları birkaç kez sanki gizlice bakmış gibi kıpır kıpır ediyor. Hala Bren'in kanıyla ıslanmış, tutulduğu için. Ağzından hiçbir ses çıkmıyor.

O, ondan daha iyi bir anneyi hak ediyor.

Ayrılmış uzuvlardan fışkıran, kaygan ve sıcak kan, durmaksızın bir okyanus gibi döşeme tahtalarının üzerinden akıp gidiyor. Diz çöker, kana bulanır; Bren'in kanını emdikçe paltosu gece yarısından daha koyu tonlara bürünür. Testere birkaç kez kıkırdağa, kemiğe takılır. İnce tendonlar dişlerin arasından geçer ve testereyi daha iyi kullanabilmek için Bren'in göğsüne dizini koymadan önce onları ayıklamak zorunda kalır.

Nefes nefese, kocasının ilk parçasını alıp Jude'u ilk yutan duvardaki deliğe götürüyor. Parçayı içeri kaydırıyor ve evin zaferle gururlanmasını bekliyor. Yiyip bitirmesini.

Ama hiçbir şey yok. Ne ses, ne hareket.

Etrafında ev adeta ölü gibi.

İşini neredeyse bitirdiğinde ve ağzında Bren'in kanı birikmişken, hâlâ saklambaç oynadıklarını fark eder.

YİRMİ YEDİ

Ön kapı itirazsız bir şekilde açılıyor .

Kapıyı arkasından kilitlerken verandada duraksıyor, parmakları testere sapından kalan kıymıklarla dolu olduğu ve Jude kalçasında bir ağırlık gibi durduğu için zorlanıyor. Şafak, gökyüzünü keskin bir şekilde yarıp geçmiş, ufukta morarmış bir hurma rengi parıltı beliriyor, bu da bir mahkumiyet gibi geliyor. Arabayla giderken hava açılıyor, gökyüzü neredeyse bulutsuz, mavi donmuş ve muhteşem.

Direksiyonun başına geçmeden önce ellerini paltosuna sildi, ama tırnaklarının kenarları kanla kaplıydı ve yüzünü silmek için kullandığı mendiller muhtemelen bu kirliliğe karşı boşuna mücadele etmişti. Sıcak bir duş, iyice yıkanmak gerekiyordu. Sonra. Bunu şimdi yapmak, Bren'i düşünmek olurdu; duşun buharı ikisini de sararken, onun sıcak ve şehvetli dudakları ensesinde, o da ona kolayca yaslanıyordu çünkü Bren onu asla düşürmezdi.

Onu takip ettiğini, ona takıntılı olduğunu, ona karşı bir borcu olduğunu hissettiğini, boğulmaktan kurtulmak için ona tutunmaktan başka çaresi kalmayana kadar beklediğini kendi kendine hatırlatıyor.

Ondan nefret ediyor, ama aynı zamanda onunla ilgili sahip olduğu tüm güzel anıları da çıkarıp derisine işliyor.

Yolculuk hızlı geçiyor, Farrows, kurumakta olan sonbahar yaprakları ve uykulu evlerin arasında hızla akıp gidiyor. Kavak ağaçlarıyla çevrili sokağa giriyor ve zencefilli kurabiye ve beyaz çikolatadan yapılmış gibi görünen, onu sakinleştiren, huzur veren şirin evin önünde park ediyor. Jude'u çocuk koltuğundan çıkarıp bahçe yolundan yavaşça yukarı taşıyor. Başının arkasında bir baş

ağrısı zonkluyor, ama Bren'in kafasını kırmasından bu yana bir ömür geçmiş gibi geliyor. Bunu görmezden gelebilir. Dayanabilir.

Siyah paltosu tenine yapışmış gibi, sertleşiyor ama onu çıkarmayı hayal bile edemiyor. Onu giymek, onun tarafından kucaklanmak gibi.

Kapı zilini çalarken yorgunluk iyice kendini hissettiriyordu ve saatin kaç olduğunu hatırlamaya çalıştı—yedi mi, sekiz mi?—ve birilerini uyandırarak rahatsız edip etmeyeceğini düşündü. Kapının altından çocuk çizgi filmlerinden neşeli müzikler duyuluyordu ve taze kavrulmuş, nefis bir kahve kokusu aldı. Bu koku ona baş döndürücü bir enerji verdi ve ne zamandır yemek yemediğini, kendini aç bırakırsa bebeğin nasıl zarar göreceğini hatırlattı.

Bebeğiniz bir mango büyüklüğünde.

Bebeğiniz, tüm günahlarınızın büyüklüğüne eşittir.

Beyaz ön kapı ardına kadar açılıyor ve Ava elinde bir fincan kahveyle, pijamaları hâlâ üzerinde, hırkası küçük çocuğun kahvaltısıyla lekelenmiş halde orada duruyor. Her zamanki kusursuz kıvırcık saçları başının üstünde gelişigüzel bir topuz halinde ve göz altındaki morluklar, Poppy'nin aslında mükemmel bir uyku düzenine sahip olmadığını gösteriyor; çünkü görünüşe göre "ekran süresi çocuklar için zararlıdır" denilen saatlerde sabahın erken saatlerinde çizgi film izliyor. Ava'nın hayatının bu ham, filtrelenmemiş halini görmek bir suç gibi geliyor, yine de Elodie'nin kalbini minnettar bir rahatlamayla dolduruyor.

Ava normal görünüyor; bir anneye benziyor.

"Bu kadar erken burada olduğum için özür dilerim," diyor Elodie.

Ava'nın elinden kupa düşer ve paspasın üzerinde paramparça olur.

Elodie hiç tepki vermez, ayakkabılarına sıçrayan sıvının sesi neredeyse hiç dikkatini çekmez ve Jude'u kalçasında biraz daha yukarı kaldırıp nefes alışverişini düzenlemek için zaman ayırır.

Ava, onları görünce yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi: Jude kan pıhtısı içinde canlıydı, Elodie hâlâ sırılsıklamdı, kırık gözlerinden bir şeyler koparılmıştı.

"Aman Tanrım." Elleri ağzına gitti.

“Altı yıldır beni takip ettiğini biliyordun. Şükran Günü'nde seni duydum ve şimdi her şey mantıklı geliyor. Biliyordun.” Sesinde hiçbir kötülük izi yok, hiçbir suçlama yok; içi çoktan boşalmış durumda.

Ava, titreyen elleri dışında tamamen donakalmış bir halde bakakalmıştır.

“Ama senden nefret etmiyorum,” diyor Elodie. “Kıskançtım, evet, ama şimdi sana saygı duyuyorum. Anne babanı kaybetmekle cehennemden geçtin ve buna rağmen kendine güzel bir hayat kurdun. Keşke…” Sesi titriyor, kenarları paramparça oluyor. “Keşke bunu nasıl yapacağımı bilseydim, ama bilmiyorum.”

“Elodie.” Sesim neredeyse fısıltıdan çıkıyor. “Ne… Ne oldu?”

Arka planda yeni bir çizgi film başlıyor, müzik değişirken Poppy sevinçle küçük bir çığlık atıyor. Ancak bu, Ava'nın şokunu gidermeye yetmiyor gibi görünüyor.

Elodie sözlerine şöyle devam ediyor: "Evde bir sorun olduğunu düşündüm. Ama Bren'di. Ve bendim. Ve sen de biliyordun."

“Çok… Çok, çok özür dilerim.” Ava yutkunur. “İçeri gel. Lütfen… Lütfen, bunun hakkında konuşalım. Brendan nerede?”

Elodie neredeyse gülecekti ama ağzı kırık cam parçalarıyla doluydu. "Beni sevdi, bana tapardı. Ama o... onarılamaz derecede berbat durumda."

Ava'nın gözleri yaşlarla doldu, ama şimdi kendini toparlamaya çalışıyordu; Elodie'nin kolundan tutup onu içeri çekmeye çalışırken, etrafta kimsenin olup olmadığını görmek için bakışlarını sokağa doğru kaydırdı. Sanki bir hayaleti çekiştiriyordu. Elodie ise sadece çözülüyordu, incecik iplikler etrafına vahşi ve güzel bir şekilde yayılıyordu.

“Lütfen içeri gelin,” diyor Ava. “Yardım edeceğim. Bunu çözeceğiz.” Ama gözleri yine Jude'da, itfaiye aracı pijamaları kanla tenine yapışmış halde.

Gözlerinde hiçbir şey yok.

"Onu alabilir misin?" diyor Elodie.

Ava hiç tereddüt etmeden uzanıp Jude'u kollarına aldı ve başını omzuna yaslayabilmesi için onu düzeltti. Vücudu onunkine gömüldü,

pamuk gibi uzuvlarında hiçbir direnç, boş ağzında hiçbir itiraz yoktu. O anda Bren'e çok benziyordu; o büyük, anlamlı mavi gözleri, hemen yardım teklif etmesi ve tüm sorunların çözülebileceğini varsaymasıyla.

Elodie, Ava'nın düz karnına, tek istediği bir bebek sahibi olmakken henüz bir bebeği olmamasına bakıyor. Bu doğru seçimdi. Bu, Bren'e verdiği doğru olanı yapma sözünün yerine getirilmesiydi.

"Bren hâlâ evde mi?" Ava'nın sesi tizdi ama kendini kontrol etmeye çalıştı.

Elodie başını hafifçe yana eğiyor.

"İçeri gel, sana kahve getireyim. Sadece… konuşalım. Bana olanları anlatabilirsin, ben de senin için burada olacağım." Sesine panik karışmıştı ve paniklememek için kendini zor tutuyordu. "Jude'a banyo yaptıracağız. Yaralandı mı?"

"Onunla ilgili tek sorun benim." Elodie, onun ağırlığının kaybından, onun yokluğundan dikkatini dağıtmak için soğuk ellerini ceplerine soktu. "Onu yanlış sevdim, ama onu seviyorum. İhtiyacım var… İhtiyacım var—" Sesi titreyerek çıktı ve söylemek istediğinin geri kalanını asla tamamlayamadı.

Yapabileceği tek şey bir adım geri atmak, sonra bir adım daha atmak.

Ava'nın gözleri faltaşı gibi açıldı ve elini uzattı, anlamsız bir çırpınma hareketiydi bu. Yüzünde bir anlama ifadesi belirdi.

Jude başını Ava'nın omzundan kaldırıp Elodie'ye baktı. Çığlığı tiz ve netti; annesi için çok değerli bir sesti bu, ama içinde o kadar çok keder vardı ki, ağırlığıyla kendini asabilirdi.

Onlara sırtını dönerek bahçe yolundan yürümeye başlar.

Eğer ondan alınırsa, ölecek ; bu gerçek, onu içinden çekip banyo fayanslarında ıslak ve kanına bulanmış halde yatarken gördüğü andan itibaren beynine kazınmıştı. O, onun eviydi.

Ama o, kimsenin hayatta kalabileceği bir ev değil; çünkü derisini soyduğunuzda çürümüş kemikler, iliklerine kadar işlemiş ve onu ondan ayırmanın imkanı olmayan bir dehşet ortaya çıkıyor.

Eğer onu terk etmeyi seçerse, bunun gerçekten iyi bir anne olduğu ilk sefer olacağını düşünüyor.

Kadın sessizce arabaya doğru yürüdü ve kapıyı açtı; adamın çığlıkları sokakta yankılanırken, giderek daha da şiddetlendi.

"ANNE! *ANNE!* "

Verandada Ava, Elodie'yi geri çağırmak ister gibi ağzı açık bir şekilde tereddüt ediyor, ancak dili o kadar panikle düğümlenmiş ki, ancak boğulabiliyor. Jude kollarında çırpınıyor ve Ava'nın tüm dikkati onu düşürmemeye çalışmakla meşgul.

Elodie kapısını sertçe kapatıp motoru çalıştırıyor.

Araba, garaj yolundan kolayca kayarak çıktı. Yolcu koltuğunda cüzdanı duruyordu; kartlarını bir ATM'de boşaltacak ve daha sonra sedanı başka bir şehirde terk edecekti. Jude'un tavşanı yan yatmış, tek düğme gözü ürkütücü bir sitemle ona kilitlenmişti. Kan, sanki vurulmuş gibi, sönmüş karnına sıçramıştı.

Elodie dikiz aynasına baktığında, Ava'nın Jude'u elinden düşürdüğünü, onun kıvrak hareketlerine alışkın olmadığını görür. Jude sokağa fırlayınca Elodie onun peşinden koşar. Elodie'nin canı çok acı bir şekilde yanar; Ava'ya Jude'un ne yemeyi sevdiğini, yatma rutinini, sütünü ördek bardağında isteyeceğini, oyuncak hayvanlarını sıraya dizerek oynadığını anlatmamış olmasının ne kadar büyük bir pişmanlık olduğunu fark eder. Gerilediği becerilerden, kanındaki olası kurşun zehirlenmesinden bahsetmemişti. Oyun oynamayı, kazanmayı sevdiğini ve canı istediğinde, hazır olduğunda sevecen ve şefkatli olacağını açıklamamıştı.

Ava'ya onun ne kadar mükemmel olduğunu söylemedi; o her zaman mükemmeldi.

Kapalı pencerelerinden, onun acı dolu, panik içindeki feryatlarını duyabiliyor. Hem de defalarca, tekrar tekrar.

"ANNE."

Onu ne kadar korkutsa da, tanıdığı tek kişi o.

En karanlık anlarında burada olduğundan daha çok sevileceği bir yer asla olmayacak ve sonsuza dek kafasının derinliklerinde onun çığlığının ritmini dinleyecek. Eğer bu çığlıklar solmaya başlarsa,

boğazından göbeğine kadar kendini yarıp, ruhunun çürümüş boşluğuna ellerini daldıracak ve o çığlıkları tekrar bulana kadar aramaya devam edecek.

Ava yola fırlayıp Jude'u yakaladı ve annesinin hızla gözden kaybolan arabasına doğru uzanan eliyle feryat edip çırpınan Jude'u sıkıca tuttu.

Elodie gaza bastı ve ardından virajı döndü. Araba hızlandı ve yanındaki kavaklar hızla yanından geçti. Çukurlaşmış gözlerinden süzülen yaşlar yanağından aşağı yumuşak bir çizgi halinde aktı. Arabanın içinde sessizlik hakimdi.

Artık onun sesini duyamıyor.

SON SÖZ

Bebek üst kattaki banyoda doğar , çok hızlı ve küçük, kaygan bir yaratıktır; pıhtılaşmış kanla o kadar kaygandır ki, annesi onun öldüğünü düşünür. Gözyaşlarına boğulur. Avuç içlerinde kan kiraz şurubu gibi birikir ve onun, kendisinin bu karmaşası, Farrows'taki evdeki o günü o kadar çok hatırlatır ki, saatlerce "Bebeğim, bebeğim nerede? Bebeğimi kaybettim" demeyi bırakamaz.

Uyanık olduğu her an o sözler aklındaydı ve sonunda bunların bir yalan olduğuna inanmak gerçeküstü geliyor.

Bebeğini tekrar kucağına aldı.

Dansın doğasında, mükemmelliğe ulaşılana kadar tekrara duyulan doymak bilmez bir istek vardır. Henüz çok istediği bale ayakkabılarını veya sert, zarif tütüleri giymesine izin verilmeyen bir çocukken bile bu kavramı benimsemişti. Pratik yap, tekrar yap. Kusursuz olana kadar tekrar yap. Bunun sadeliğinde bir güzellik var ve binlerce kez denemenin onu çoğu zaman bitkin düşürdüğünü, iç organlarını parçaladığını ve kemiklerini didik didik ettiğini görmezden gelmek kolay. O zaman da kendine söylediği gibi, şimdi de söylüyor: Bedel önemsiz.

Eğer pozunu koruyamazsa, eğer yükseğe sıçrayamazsa, eğer yeterince dönüş yapamazsa, tekrar deneyecektir.

Ve yine.

Ve yine.

Bu sefer daha iyi bir anne olacak; mükemmel olacak.

Kendini yok etmek, bir zamanlar olduğu kişinin kanlı, oyulmuş parçalarını farklı şehirlerde bırakarak oradan geçip gitmek ona çok

kolay geliyor. Bebek doğmadan önce, aile içi şiddet mağdurları için sığınaklar buluyor ve davası düzgün bir şekilde incelenmeden önce her zaman geceleyin oradan ayrılıyor. ATM'lerden parayı çekip, insan kalabalığının içinde kaybolduğu kadar büyük bir şehre gidiyor. İsimsiz, istenmeyen ve görünmez biri.

Saçlarını kısa kestirip topuzlar yapmış, ikinci el bir tulum ve üzerine karalamalar yapılmış, dökülmeye yüz tutmuş kalın botlar giymiş halde on dokuz yaşında görünüyor. Kendine Rose adını veriyor, Avustralya aksanını kaybediyor ve köşedeki küçük bir İtalyan bakkalını rafları temizlemesine ve depoda uyumasına izin vermeye ikna ediyor.

Dükkan sahibi, beyaz saçlı ve elinde Elodie'ye dans öğretmenini hatırlatan bir titreme olan tatlı yaşlı bir kadındır. Aralarındaki etkileşimde bir şefkat vardır; Elodie, yerleri paspaslamaktan, bakkalın üstündeki şirin dairede çiçekli bir kanepede oturup çayını yudumlarken ve pencere kenarlarındaki çiçek ve otların kokusunu içine çekerken aralarında bir sıcaklık büyür. Maria'yı kazanmak, kendisini istismarcı bir erkek arkadaşından hamile kalmış ve ailesi tarafından evden atılmış trajik bir kız olarak konumlandırmak neredeyse hiçbir şey gerektirmez. Hikaye basit kalır; söylenmemiş olanın yıkımı yürekleri burkarken ve buruşuk bir el Elodie'nin iskelet gibi zayıf elinin üzerinde şefkatle dururken gözleri donuklaştırır.

O kadar çok kilo verdi ki, bebek sanki vücudunun içine işlemiş bir tümör gibi duruyor.

Tek hatası, Maria'nın misafir odasındaki kamp yatağında uyurken geceleyin, uykusunda çılgınca bir korkuyla çığlık atmasıdır.

Bebeğimi kaybettim. Bebeğim nerede?

Ağlayarak uyanır, onu teselli edecek tek şey iğrenç, pis bir oyuncak tavşandır; ondan kurtulmayı öneren olursa dişlerini gösterir. Kanı yıkamıştır ama tüyleri hala lekeli ve serttir, çürüme kokusu hala hissedilmektedir. Ama burnuna yaklaştırdığında, hala onun kokusunu alabildiğini düşünür. Bebeksi ve tatlı. Saatlerce o tavşanın içine ağlar; burnunu binlerce kez öper ve onun olduğunu hayal eder.

Bu kabuslardan sonra Maria sık sık hindistan ceviziyle tatlandırılmış sıcak süt getirir, sesi yatıştırıcı bir tonda Elodie'ye bebeğin iyi olduğunu hatırlatır. *Bak, tekmelediğini hisset. Tam orada.*

Hiçbir sorun yok.

Elodie, görünüşe göre, özünde derinlere kök salmış titrek çürümeyi kusursuz bir şekilde örtbas etmeyi başarmış. Hatta buna kendisi de inanıyor; başkaları göremiyorsa, bunda yanlış bir şey yok.

Oğlan, beklemediği ve ne yapacağını bilemediği tek şey. Maria'nın torunu; aç bir tilki kadar endişeli, bileklerinde tüy kadar ince yara izleri var. Her birkaç günde bir bakkala gelip envanter sayımı yapıyor, rafları dolduruyor ve Elodie'ye karşı çok dikkatli davranıyor. Ondan çok korktuğunu fark ediyor, ama aynı zamanda ona hayran da. Yirmi yaşında, üniversiteyi bırakmış ve Maria'nın çok nazik bir tonda "Olay" diye bahsettiği bir şeyden kurtulmaya çalışıyor. Maria ona çok ilgi gösteriyor, güneşte kurutulmuş domates ve bolca fettuccine yediriyor ve Elodie'nin ona uzun, ölçülü bakışlar attığını fark ettiğinde göz kırpıyor.

Bu çocuğu onu öpmeye ikna etmek zor olmazdı; bunu biliyordu. Domates ve yeşil fasulye konservelerini birlikte raflara dizerken avuç içleri birbirine değdi. Kendini küçümseyen bir şakayla onu güldürdü ve daha sonra onu, genellikle suluboya çiçeklerle doldurduğu küçük bir el defterine kendisini çizerken gördü.

Bebek doğmaya başlayınca kimseye söylemez. Havluya bağırarak her şeyin bu sefer ters gittiğini hisseder, bebek kırık tahta dişleriyle onu parçalar, derisi kanın altında çiçekli bir duvar kağıdıyla kaplıdır diye panikler. Maria panik içinde banyoya daldığında, Elodie küvetin içinde çömelmiş, buruşuk yaratığı incecik uzuvlarıyla tutar, çığlıkları talaş ve kurumuş boya kıvrımlarıyla doludur.

Vücudunun altında simsiyah bir kan birikintisi var, akıntı sürekli ama bunun kendisine ait olmadığını biliyor. Dokusu ve tadı Bren'inkine benziyor.

Hastaneye gitmek söz konusu bile değil ve Elodie, Maria'dan ambulans çağırmamasını yalvarırken sayıklıyor ve tutarsız konuşuyor. Sonunda, Maria'nın arkadaşı olan, son derece gerçekçi bir ebeye

karar veriyorlar. Ebe, Elodie'nin yaralarını dikiyor ve bu saçmalık yüzünden onu azarlayarak, yarın ya da en geç ertesi gün doktora görünmesi için söz aldırıyor. Elodie bunu yapamaz. Kim olduğunu öğrenecekler ve bebeğini çalacaklar.

Bu bebeği kimse almayacak; kimse ona dokunmayacak.

Onu korumakta son derece vahşi, uluyan bir kurt gibi, pençeleriyle bir canavar ve onu yarattığı bu şeyden ayıracak, onu kurtaracak hiçbir şey yok.

O elbette mükemmel; küçük arka yatak odasında onu emzirirken göğsüne sokulmuş, güneş ışığı tembelce saksıların üzerinden süzülüp yüzüne yazın altın sarısı beneklerini vuruyor. Hafifçe sallanan yumruğu, yeni doğmuş bebek kokusu, okyanus gibi maviye dönen gözleri... Ona takıntılı.

Kütüphanenin bilgisayarlarına kurşun zehirlenmesinin etkilerini araştırmak için yaptığı endişeli yolculuk, onu nefessiz bırakacak kadar korkutmuştu; bebeğin çok erken doğacağından veya morarmış doğacağından endişelenmişti, ama bebek iyiydi. Bebeğin minik kafatasını iki eliyle kavrayıp burnunun ucunu onun burnuna sürttü ve bebek, dişsiz ağzı açık, onu özleyerek miyavladı. Ona duyduğu sevgi onu boğdu.

Ama gecenin en karanlık saatlerinde, yatakta bir bedenin kendi bedeninin etrafına kıvrıldığını, omurgasına rahatlatıcı bir sıcaklıkla yaslanan bir soru işareti gibi olduğunu görünce şaşırmadı. Eli boş karnının üzerinden, bebeğin kolunun kıvrımına yerleştiği yere kaydı. Boynunun arkasında onun neşeli iç çekişinin hafifliğini hissedebiliyordu.

Kadın, adamın haklı öfkesiyle onu rahatsız edeceğini, paslı bir çekiçle boğazına çiviler çakacağını düşünmüştü. Ama adam ona karşı çok şefkatli, dudakları boynunun arkasında çekingen bir hayranlıkla. Bu bebeği her zaman sevecekti. Tek istediği bir aileydi.

Uyandığında yastığı gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve yatakta, buruşuk çarşaflardaki siluetinden başka kimse yoktu.

Mağazaya inip her zamanki işlerine, toz alma, süpürme, rafları yeniden düzenlemeye başlaması birkaç hafta sürüyor. Maria onu

sevgi dolu bir öfkeyle uzaklaştırıyor. Herkes onu Maria'nın torunu sanıyor ve Elodie onları asla düzeltmiyor. Aylardır ilk kez, kasada alışveriş yaparken ve taze maydanoz demetini kasanın yanındaki reçel kavanozuna yerleştirirken neredeyse mutlu hissediyor. Küçük aile işletmelerinin sıcaklığını, müşterilerin isimleriyle tanınmasını ve Maria'nın her zaman iyilik yapmak için dışarı çıkmasını çok seviyor. Burada öyle bir iyilik var ki. Elodie, Maria'nın lekesinin mümkün olduğunca uzun süre fark edilmemesini umuyor. Eğer olayı haberlere konu olursa, kimse bir şey demiyor.

Bebek, yeni doğan taşıma askısında göğsüne yaslanmış, yumuşak başının tepesi öpülebilir mesafede, yanağı annesinin sıcacık yanağında duruyor. Sütün tatlılığı tenini kaplıyor ve kıpırdandığında annesi her şeyi bırakıp onu emzirecek. Ama şimdilik bebek mutlu, annesi de öyle.

Torun camları yıkamayı bitirmiş, sırılsıklam bir tişörtle ve alnına yapışmış terli saçlarıyla içeri giriyor. Bu saatte dükkan, radyodan gelen İtalyan haberleri dışında bomboş ve sessiz.

Çocuğa bakarken dudaklarının kenarında küçük, gizli bir gülümseme belirir. Bakışlarını kaçırır. Çocuk kovalarını yere bırakır ve kasaya doğru yürür; orada kız bir fesleğen yaprağıyla oynuyor, onu tekrar tekrar çeviriyor; yaprağın yeşili çocuğun gözleriyle aynı.

"Bebek uyuyor mu?" Başını yana eğerek, askının etrafından bir göz atmaya çalıştı.

Elodie nefes aldığında, bebeğin ciğerleri doluyor. Ona bağlı; onun kalp atışı, ciğerleri, evreni.

"İyi uyuyor." Fesleğen yaprağını ağzına koydu ve doğrudan çocuğun gözlerinin içine baktı.

Yüzü kızardı ve tezgâha yaslanarak, ona hızlıca göz atarken anlamsızca masaya vurdu. O güzeldi ama karanlığa bürünmüştü, bir bilmeceydi, bir danstı, bütün gece gökyüzüydü.

"Bana onun adını hiç söylemedin," diyor çocuk.

Zaman bir an duraklıyor, duruyor, nefesini veriyor. Yüzünü onun yumuşak siyah buklelerinin başlangıcına sürtüyor.

“Jude,” diyor. “Adı Jude.”

TEŞEKKÜRLER

Kendimle ilgili keşfettiğim bir şey şu ki, evler hakkında yazmayı bırakamıyorum, ama belki de bunun nedeni bir evi tarif etmenin, o evde yaşayan kişi hakkında da bir hikaye anlatmasıdır. Bu kitabı kapattığınızda kendinizi perişan hissedebilirsiniz, belki de bir şeylerin etkisi altında kalmış gibi hissedebilirsiniz, ama sadece bir şey daha söyleyeceğim. Eğer bir zamanlar otistik bir çocuksanız, hiçbir şey yanlış yapmadınız.

Kitabımı hayata geçiren yayın ekibime sonsuz teşekkürler. Bu kitabı benim kadar seven ve olabilecek en iyi hale getiren harika editörüm Alexandra Sehulster'e de teşekkürler. St. Martin's Press'teki inanılmaz ekibe de tüm çalışmaları için teşekkürler: Ashley Quintana, Lizz Blaise, Kiffin Steurer, Gabriel Guma, Jennifer Enderlin ve Lisa Senz, Ervin Serrano, Paul Hochman, Diane Dilluvio ve Alyssa Gammello.

Claire Friedman'a, birlikte çalışma fırsatı bulduğumuz için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem.

Maraia Bonsignore, Melissa Robles, Kelsea Yu ve Samantha Newnham'a her zaman minnettarım. Sizsiz bunu başaramazdım.

Sevgili anne ve babam, bu kitaptaki hiç kimseye benzemediğiniz için teşekkür ederim.

Ve okurlarıma, umarım sizin eviniz sırlarınızı bu evden daha iyi saklar.

CG DREWS'UN DİĞER ESERLERİ

Bin Mükemmel Nota
Evleri Çalan Çocuk
Ormanın İçeri Girmesine İzin Verme
Fındık ağacı

YAZAR HAKKINDA

CG Drews, *New York Times'ın* çok satanlar listesine giren ve ödüllü *"Ormanı İçeri Alma"* kitabının yazarıdır. Bu kitap aynı zamanda Junior Library Guild Altın Standart Seçimi, Indie Next Seçimi, *School Library Journal'ın* 2024'ün En İyi Kitaplarından biri ve 2025 Barnes & Noble Genç Yetişkin Kitap Ödülü'nün sahibidir. Eserleri on ikiden fazla dile çevrilmiştir. CG Avustralya'da yaşıyor, hiç uyumuyor ve sonsuza dek okunmamış kitap yığınlarının altında gömülü kalıyor. E-posta güncellemeleri için buradan kayıt olabilirsiniz.

Bu ürünü satın aldığınız için teşekkür ederiz.
St. Martin's Yayın Grubu e-kitabı.

Özel teklifler ve bonus içerikler almak için,
ve yeni çıkan kitaplar ve diğer harika okuma önerileri hakkında bilgiler,
Haber bültenlerimize abone olun.

Sign Up

Veya bizi çevrimiçi olarak ziyaret edin:
us.macmillan.com/newslettersignup

Yazarla ilgili e-posta güncellemeleri almak için buraya tıklayın.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

İlk olarak Amerika Birleşik Devletleri'nde St. Martin's Publishing Group'un bir markası olan St. Martin's Press tarafından yayınlanmıştır.

HİÇBİR ŞEY YANLIŞ YAPMADINIZ . Telif hakkı © 2026 CG Drews'e aittir. Tüm hakları saklıdır. Bilgi için, St. Martin's Publishing Group, 120 Broadway, New York, NY 10271 adresine başvurunuz.

www.stmartins.com

Kapak tasarımı ve çizimleri Ervin Serrano'ya aittir.

eISBN 9781250370006

Bu kitabın yayıncısı, bu kitabın herhangi bir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla herhangi bir şekilde kullanılmasına veya çoğaltılmasına izin vermez. Bu kitabın yayıncısı, bu kitabı, Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Direktifi 2019/790'ın 4(3) maddesi uyarınca Metin ve Veri Madenciliği istisnasından açıkça muaf tutar.

E-kitaplarımız, tanıtım, iş, eğitim ve özel perakende/toptan satış amaçlı toplu olarak satın alınabilir. Lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresinden bizimle iletişime geçin.

Birinci Baskı: 2026

İÇİNDEKİLER

Başlık Sayfası
Telif Hakkı Bildirimi
Adanmışlık

Bir
İki
Üç
Dört
Beş
Altı
Yedi
Sekiz
Dokuz
On
6 Years Ago
On bir
On iki
6 Years Ago
On üç
On dört
On beş
1 Year Ago
On altı
On yedi
6 Years Ago
On sekiz

On dokuz
Yirmi
4 Months Ago
Yirmi Bir
Yirmi iki
Yirmiüç
16 Years Ago
Yirmidört
Yirmi Beş
Yirmi Altı
Yirmi Yedi
Epilog

Teşekkürler
CG Drews tarafından da yayınlandı.
Yazar Hakkında
Telif hakkı

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!